

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Camera Deputaților

Senatul

Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Art. I – Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, literele e) și k)-p) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„e) persoană urmărită - persoana care a fost dată în urmărire internațională;

.....

k) pedeapsă - pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea ori măsura privativă de libertate aplicată, printr-o hotărâre judecătorească sau ordonanță penală, ca urmare a unei acțiuni penale”;

l) stat emitent - statul în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească sau a fost emisă ordonanța penală, după caz;

m) stat de executare - statul căruia urmează sau i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii și executării acesteia”;

n) persoana condamnată în străinătate - cetățeanul român, precum și cetățeanul altui stat membru al Uniunii Europene, apatridul sau străinul care beneficiază în România de un drept de ședere permanentă, condamnat într-un alt stat;

o) drept de ședere permanentă -

(i) drept de rezidență permanentă în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau

(ii) drept de ședere pe termen lung în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

p) statul pe teritoriul căruia trăiește persoana „statul cu care aceasta are legături strânse în baza reședinței obișnuite și a altor elemente de tipul relațiilor familiale, sociale, profesionale și culturale;”

2. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Autoritățile centrale române

(1) Competența îndeplinirii atribuțiilor specifice de autoritate centrală română în domeniul cooperării judiciare în materie penală aparține și se exercită de către:

a) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, dacă cererile au ca obiect extrădarea, mandatul european de arestare, transferarea persoanelor condamnate, ordinul de indisponibilizare, ordinul de confiscare, recunoașterea și executarea hotărârilor și a actelor

judiciare penale, comisiile rogatorii internaționale precum și orice altă formă de asistență judiciară internațională care se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale, precum și, indiferent de faza procesuală, atunci când, după caz, se prevede altfel prin prezenta lege sau cererea este formulată în temeiul curtoaziei internaționale sau Ministerul Justiției este desemnat autoritate centrală unică potrivit tratatelor internaționale la care România este parte;

b) Ministerul Public, prin structurile de specialitate, atunci când comisiile rogatorii internaționale sau celelalte forme de asistență judiciară internațională se referă la activitatea de cercetare și urmărire penală;

c) Ministerul Afacerilor Interne, prin structura de specialitate, dacă se referă la cazierul judiciar.

(2) În exercitarea atribuțiilor, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și transmit statului solicitat, în vederea executării, cererile formulate de către autoritățile române. Totodată, autoritățile centrale române primesc, efectuează controlul de regularitate și, după caz, execută sau transmit autorităților române competente, în vederea executării, cererile formulate de autoritățile străine.

(3) Cererile se execută sau sunt transmise în vederea executării, după caz, ori de câte ori în urma controlului de regularitate efectuat se constată că acestea îndeplinesc condițiile de formă și fond prevăzute de prezenta lege, tratatele la care România este parte, precum și, dacă este cazul, de înțelegerile ori bunele practici stabilite în relația cu statul solicitat ori solicitant.

(4) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, netransmiterea cererii ca urmare a neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (3) sau, în cazul celor transmise în vederea executării către autoritățile statului solicitat, neîndeplinirea, îndeplinirea greșită sau cu întârziere de către autoritățile statului solicitat a activităților solicitate de autoritățile române, lipsa răspunsului autorităților statului solicitat, precum și orice situații obiective, nu pot fi imputate autorităților centrale române și nu intră sub incidența dispozițiilor din Codul de procedură penală referitoare la amenda judiciară.

(5) În relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile alin. (2) se aplică numai dacă nu contravin unor dispoziții speciale din prezenta lege sau altor legi speciale.”

3. Alineatele (2) și (4) ale articolului 14 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Cererile formulate de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești române sau, în cazul în care se prevede astfel în tratatul aplicabil ori în prezenta lege, de Ministerul Justiției, precum și actele anexate vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea se efectuează la solicitarea organului de urmărire penală sau a instanței judecătorești, de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curții de apel în circumscripția căreia se află organul de urmărire penală sau instanța judecătorească nu există niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradusă cererea ori, deși există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat organul de urmărire penală sau instanța judecătorească va solicita Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, după caz, traducerea acesteia.

.....

(4) Traducerea răspunsului autorităților străine se efectuează de către un traducător autorizat, la cererea autorității române care a formulat cererea.”

4. La articolul 19 alineatul (1) litera (b), se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) solicitantii de azil, beneficiarii statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare în România, în cazurile în care extrădarea ar avea loc în țara de origine sau în orice alt stat în care viața ori libertatea acestora ar fi pusă în pericol sau în care ar fi supuși la tortură, tratamente inumane și degradante.”

5. Alineatul (2) al articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Calitatea de cetățean român, solicitant de azil sau beneficiar al statutului de refugiat ori al protecției subsidiare în România se apreciază la data rămânerii definitive a hotărârii asupra extrădării. Dacă această calitate este recunoscută între data rămânerii definitive a hotărârii de extrădare și data convenită pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză”.

6. După alineatul (1) al articolului 42 se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În cazul în care statul solicitant solicită în același timp extrădarea a două sau mai multe persoane, cercetate în aceeași cauză penală sau în cauze conexe, care au fost localizate în circumscriptiile unor curți de apel diferite, competența soluționării cererilor de extrădare aparține Curții de Apel București.”

7. Alineatele (2) și (4) ale articolului 43 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) După identificare, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost prinsă persoana extrădabilă sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile și continuarea procedurii judiciare de soluționare a cererii de extrădare. În cazul prevăzut la art. 42 alin. (1¹), audierea persoanei extrădabile de către Curtea de Apel București se poate realiza și prin videoconferință. Lucrările efectuate de parchetul de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost prinsă persoana extrădabilă se trimit Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, imediat după audierea persoanei extrădabile.

.....

(4) Arestarea provizorie în vederea extrădării se execută în centrele de reținere și arestare preventivă, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția cazurilor în care persoana se află în executarea unei pedepse într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.”

8. Articolul 44 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Art. 44 - Reținerea în vederea extrădării

Măsura reținerii poate fi luată de procuror sau de organul de cercetare penală față de persoana extrădabilă numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului. Măsura reținerii poate dura cel mult 24 de ore. Organul de cercetare penală este obligat, în primele 10 ore de la reținerea persoanei extrădabile, să o prezinte procurorului competent.”

9. Articolul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Art. 45 - Arestarea provizorie în caz de urgență

(1) În caz de urgență, la cererea motivată a statului solicitant, persoana urmărită poate fi arestată provizoriu în vederea extrădării, anterior primirii cererii de extrădare.

(2) Notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării dacă se prevede expres în tratatul aplicabil sau există reciprocitate.

(3) Persoanele prevăzute la art. 19 nu pot fi arestate în baza unei notițe roșii sau a unei difuziuni de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol.

(4) În cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să se arate:

- a) autoritatea care solicită arestarea provizorie în vederea extrădării;
- b) datele de identificare ale persoanei urmărite internațional, inclusiv cetățenia;
- c) existența unui mandat de arestare sau a oricărui alt document având aceleași efecte juridice ori a unei hotărâri judecătorești executorii;
- d) confirmarea valabilității actului prevăzut la lit. c);
- e) expunerea faptelor, care trebuie să precizeze data, locul unde au fost comise și gradul de participație la săvârșirea lor;
- f) dispozițiile legale aplicabile, inclusiv cele privind prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei;
- g) confirmarea că va fi transmisă cererea de extrădare.

(5) În cazul în care se solicită arestarea unei persoane prevăzute la art. 19 sau atunci când notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol nu echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, cererea de

arestare provizorie în vederea extrădării se transmite direcției de specialitate din Ministerul Justiției, direct sau prin intermediul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(6) În cazul în care echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării și există date că persoana urmărită internațional se află în România, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române transmite notița roșie sau difuziunea de urmărire internațională prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost localizată persoana urmărită sau, în cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana, Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București.

(7) După identificare, procurorul sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării.

(8) Durata maximă a măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile, este de 40 de zile, afară de cazul în care prin tratatul aplicabil este prevăzută o durată mai mare.

(9) Punerea în libertate a persoanei extrădabile nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.”

10. Articolul 58 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Predarea amânată

(1) În situația în care persoana extrădată este cercetată penal de către autoritățile judiciare române, predarea acesteia se amână până la soluționarea definitivă a cauzei. În caz de condamnare cu executarea în regim de detenție a

pedepsei, predarea se amână până la punerea în libertate ca urmare a liberării condiționate sau până la executarea pedepsei la termen.

(2) Predarea poate fi amânată atunci când

a) se constată pe baza unei expertize medico-legale că persoana extrădată suferă de o boală gravă care face imposibilă predarea imediată. În acest caz, predarea se amână până când starea de sănătate a persoanei extrădate se va ameliora;

b) persoana extrădată este gravidă sau are un copil mai mic de un an. În acest caz, predarea se amână până la încetarea cauzei care a determinat amânarea, astfel încât predarea să fie posibilă;

c) din cauza unor împrejurări speciale, predarea imediată ar avea consecințe grave pentru persoana extrădată sau familia acesteia. În acest caz, predarea poate fi amânată cel mult 3 luni și numai o singură dată.

(3) În cazul amânării predării persoanei extrădate, instanța emite un mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. În cazul în care persoana extrădată se află, la momentul admiterii cererii de extrădare, sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării intră în vigoare la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

(4) Prin excepție de la alin. (1), la cererea expresă a statului solicitant, persoana extrădată poate fi predată temporar, pe o durată stabilită de comun acord de autoritățile române și statul solicitant.

(5) Atunci când cererea prevăzută la alin. (4) este transmisă după rămânerea definitivă a hotărârii de predare, predarea temporară este aprobată de președintele secției penale a curții de apel care a soluționat cererea de extrădare, prin încheiere motivată, dată în cameră de consiliu. La cererea

președintelui secției penale a curții de apel organul judiciar pe rolul căruia se află cauza ori instanța de executare transmite, informațiile solicitate.

- (6) Condițiile privind predarea temporară se stabilesc prin acordul încheiat între autoritățile române și străine competente. Pentru România, autoritatea competentă este Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate. Preluarea persoanei extrădate și returnarea acesteia se face de către autoritățile competente ale statului solicitant, pe teritoriul României. Cheltuielile privind preluarea și returnarea persoanei extrădate sunt suportate de statul solicitant.
- (7) Dacă persoana extrădată potrivit alin. (3) se află în executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, executarea pedepsei sau a măsurii se consideră suspendată începând cu data la care persoana a fost preluată de statul emitent până la data returnării acesteia.”

11. Articolul 59 se abrogă.

12. Articolul 65 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Art. 65 - Darea în urmărire internațională

(1) Darea în urmărire internațională se solicită și se dispune pentru identificarea și căutarea unei persoane în scopul localizării și arestării provizorii în vederea extrădării sau predării în România. În înțelesul prezentului articol, prin dare în urmărire internațională se înțelege darea în urmărire prin canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol sau introducerea în Sistemul de Informații Schengen a unei semnalări cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată în vederea extrădării.

(2) Darea în urmărire internațională se solicită atunci când persoana menționată, după caz, în mandatul de arestare preventivă, mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori în hotărârea prin care s-a luat

măsura privativă de libertate, nu a fost găsită și există presupunerea rezonabilă că a părăsit teritoriul României.

(3) Darea în urmărire internațională se dispune de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române la cererea instanței care a emis mandatul de arestare preventivă sau a instanței de executare. În acest sens, instanța va transmite informațiile prevăzute la art. 45 alin. (4) lit. a)- f), precum și orice alte date și informații suplimentare solicitate.

(4) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române comunică în cel mai scurt timp instanței solicitante data dării în urmărire internațională și data introducerii semnalării în Sistemul de Informații Schengen.

(5) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni de la data dării în urmărire internațională, valabilitatea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei privative de libertate ori a măsurii privative de libertate dispuse și, în măsura în care au intervenit modificări, informează Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(6) În cazul localizării persoanei urmărite pe teritoriul unui alt stat, atunci când, potrivit legii statului respectiv sau a tratatului aplicabil, notița roșie sau difuziunea nu echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, precum și atunci când Biroul Național corespondent solicită expres, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, întocmește și transmite cererea de arestare provizorie în vederea extrădării.”

13. După articolul 66 se introduce un nou articol, art. 66¹ , cu următorul cuprins:

„ Art. 66¹ - Extrădarea simplificată

Atunci când persoana dată în urmărire internațională pe canalele Organizației Internaționale de Poliție Criminală - Interpol sau cu privire la care s-a introdus o semnalare în Sistemul de Informații Schengen este de acord să fie extrădată în România, prezentarea unei cereri formale de extrădare nu mai este necesară dacă autoritatea centrală a statului solicitat informează în acest sens, iar convenția internațională aplicabilă în relația cu statul solicitat sau legislația acelui stat reglementează o astfel de procedură.”

14. Alineatul (1) al articolului 68 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, de către Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate.”

15. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Rejudecarea persoanei extrădate

Asigurarea rejudecării în cazul extrădării persoanei condamnate în lipsă este dată de Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, la cererea statului solicitat. Dispozițiile art. 95 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.”

16. Articolul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 82 - Semnalarea în Sistemul de Informații Schengen cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată

Semnalarea introdusă în Sistemul de Informații Schengen cu privire la o persoană căutată pentru a fi arestată echivalează cu un mandat european de arestare în toate cazurile în care se aplică Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din

18 iulie 2002. Atunci când nu se aplică respectiva decizie-cadru o semnalare introdusă în Sistemul de Informații Schengen produce aceleași efecte juridice ca o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării.”

17. Alineatele (1) - (6) ale articolului 88 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Autoritatea prevăzută la alin. (3) emite un mandat european de arestare atunci când, față de natura infracțiunii săvârșită, vârsta și antecedentele penale ale persoanei solicitate, precum și alte împrejurări ale cauzei, consideră că este oportună emiterea unui mandat european de arestare și sunt întrunite următoarele condiții:

- a) persoana solicitată se află pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene;
- b) mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a detențiunii pe viață sau a închisorii este valabil;
- c) nu a intervenit, potrivit legii române, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau grațierea;
- d) atunci când arestarea și predarea se solicită
  - (i) în vederea exercitării urmăririi penale ori a judecății, pedeapsa prevăzută de legea română pentru infracțiunea săvârșită este detențiunea pe viață sau închisoarea de 2 ani sau mai mare;
  - (ii) în vederea executării pedepsei, pedeapsa aplicată sau restul de pedeapsă rămas de executat este detențiunea pe viață sau închisoarea de un an sau mai mare;
  - (iii) în vederea executării măsurii privative de libertate, durata măsurii este de 6 luni sau mai mare.

(2) Atunci când măsura arestării preventive este luată ca urmare a înlocuirii de către organul judiciar român competent a unei măsuri sau obligații a cărei respectare a fost supravegheată anterior de statul de executare, mandatul

europăean de arestare se poate emite chiar dacă nu este îndeplinită condiția prevăzută la alin. 1 lit. d). Condiia prevăzută la alin. 1 lit. d) se aplică ori de cte ori statul de executare notifică aplicarea, în acest caz, a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Decizia-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern al statului respectiv.

(3) Mandatul european de arestare este emis

a) n faza de urmărire penală, de către instanța care a emis mandatul de arestare preventivă, din oficiu sau la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate;

b) n faza de judecată, de către instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de arestare preventivă sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate;

c) n faza de executare, de către instanța de executare, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viaă sau a închisorii sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate.

(4) Instanța verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) i procedează, dup caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare i supraveghează luarea măsurilor pentru traducerea i transmiterea acestuia, potrivit dispozițiilor art. 86 alin. (3), art. 89 i 90;

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) pentru a emite un mandat european de arestare. ncheierea poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Recursul se judecă de instanța superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului. n caz de admitere a recursului, prima instanța este obligată sa emită un mandat european de arestare.

(5) În cazul prevăzut la alin. (4) lit. a), instanța emitentă informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare despre emiterea mandatului european de arestare, iar în cazurile prevăzute la alin. (4) lit. b) comunică încheierea procurorului competent.

(6) Instanța emitentă poate solicita din oficiu sau la cererea procurorului competent, indisponibilizarea și remiterea bunurilor ce pot servi ca mijloace materiale de probă în procesul penal sau care au fost dobândite de persoana solicitată prin săvârșirea infracțiunii. Instanța emitentă va face mențiune în acest sens la lit. g) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2).”

18. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 89 - Transmiterea spre executare și traducerea mandatului european de arestare

(1) În cazul în care instanța emitentă nu deține nicio informație în acest sens, identificarea autorității străine competente să primească sau să execute mandatul european de arestare se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană sau al Ministerului Justiției prin direcția de specialitate.

(2) Atunci când este informată cu privire la localizarea sau arestarea pe teritoriul altui stat membru a persoanei solicitate, mandatul european de arestare, în limbile română și străină, este transmis de către instanța emitentă, prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorității străine competente, în termenul indicat de către aceasta, cu informarea Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) Originalul mandatului european de arestare se transmite de către instanța emitentă, la cererea autorității străine.

(4) Orice dificultate legată de transmiterea sau autenticitatea mandatului european de arestare sau a oricărui document necesar pentru executarea acestuia se soluționează direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(5) Transmiterea spre executare a mandatului european de arestare autorității străine competente să îl primească sau să îl execute, întrerupe cursul prescripției.

(6) Atunci când, autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare, stabilește că mandatul european de arestare nu întrunește condițiile de formă sau este imprecis, instanța emitentă ia măsuri pentru efectuarea modificărilor sau completărilor necesare.

(7) Traducerea mandatului european de arestare se efectuează, în regim de urgență, la solicitarea instanței emitente, de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curții de apel în circumscripția căreia se află instanța emitentă nu se află niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradus mandatul european de arestare ori, deși există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat, instanța emitentă va solicita direcției de specialitate din Ministerul Justiției luarea măsurilor în vederea traducerii acestuia.

(8) În cazul transmiterii directe, instanța emitentă informează direcția de specialitate din Ministerul Justiției în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni calendaristice cu privire la mandatele europene de arestare transmise spre executare în perioada de referință și stadiul executării acestora.”

19. Articolul 90 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 90 - Informații suplimentare și garanții

(1) La data sau ulterior transmiterii spre executare a mandatului european de arestare, instanța emitentă comunică din oficiu sau la cererea autorității străine, informațiile suplimentare necesare pentru executarea

mandatului. Transmiterea și traducerea informațiilor suplimentare se efectuează potrivit art. 89.

(2) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul urmăririi penale sau al judecării, iar persoana solicitată este cetățean sau rezident al statului de executare, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, acordă garanția că, în caz de condamnare, odată predată, persoana respectivă poate fi transferată în condițiile prezentei legi.”

20. Articolul 91 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 91-Transferarea temporară sau audierea persoanei solicitate în cursul procedurii de predare în baza mandatului european de arestare

(1) În cazul unui mandat european de arestare emis în vederea urmăririi penale sau a judecării, transmis spre executare unei autorități din alt stat membru, față de care nu a fost luată nicio decizie ori, deși a fost luată, aceasta nu este definitivă, instanța emitentă poate solicita, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau a instanței de judecată, ca persoana față de care s-a emis respectivul mandat european de arestare:

- a) să fie transferată temporar în România pe o perioadă stabilită de comun acord cu autoritatea străină. Instanța emitentă va face mențiune în acest sens la litera f) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2), afară de cazul în care autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare a indicat că transferarea temporară trebuie să fie solicitată pe calea unei cereri distincte; sau
- b) să fie audiată nemijlocit de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de instanța de judecată, prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință a persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 172 și 178, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de

către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare ori după această dată; sau

- c) să fie audiată în prezența sau, în măsura în care legislația statului străin o permite, de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau judecătorul desemnat de către instanța competentă. Cererea având ca obiect audierea persoanei solicitate se întocmește potrivit art. 172, de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau de către instanța competentă și se transmite odată cu mandatul european de arestare sau după această dată.
- (2) Transferarea temporară în România a persoanei față de care s-a emis mandatul european de arestare se solicită doar în caz de urgență, atunci când prezența în persoană a acesteia este obligatorie, potrivit legii, sau când, în funcție de împrejurările cauzei, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată consideră necesară prezența acesteia. Transferarea temporară nu trebuie să aducă atingere dreptului persoanei solicitate de a participa la judecarea cererii de predare în baza mandatului european de arestare emis de instanța română.
- (3) Persoana solicitată, transferată temporar, va fi ținută în detenție până la returnarea sa în statul de executare. Primirea în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne se va face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a hotărârii judecătorești care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungește sau se menține în condițiile legii.
- (4) Aducerea în țară și returnarea persoanei solicitate față de care autoritatea judiciară de executare a dispus transferarea temporară se realizează de

către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.”

21. Articolul 92 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Art. 92 - Mandatul european de arestare emis în baza unei hotărâri de condamnare dată în lipsa inculpatului

(1) Atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanța emitentă verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

- a) persoana condamnată a fost încunoștințată în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces; sau
- b) având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, persoana condamnată a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau
- c) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-au adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

- (2) Atunci când din lucrările dosarului rezultă că persoanei condamnate nu i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare, instanța emitentă informează autoritatea judiciară de executare că
- a) în termen de 10 zile de la primirea, după caz, în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne sau în penitenciar a persoanei predate, hotărârea de condamnare va fi comunicată personal acesteia, în condițiile Codului de procedură penală;
  - b) la momentul înmânării hotărârii de condamnare, persoanei predate i se va aduce la cunoștință că are dreptul, după caz,
    - (i) la exercitarea unei căi de atac, potrivit Codului de procedură penală, sau
    - (ii) la rejudecarea cauzei, potrivit Codului de procedură penală.
- (3) Totodată, când din lucrările dosarului rezultă că persoana condamnată nu a primit în prealabil nicio informare oficială cu privire la procedurile penale împotriva sa, ulterior transmiterii mandatului european de arestare, instanța emitentă va comunica, la cererea autorității judiciare de executare o copie a hotărârii de condamnare tradusă, dacă este cazul, în limba pe care persoana condamnată o înțelege, pentru a fi adusă la cunoștința acesteia. Transmiterea hotărârii de condamnare nu va fi considerată o comunicare în sensul alin. (2) și nici nu va produce efecte cu privire la termenul în care aceasta poate fi atacată, făcându-se exclusiv cu titlu informativ.
- (4) Constatările făcute potrivit alin. (1) - (2), vor fi trecute la lit. d) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2). Atunci când sunt incidente dispozițiile prevăzute la alin. (1) lit. b), dacă conținutul mandatului încredințat avocatului ales sau desemnat din oficiu nu rezultă din lucrările

dosarului, instanța poate solicita avocatului care a asigurat apărarea persoanei condamnate o declarație cu privire la relația dintre acesta și clientul său, fără ca prin aceasta să se considere că se aduce atingere secretului profesional ori principiului confidențialității. Declarația va fi folosită exclusiv în scopul prezentului articol și nu este destinată publicității.”

22. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 93- Predarea temporară

(1) Dacă autoritatea judiciară de executare, după ce a aprobat predarea persoanei solicitate, dispune amânarea predării, instanța emitentă, din oficiu, la cererea procurorului competent sau a instanței pe rolul căreia se află cauza spre soluționare, poate solicita ca persoana să fie predată temporar în vederea ascultării sau participării la urmărirea penală sau la judecată. Predarea temporară se realizează în condițiile stabilite de comun acord de instanța emitentă și autoritatea străină competentă.

(2) Aducerea în țară și returnarea persoanei solicitate față de care autoritatea judiciară de executare a dispus predarea temporară se realizează de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

(3) Primirea în centrele de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne se face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei închisorii care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungește sau se menține în condițiile legii.

(4) Persoana predată temporar va rămâne în detenție până la returnarea sa, cu excepția cazului în care autoritățile statului de executare solicită punerea în libertate și, în acest caz, numai dacă persoana nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei.

Punerea în libertate a persoanei private de libertate se realizează și atunci când, la expirarea unui termen de cel mult 18 zile de la data revocării sau înlocuirii măsurii arestării preventive sau de la data pronunțării încheierii prin care s-a constatat ca fiind încetată de drept măsura arestării preventive, persoana predată nu a fost preluată de autoritățile statului de executare. Până la expirarea termenului de 18 zile, persoana predată va rămâne în detenție, la dispoziția autorităților statului de executare.”

23. Articolul 95 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.95 - Aducerea în țară a persoanei predate

- (1) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române:
  - a) stabilește cu autoritățile străine competente termenul de preluare a persoanei predate și asigură, aducerea în țară, sub escortă, a acesteia. În caz de transfer temporar sau predare temporară, data preluării este stabilită cu avizul instanței emitente, în funcție de acordul încheiat de instanța emitentă cu autoritatea străină de executare;
  - b) informează, cu privire la data preluării și locul unde a fost depusă persoana predată, instanța emitentă, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, precum și instanța de executare sau instanța pe rolul căreia se afla cauza, dacă acestea din urmă sunt altele decât instanța emitentă, ori procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.
- (2) Atunci când, pentru aducerea în țară a persoanei predate, este utilizată calea aeriană cu escală sau calea terestră cu tranzitarea unui stat terț, direcția de specialitate din Ministerul Justiției, la solicitarea autorității prevăzute la alin. (1), întocmește cererea de tranzit și asigură, dacă este cazul, traducerea mandatului european de arestare, precum și a informațiilor suplimentare.

(3) În cazul în care persoana predată a fost condamnată în lipsă, instanța de executare îi comunică hotărârea de condamnare în termen de 10 zile de la primirea acesteia, după caz, în centrul de reținere și arestare preventivă care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Afacerilor Interne sau în penitenciar. Totodată, instanța de executare informează persoana predată potrivit dispozițiilor art. 92 alin. (2) lit. b).

(4) Imediat ce este informată că persoana predată a fost adusă în țară, instanța emitentă solicită direct statului de executare informații cu privire la durata arestului efectuat de persoana predată în baza mandatului european de arestare pe care le comunică, după caz, instanței de executare, instanței pe rolul căreia se afla cauza, dacă acestea sunt altele decât instanța emitentă, sau procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală, afară de cazul în care acestea au fost comunicate la data preluării.”

24. Alineatul (2) al articolului 97 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1), predarea în baza unui mandat european de arestare emis în vederea urmăririi penale sau a judecării, a unui cetățean român sau a unei persoane care trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani, se face sub condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România.”

25. La alineatul (2) al articolului 98, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român sau trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin

5 ani, și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent;”

26. La alineatul (2) al articolului 98, după litera h) se introduce o nouă literă, lit. i), cu următorul cuprins:

„ i) când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, afară de cazul în care autoritatea judiciară emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent,

(i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces; sau

(ii) persoana având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv; sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac; sau

(iv) persoanei condamnate nu i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare, însă, imediat după predarea sa, acesteia i se va înmâna personal respectiva hotărâre și i se va aduce la cunoștință că hotărârea de condamnare este supusă, într-un termen determinat, unei

căi de atac, ocazie cu care instanța competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată.”

27. Alineatele (1) și (2) ale articolului 99 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În termen de 48 de ore de la primirea unui mandat european de arestare, procurorul verifică dacă mandatul european de arestare este însoțit de o traducere în limba română ori în una dintre limbile engleză sau franceză. În cazul în care mandatul nu este tradus în niciuna dintre limbile de mai sus, parchetul solicită autorității judiciare emitente remiterea traducerii. Dacă mandatul european de arestare este tradus în limba engleză sau în limba franceză, procurorul competent dispune traducerea, în regim de urgență, a acestuia.

(2) Procurorul verifică dacă mandatul european de arestare cuprinde informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1). În cazul în care mandatul european de arestare nu cuprinde aceste informații sau este imprecis, precum și atunci când sunt incidente dispozițiile art. 98 alin. (2) lit. i) pct. (iv), procurorul solicită autorității emitente, transmiterea, în termen de cel mult 10 zile, a informațiilor necesare sau, în copie, a hotărârii de condamnare dată în lipsă, tradusă în limba pe care persoana condamnată o înțelege, după caz. Netransmiterea de către autoritatea judiciară emitentă a hotărârii de condamnare dată în lipsă nu are niciun efect asupra reținerii persoanei solicitate și sesizării instanței potrivit art. 101 și art.102.”

28. Alineatul (2) al articolului 100 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Persoanei reținute i se aduc, de îndată, la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii și conținutul mandatului european de arestare.

Atunci când sunt incidente dispozițiile art. 98 alin. (2) lit. i) pct. (iv) și a fost transmisă de autoritatea emitentă, procurorul dispune comunicarea hotărârii de condamnare persoanei solicitate. Persoana solicitată va fi informată cu privire la efectele pe care le are, potrivit legii statului emitent, transmiterea hotărârii de condamnare.”

29. Articolul 101 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Art. 101- Reținerea și arestarea în baza semnalării introdusă în Sistemul de Informații Schengen

- (1) În cazul obținerii unui rezultat pozitiv cu privire la o persoană pentru care un alt stat membru a introdus o semnalare în vederea arestării, Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române solicită statului membru semnalant să confirme, în regim de urgență, valabilitatea deciziei în baza căreia a fost introdusă respectiva semnalare.
- (2) Semnalarea în vederea arestării se transmite parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială a fost localizată persoana. Dispozițiile art. 99, art. 100 și 104 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentului articol.
- (3) Semnalarea în vederea arestării echivalează cu un mandat european de arestare.
- (4) Procurorul din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție a fost prinsă persoana solicitată sesizează curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea predării.
- (5) Judecătorul sesizat potrivit alin. (4):
  - a) admite, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și dispune arestarea provizorie în vederea predării, pe o durată de cel mult 15 zile; sau

- b) respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului și, dacă este cazul, dispune punerea în libertate a persoanei reținute. În scopul asigurării bunei desfășurări a procedurii de executare a mandatului european de arestare sau al împiedicării sustragerii persoanei solicitate de la procedura de executare a mandatului european de arestare, instanța dispune, prin încheiere motivată, aplicarea, pe o durată de cel mult 30 de zile, a uneia din măsurile preventive neprivative de libertate prevăzute de Codul de procedură penală.
- (6) Judecătorul comunică de îndată Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției decizia luată potrivit alin. (5).
- (7) În vederea continuării procedurii potrivit art. 103, judecătorul amână judecarea cauzei și fixează un termen de 15 zile pentru prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoțit de traducerea în limba română și, dacă este cazul a hotărârii de condamnare dată în lipsă. Dacă la expirarea termenului de 15 zile, procurorul nu a prezentat mandatul european de arestare, judecătorul dispune revocarea, după caz, a măsurii arestării provizorii în vederea predării și punerea de îndată în libertate a persoanei solicitate sau a măsurii dispuse potrivit alin. (5) lit. b).
- (8) Mandatul european de arestare se transmite de către statul membru semnalant în termen de cel mult 10 zile de la data pronunțării încheierii prevăzute la alin. (5).
- (9) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică atunci când semnalarea în vederea arestării este însoțită de un mandat european de arestare. În acest caz, sunt aplicabile dispozițiile art. 99.

(10) În cazul semnalărilor privind persoanele căutate pentru a fi arestate în vederea extrădării sunt aplicabile dispozițiile art. 45.”

30. Alineatele (1), (2) și (11) ale articolului 103 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ (1) Judecătorul verifică mai întâi identitatea persoanei solicitate și se asigură că acesteia i s-a comunicat, în copie și în limba pe care o înțelege, mandatul european de arestare și, dacă este cazul, hotărârea de condamnare dată în lipsă. Atunci când a fost transmisă de autoritatea emitentă, judecătorul îi înmânează persoanei solicitate hotărârea de condamnare dată în lipsă.

(2) Dacă este cazul, la cererea persoanei solicitate, judecătorul amână cauza o singură dată, cel mult 5 zile și solicită autorității emitente transmiterea, în copie, și în limba pe care persoana solicitată o înțelege a hotărârii de condamnare dată în lipsă. Netransmiterea de către autoritatea emitentă a hotărârii de condamnare dată în lipsă nu are niciun efect asupra continuării procedurii de executare a mandatului european de arestare și predării persoanei solicitate.

.....

(11) Atunci când persoana solicitată este pusă în libertate, judecătorul dispune față de aceasta una din măsurile preventive neprivative de libertate prevăzute de Codul de procedură penală. În acest caz, în situația în care, ulterior, judecătorul dispune executarea mandatului european de arestare, prin hotărârea prevăzută la art. 107, judecătorul ia măsura arestării în vederea predării persoanei solicitate.”

31. După articolul 103 se introduce un nou articol, art. 103¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 103¹ - Revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau emis mandatul european de arestare

(1) Atunci când statul emitent informează cu privire la revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau a fost emis mandatul european de arestare:

a) procurorul, sesizat potrivit art. 99 sau art. 101, dispune clasarea și, dacă este cazul, revocarea măsurii preventive luată față de persoana solicitată și informează despre acestea Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției;

b) judecătorul, sesizat potrivit art. 101 sau art. 102, prin sentință definitivă, ia act de revocarea deciziei în baza căreia a fost introdusă semnalarea în vederea arestării sau a fost emis mandatul european de arestare, după caz, și dispune revocarea măsurii preventive luată față de persoana solicitată.

(2) Dacă informarea prevăzută la alin. (1) intervine după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate către statul emitent, curtea de apel competentă, la sesizarea procurorului, dispune prin sentință definitivă revocarea executării mandatului european de arestare și, dacă este cazul, revocarea măsurii privative dispuse anterior.

(3) Repararea pagubei materiale sau a unei daune morale în cazul privării ori restrângerii de libertate în baza unor semnalări în vederea arestării sau a unor mandate europene de arestare retrase sau revocate, este suportată de statul emitent, potrivit legii acestuia.”

32. După alineatul (3) al articolului 107 se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul în care predarea persoanei a fost refuzată, instanța face aplicarea dispozițiilor art. 28 alin. (3) din Legea nr. 141/2010 privind înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări și participarea României la Sistemul de Informații Schengen”

33. Alineatul (1) al articolului 108 se modifică și va avea următorul cuprins:

”(1) Încheierile prevăzute la art. 101, art. 103 alin. (8) și (9) pot fi atacate cu recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare.”

34. Alineatele (2) și (5) ale articolului 111 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Dacă din motive independente de voința autorităților române sau ale statului emitent, predarea nu se poate efectua în termenul stabilit de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și autoritatea competentă a statului emitent, aceasta va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

.....

(5) În toate cazurile, în momentul predării, autoritățile române comunică autorităților statului emitent care asigură preluarea persoanei predate, durata arestului efectuat de către aceasta în executarea mandatului european de arestare, cu scopul de a fi dedusă din pedeapsa sau din măsura privativă de libertate care se va aplica.”

35. Alineatul (3) al articolului 111 se abrogă.

36. Articolul 112 se modifică și va avea următorul cuprins:

”Art. 112 – Predarea amânată sau temporară

(1) Dispozițiile art. 58 alin. (1)-(5) și (7) se aplică în mod corespunzător.

(2) Condițiile privind predarea temporară se stabilesc prin acordul încheiat între autoritățile române și străine competente. Pentru România, autoritatea competentă este curtea de apel care a executat mandatul european de arestare. Preluarea persoanei predate și returnarea acesteia se face de către autoritățile competente ale statului emitent, pe teritoriul României. Cheltuielile privind preluarea și returnarea persoanei predate sunt suportate de statul emitent.”

37. Articolul 113 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 113 - Predarea de bunuri

(1) Autoritatea judiciară de executare română poate dispune, la cererea autorității judiciare emitente sau din oficiu, indisponibilizarea și predarea, în conformitate cu legea română, a bunurilor care constituie mijloace materiale de probă sau au fost dobândite de persoana solicitată ca urmare a săvârșirii infracțiunii care stă la baza mandatului european de arestare, fără a aduce atingere drepturilor pe care statul român sau terții le pot avea asupra acestora.

(2) Bunurile prevăzute la alin. (1) se predau chiar și atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat ca urmare a decesului sau evadării persoanei solicitate.

(3) În cazul în care bunurile sunt susceptibile să fie indisponibilizate sau confiscate în România și, totodată, necesare bunei desfășurări a procesului penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, autoritatea română de executare poate refuza predarea acestora sau poate dispune predarea lor temporară, sub rezerva restituirii.”

38. Articolul 123 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 123 - Schimbul de informații și consultările cu autoritățile judiciare străine

(1) Atunci când are motive întemeiate să creadă că într-un alt stat se desfășoară proceduri penale cu privire la aceleași fapte sau fapte conexe și care implică aceeași persoană, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată poate contacta autoritatea competentă a celuilalt stat, direct sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorității centrale competente potrivit art. 10, pentru a-i confirma existența unor astfel de proceduri paralele, în vederea inițierii consultărilor. În cazul în care organul judiciar român nu deține nicio informație în acest sens, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, identificarea autorității competente să primească actele prevăzute la alin. (1) se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană desemnate la nivelul Ministerului Public sau al Ministerului Justiției, după caz. În acest scop, autorității străine îi sunt furnizate, cel puțin, următoarele informații:

- a) o descriere a faptelor și circumstanțelor care fac obiectul procedurii penale desfășurate;
- b) toate informațiile relevante privind identitatea persoanei cercetate și, dacă este cazul a persoanelor vătămate;
- c) stadiul procedurii penale;
- d) informații privind arestarea preventivă sau reținerea persoanei cercetate, dacă este cazul.

(2) În aplicarea alin. (1) constituie motive întemeiate inclusiv următoarele cazuri:

a) persoana cercetată invocă, oferind informații în acest sens, faptul că este subiectul unor proceduri penale cu privire la aceleași fapte sau fapte conexe într-un alt stat; sau

b) o cerere de cooperare judiciară internațională în materie penală formulată de un alt stat indică existența posibilă a unor astfel de proceduri penale paralele; sau

c) organele polițienești dețin informații în acest sens.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) nu se aplică atunci când autoritățile competente care desfășoară proceduri paralele au fost deja informate prin orice alte mijloace.

(4) Atunci când se stabilește existența unor proceduri paralele, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată competentă inițiază consultări directe sau prin intermediul Eurojust ori, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorității centrale competente potrivit art. 10. Scopul consultărilor este acela de a se ajunge la un consens cu privire la orice soluție eficientă menită să evite consecințele negative care ar putea decurge din astfel de proceduri paralele, ceea ce, după caz, poate conduce și la exercitarea și continuarea unei proceduri penale unice fie în statul român, fie într-un alt stat.

(5) Atât timp cât consultările directe sunt în desfășurare, autoritățile competente implicate se informează reciproc cu privire la măsurile importante luate cadrul procedurilor.

(6) Cererile formulate de către autoritățile altor state în vederea confirmării existenței unor proceduri paralele se soluționează de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către instanța pe rolul căreia se află cauza. Exceptând cazul în care prin furnizarea acestora s-ar putea aduce prejudicii unor interese naționale fundamentale în materie de securitate sau care ar putea pune în pericol siguranța persoanelor, autorităților străine li se comunică, într-un termen rezonabil, cel puțin următoarele informații:

(a) dacă sunt în desfășurare sau au fost desfășurate proceduri penale cu privire la unele sau toate aceleași fapte sau la fapte conexe care fac obiectul procedurilor penale la care se face referire în cererea de transmisă de autoritatea străină și dacă aceleași persoane sunt implicate;

(b) în cazul în care sunt în desfășurare sau au fost desfășurate proceduri penale, datele de contact ale autorității competente, și

(c) stadiul respectivelor proceduri sau, în cazul în care a fost pronunțată o hotărâre definitivă, natura respectivei hotărâri definitive.”

39. Articolul 124 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Condiții

Autoritățile judiciare române pot solicita autorităților competente ale altui stat inițierea unei proceduri penale sau continuarea acesteia, atunci când exercitarea de către statul străin solicitat servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează, în caz de condamnare, reintegrarea socială, și sunt incidente unul sau mai multe din următoarele cazuri:

- a) persoana cercetată are reședința obișnuită în statul solicitat;
- b) persoana cercetată este cetățean al statului solicitat sau dacă acest stat este statul său de origine;
- c) persoana cercetată execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat;
- d) persoana cercetată face obiectul, în statul solicitat, al unei cercetări penale pentru aceeași faptă sau fapte conexe;
- e) transferul este justificat prin interesul de a descoperi adevărul și, mai ales, dacă elementele de probă cele mai importante se găsesc în statul solicitat;

- f) executarea unei eventuale hotărâri de condamnare în statul solicitat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;
- g) prezența persoanei cercetate la audieri în procedurile penale instrumentate de autoritățile judiciare române nu poate fi asigurată, chiar și atunci când ar exista posibilitatea audierii prin video-conferință, însă poate fi asigurată în statul solicitat;
- h) o eventuală hotărâre de condamnare nu ar putea fi pusă în executare în România, chiar și atunci când ar exista posibilitatea formulării unei cereri de extrădare sau emiterii unui mandat european de arestare, statul solicitat fiind în măsură să o facă;
- i) inculpatul a fost condamnat definitiv în România, sunt incidente unul sau mai multe din cazurile prevăzute la lit. a) - h), iar statul român nu poate pune în executare hotărârea de condamnare, chiar având deschisă calea extrădării sau a mandatului european de arestare, iar statul solicitat nu acceptă, ca principiu, executarea unei hotărâri străine de condamnare sau a refuzat punerea în executare a hotărârii de condamnare dată de instanța străină.”

40. Alineatul (2) al articolului 125 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În acest sens, la propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau din oficiu, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, instanța dispune prin încheiere motivată, transferul procedurii penale. În situația transferului urmării penale, propunerea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală se soluționează în cameră de consiliu, fără citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie.”

41. Articolul 127 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 127 – Efectele cererii de transfer de proceduri penale

(1) Până la primirea deciziei statului solicitat cu privire la cererea de transfer de proceduri penale, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța, după caz:

- a) poate efectua orice acte de cercetare penală, cu excepția trimiterii în judecată a inculpatului sau punerii în executare a unei sancțiuni împotriva persoanei cercetate. Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța informează, în scris, statul solicitat cu privire la actele sau măsurile dispuse ulterior transmiterii cererii;
- b) poate retrage oricând cererea de transfer de proceduri penale.

(2) Dreptul de urmărire penală și de executare este redobândit de autoritățile judiciare române atunci când:

- a) statul solicitat informează că nu va iniția niciun demers cu privire la cererea de transfer de proceduri penale sau că nu acceptă o astfel de cerere;
- b) statul solicitat informează că revocă acceptarea cererii de transfer de proceduri penale;
- c) statul solicitat comunică decizia sa de a nu începe sau de a înceta procedurile penale.

(3) Transmiterea cererii de transfer de proceduri penale prelungește termenele de prescripție a răspunderii penale cu șase luni.

(4) În caz de condamnare, hotărârea pronunțată de statul solicitat se înscrie în cazierul judiciar și produce aceleași efecte ca și când ar fi fost pronunțată de o instanță română.”

42. După articolul 127, se introduce un nou articol, art. 127¹, cu următorul cuprins:

„Art. 127¹ - Plângerea persoanei vătămate

(1) În cazul unei fapte săvârșite în afara teritoriului României, plângerea depusă la organul judiciar român de către persoana vătămată, rezident în România, se transmite direct sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorităților centrale prevăzute la art. 10, autorităților străine competente ale statului pe teritoriul căruia a fost săvârșită fapta, afară de cazul în care competența este exercitată de statul român.

(2) Dispozițiile art. 123 - art. 127 nu sunt aplicabile în acest caz.”

43. Denumirea Capitolului II al Titlului IV se modifică și va avea următorul cuprins:

„Preluarea sau inițierea procedurilor penale la cererea unui stat străin”

44. Alineatul (2) al articolului 128 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Atunci când infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României, cererile de preluare a urmăririi penale sau a judecății se soluționează, după caz, de parchetele de pe lângă curțile de apel sau curțile de apel în circumscripția cărora se află locul unde a fost săvârșită fapta sau a fost identificată persoana cercetată ori locuiește persoana vătămată. Atunci când infracțiunea a fost săvârșită în străinătate, cererile de preluare a urmăririi penale sau a judecății se soluționează, după caz, de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel în a cărei circumscripție locuiește făptuitorul sau de Curtea de Apel. Dacă acesta nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, soluționarea cererii este de competența Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București sau a Curții de Apel București, după caz. Cererile de preluare a urmăririi penale care privesc

fapte care, potrivit legii, sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau a Direcției Naționale Anticorupție, se soluționează de către acestea.”

45. După articolul 128, se introduc trei noi articole, art. 128¹, 128² și 128³, cu următorul cuprins:

„Art. 128¹ - Inițierea procedurilor penale la sesizarea autorităților unui stat străin

(1) Sesizarea autorităților altor state, cu privire la săvârșirea unei fapte, în vederea inițierii, de către statul român, a procedurilor penale, se soluționează de organul judiciar român competent, în conformitate cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură penală.

(2) În cazul unei fapte săvârșite pe teritoriul României, plângerea depusă la autoritățile competente ale statului al cărui rezident este persoana vătămată, se primește de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se soluționează de către organul judiciar competent potrivit legii române.

Art. 128² - Respingerea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale

(1) Cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale se respinge dacă exercitarea urmăririi penale este contrară principiului *non bis in idem* sau, dacă, la data menționată pe cerere, prescripția răspunderii penale este împlinită potrivit legii române.

(2) Totodată, cererea statului străin de preluare sau inițiere a procedurilor penale poate fi respinsă, în tot sau în parte, în următoarele cazuri:

- a) motivul pe care se bazează cererea nu este justificat;
- b) făptuitorii sunt necunoscuți;

- c) persoana cercetată nu are reședința obișnuită în România;
- d) persoana cercetată nu este cetățean român și nu avea reședința obișnuită pe teritoriul României în momentul săvârșirii faptei;
- e) infracțiunea în legătură cu care se solicită urmărirea are un caracter politic sau este o infracțiune pur militară ori pur fiscală;
- f) există motive serioase să se creadă că cererea de urmărire penală este determinată de considerente de rasă, naționalitate sau opinii politice;
- g) legea penală română este deja aplicabilă faptei și, potrivit acestei legi, răspunderea penală este prescrisă la momentul primirii cererii;
- h) urmărirea penală este contrară angajamentelor internaționale ale României;
- i) urmărirea penală este contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române;
- j) față de împrejurările cauzei, preluarea urmăririi penale nu este oportună.

Art. 128³ – Revocarea acceptării cererii și restituirea cauzei

(1) Acceptarea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale se revocă atunci când:

- a) continuarea procedurilor penale în România este contrară principiului non bis in idem; sau
- b) dacă, la data menționată pe cerere, prescripția răspunderii penale este împlinită potrivit legii române; sau

c) dacă fapta pentru care s-a cerut inițierea sau continuarea procedurilor penale nu este infracțiune potrivit legii române, iar făptuitorul nu răspunde penal.

(2) Acceptarea cererii de preluare sau inițiere a procedurilor penale poate fi revocată atunci când:

- a) prezența persoanei cercetate nu poate fi asigurată în vederea audierii sau se apreciază că o eventuală condamnare nu poate fi executată în România; sau
- b) unul dintre motivele de refuz prevăzute la art. 128² este descoperit înainte de trimiterea în judecată; sau
- c) în orice alte cazuri, dacă statul străin solicitant este de acord.

(3) Revocarea acceptării se dispune, prin ordonanță sau încheiere motivată, după caz. Revocarea acceptării are drept efect restituirea documentelor transmise de statul solicitant și redobândirea de către statul respectiv a dreptului de urmărire penală,,

46. Titlul V “Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare” , alcătuit din articolele 130 - 140, se modifică și va avea următorul cuprins:

„TITLUL V

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOL 130

Domeniu de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Presentul Titlu se aplică în relația cu statele terțe, în domeniul recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești și ordonanțelor penale, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe bază de reciprocitate. Dispozițiile prezentului Titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale. Dispozițiile Capitolului III se aplică și în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispozițiilor speciale.

(2) În sensul prezentului Titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

- a) decădere - orice privare sau suspendare a unui drept, orice interdicție sau incapacitate;
- b) act judiciar - actul care emană de la o autoritate judiciară competentă;
- c) ordonanță penală străină - oricare din hotărârile prevăzute la art. 1 lit. g) din Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, ratificată prin Ordonanța Guvernului nr. 90/1999, aprobată prin Legea nr. 35/2000, sau prevăzute în tratatele bilaterale încheiate de România ori stabilite pe bază de reciprocitate;
- d) stat terț - statul care nu este membru al Uniunii Europene.

ARTICOLUL 131

Competența autorităților române

- (1) În ceea ce privește hotărârile date de către instanțele judecătorești ale statelor terțe și ordonanțele penale străine, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a) să primească cererea statului emitent de recunoaștere a hotărârii judecătorești în vederea executării pe teritoriul României a pedepsei aplicate în statul emitent ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz, precum și cererea persoanei condamnate în vederea transferării în România;
- b) să primească cererea de luare a unei măsuri preventive în cazul în care persoana condamnată se află în România;
- c) atunci când recunoașterea se face în scopul executării pe teritoriul României a pedepsei aplicate în statul emitent, să transmită, la solicitarea statului emitent, anterior sau ulterior primirii cererii menționate la lit. a) sau b), în special următoarele documente și informații:
  - (i) un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetățenie română sau că beneficiază în România de un drept de ședere permanentă;
  - (ii) dispozițiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în statul emitent constituie infracțiuni potrivit legii române;
  - (iii) informații cu privire la liberarea condiționată și prescripția executării pedepsei;
  - (iv) o declarație conținând informațiile prevăzute la art. 132.
- d) afară de cazul în care statul emitent a indicat că nu este de acord ca hotărârea judecătorească sau ordonanța penală dată împotriva unui cetățean român sau unui străin care beneficiază în România de un drept de ședere pe termen lung să fie executată în România, să solicite acestuia să comunice informațiile prevăzute la art.132;
- e) să efectueze controlul de regularitate și, dacă este cazul,
  - (i) să solicite transmiterea de documente și informații suplimentare;

- (ii) să solicite declarația persoanei condamnate, afară de cazul în care aceasta se află pe teritoriul României;
  - (iii) atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul României, iar hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, să solicite informații cu privire la dreptul persoanei condamnate de a face contestație sau de a exercita orice altă cale de atac, potrivit legii statului emitent.
- f) să verifice domiciliul persoanei condamnate în străinătate, în vederea stabilirii autorității judiciare competente să soluționeze cererea menționată la lit. a) sau b);
- g) să refuze inițierea procedurii de recunoaștere și executare pe teritoriul României a hotărârii judecătorești străine, atunci când
- (i) România nu este statul de cetățenie ori statul pe teritoriul căruia persoana condamnată beneficiază de un drept de ședere permanentă;
  - (ii) la data primirii hotărârii judecătorești străine, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au rămas de executat mai puțin de 6 luni, cu excepția cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României,
  - (iii) statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. e) până la expirarea unui termen de maximum 120 de zile, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.
- h) să se consulte cu statul emitent ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.
- (2) În ceea ce privește hotărârile judecătorești sau ordonanțele penale date de către autoritățile judiciare române, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a) să primească cererea statului de executare sau a persoanei față de care s-a dat hotărârea judecătorească sau ordonanța penală străină, de recunoaștere a acesteia în vederea executării pedepsei aplicate în România ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz;
- b) să transmită înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132, precum și orice alte informații suplimentare solicitate de statul de executare;
- c) să solicite statului de executare un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetățenia acestuia sau că trăiește pe teritoriul său, precum și
  - (i) declarația autorității competente cu privire la transferarea persoanei condamnate;
  - (ii) dispozițiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în România constituie infracțiuni potrivit legii statului de executare;
  - (iii) informații cu privire la amnistie, grațiere, liberare condiționată și prescripția executării pedepsei;
  - (iv) o declarație cu privire la procedura aplicabilă hotărârii judecătorești române.
- d) să întocmească, la solicitarea, după caz, a instanței judecătorești sau a organului de urmărire penală, pe baza înscrisurilor și informațiilor prevăzute la art. 132,
  - (i) cererea de recunoaștere și executare pe teritoriul unui stat terț a hotărârii judecătorești sau a ordonanței penale și să comunice autorității judiciare române solicitante decizia statului de executare;
  - (ii) cererea de luare de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate atunci când aceasta se află pe teritoriul statului de executare.

- e) să suspende procedura până la îndeplinirea condiției prevăzute la art. 140² alin. (4) lit. b);
- f) să se consulte cu statul de executare, ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.

(3) Administrația Națională a Penitenciarelor

- a) informează persoanele condamnate aflate în executarea unor pedepse privative de libertate în penitenciarele din România, cărora li se poate aplica prezentul Titlu, cu privire la dreptul acestora de a solicita transferarea în statul de executare;
- b) asigură, predarea sub escortă, a persoanelor condamnate aflate în penitenciarele din România, față de care s-a dispus transferarea în statul de executare sau care au fost returnate potrivit lit. e);
- c) informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, instanța de executare și instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere cu privire la data predării persoanei condamnate autorităților statului de executare;
- d) după primirea în penitenciar a persoanei condamnate în străinătate, informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției:
  - (i) cu privire la locul de deținere, regimul de executare stabilit și măsurile luate, dacă este cazul;
  - (ii) atunci când persoana condamnată a evadat și nu a fost posibilă prinderea sa.
- e) asigură preluarea, la data aducerii în țară, și ținerea într-un penitenciar, până la retrimiterea în statul de executare ori până la comunicarea deciziei de punere în libertate, a unei persoane transferate din România în statul de executare, care a fost readusă în țară în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulată împotriva hotărârii judecătorești române;

- f) la expirarea duratei pedepsei închisorii, la termenul hotărât de instanța de judecată în cazul liberării condiționate, precum și la orice altă dată hotărâtă de autoritățile judiciare competente în situațiile anume prevăzute de lege, comunică de îndată Ministerului Justiției și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră punerea în libertate a persoanelor transferate în România în vederea executării pedepsei, indiferent de infracțiunea săvârșită. Inspectoratul General al Poliției de Frontieră informează direcția de specialitate a Ministerului Justiției, dacă în termenul prevăzut la art. 157 lit. c), persoana eliberată a părăsit teritoriul României;
- g) în cazul liberării condiționate ori grațierii restului rămas neexecutat din pedeapsă, comunică direcției de specialitate din Ministerul Justiției numărul de zile rămase de executat;
- h) asigură, la momentul aducerii în țară, preluarea persoanelor transferate în vederea executării pedepsei într-un penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(4) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române asigură

- a) transferarea, sub escortă, din statul emitent în România, a persoanelor condamnate în străinătate;
- b) preluarea din străinătate, sub escortă, a persoanelor condamnate, anterior transferate, față de care s-a dispus aducerea în România în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulată împotriva hotărârii judecătorești, afară de cazul în care sarcina aducerii în țară revine statului de executare.

(5) Ministerul Afacerilor Externe asigură, prin oficiile consulare, luarea declarației persoanei condamnate aflate în executarea unei pedepse la detențiunea pe viață sau cu închisoarea ori a unei măsuri privative de libertate, pe teritoriul statului emitent, pe care o transmite direcției de specialitate din

cadrul Ministerului Justiției, în termen de cel mult 30 zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

ARTICOL 132

Înscrieri și informații

În vederea recunoașterii și punerii în executare a hotărârilor judecătorești sau a ordonanțelor penale străine, sunt necesare, după caz, următoarele înscrieri și informații:

- a) numele, prenumele, pseudonimul, alias-ul folosit, numai în cazul cunoașterii acestora, precum și sexul, cetățenia, numărul cărții de identitate sau al pașaportului, data și locul nașterii, fotografia, ultima adresă sau reședință cunoscută, limbile pe care persoana le înțelege;
- b) informații despre legăturile familiale, sociale sau profesionale pe care le are în România;
- c) durata totală a pedepsei, data începerii executării pedepsei, data la care pedeapsa ar urma să fie considerată ca executată, perioada deja executată, dacă este cazul, numărul de zile care urmează să fie deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a efectelor produse de amnistia sau grațierea acordată anterior;
- d) informații cu privire la liberarea condiționată sau anticipată, după caz;
- e) o copie, certificată pentru conformitate, după caz, a ordonanței penale sau a hotărârii judecătorești dată în primă instanță și, dacă este cazul, în exercitarea căilor de atac;
- f) dispozițiile legale aplicabile;
- g) afară de cazul în care persoana condamnată se află în România, declarația persoanei condamnate față de cererea de executare într-un

penitenciar sau unitate sanitară din România a pedepsei aplicate de statul emitent;

h) dacă este cazul, orice raport sau constatare medico-legală ori alte acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei condamnate, tratamentul urmat de aceasta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială;

i) informații cu privire la posibilitatea exercitării de către persoana condamnată, după transferarea sa, a unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de condamnare;

j) în cazul hotărârilor judecătorești date în lipsă, atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul statului emitent, informații cu privire la dreptul persoanei de a exercita o cale de atac care are drept efect re-examinarea cauzei în prezența sa.

ARTICOLUL 133

Legea care guvernează executarea și efectele transferării executării pedepsei

(1) În situația în care România este stat emitent, punerea în executare, după caz, a pedepsei sau măsurii privative de libertate sau a restului rămas neexecutat este de competența instanței române ori de câte ori:

a) cererea de recunoaștere a hotărârii judecătorești este retrasă mai înainte ca statul de executare să recunoască hotărârea judecătorească și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;

b) statul de executare refuză să recunoască hotărârea judecătorească și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;

- c) statul de executare renunță în mod expres la dreptul său de executare;
- d) statul de executare arată că nu mai poate executa pedeapsa sau măsura privativă de libertate întrucât persoana condamnată a evadat și nu a fost găsită pe teritoriul său;
- e) statul de executare arată că nu poate pune în executare pedeapsa sau măsura privativă întrucât persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul său.

(2) Competența judecării unei căi de atac, exercitată de persoana condamnată, după transferarea sa în statul de executare, în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești de condamnare, aparține instanței române. Orice decizie în urma căreia pedeapsa sau măsura privativă de libertate încetează să mai aibă caracter executoriu, precum și hotărârea prin care instanța română competentă a soluționat respectiva cale de atac se transmit direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției în vederea informării statului de executare.

(3) În situația în care România este stat emitent, atunci când statul de executare a comunicat decizia de a nu pune în executare ori de a înceta executarea pedepsei sau a măsurii privative de libertate ca urmare a aplicării amnistiei sau grațierii, instanța română competentă face mențiune despre aceasta în Registrul de evidență și punere în executare a hotărârilor penale.

(4) Aplicarea amnistiei sau grațierii de către statul român, în calitate de stat emitent, când intervine după transferarea persoanei condamnate sau după delegarea executării pedepsei, se face de către un judecător de la instanța de executare. Decizia de aplicare a amnistiei sau a grațierii se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării statului de executare.

(5)Aplicarea amnistiei sau grațierii de către statul român, în calitate de stat de executare, se face de către un judecător de la instanța de executare sau, când persoana condamnată este deținută, de la instanța corespunzătoare în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. Decizia de aplicare a amnistiei sau grațierii se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării statului emitent.

CAPITOLUL II

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine

SECȚIUNEA 1

Transferarea persoanelor condamnate, deținute în state terțe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România

ARTICOLUL 134

Măsurile premergătoare sesizării instanței

(1)Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel.

(2)Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

- a) executarea hotărârii judecătorești străine în România ar fi contrară principiului non bis in idem;
- b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească străină;

- c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească străină;
  - d) este incident vreunul din motivele de refuz prevăzute la art. 136 alin. (2);
  - e) persoana condamnată beneficiază de efectele regulii specialității. Dispozițiile art. 157 se aplică numai dacă se prevede astfel în tratatul aplicabil în relația cu statul emitent ori dacă potrivit rezervei sau declarației formulate de statul emitent la un tratat multilateral, acceptată de România, transferarea este condiționată de respectarea regulii specialității.
- (3) Informațiile necesare verificărilor prevăzute la alin. (2) lit. b) și c), sunt comunicate procurorului, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii solicitării.
- (4) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (2) lit. e), procurorul informează, după caz, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată.
- (5) Dacă până la sesizarea instanței, cererea prevăzută la art. 131 alin. (1) lit. a) este retrasă, procurorul dispune clasarea și restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 135

Durata și obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine

- (1) Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii judiciare de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine este de 60 zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

- (2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.
- (3) Obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 136, iar în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României și transferarea într-un penitenciar sau unitate medicală din România a persoanei condamnate. Dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească străină, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei proceduri, afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanța de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină.
- (4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești străine. În acest scop, anterior luării unei hotărâri, instanța poate consulta statul emitent prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.
- (5) Dacă, înainte de soluționarea definitivă a cauzei, statul emitent își retrace cererea, instanța de judecată o respinge ca nesusținută.
- (6) Instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, pronunță una din următoarele soluții:

- a) dispune, prin sentință, recunoașterea și executarea pedepsei aplicată de instanța străină;
  - b) în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicată de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare,
    - (i) adaptează, prin sentință, pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină, potrivit alin. (7) și (8), sau, atunci când adaptarea nu este posibilă,
    - (ii) stabilește și aplică, prin sentință, pedeapsa pentru infracțiunea săvârșită.
  - c) dispune, prin sentință, respingerea cererii de recunoaștere și executare în România a hotărârii judecătorești străine.
- (7) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b) pct. (i), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanța străină, atunci când
- a) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română;
  - b) durata acesteia depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzută de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzută de legea penală română, sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicată în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. Adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.
- (8) Pedeapsa stabilită de instanța română potrivit alin. (7), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punct de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și nu va agrava situația persoanei

condamnate. Pedepsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

- (9) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii), la stabilirea și aplicarea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită, instanța de judecată este ținută de constatarea faptelor, de stările și circumstanțele în care acestea au fost săvârșite, astfel cum rezultă explicit sau implicit din hotărârea judecătorească străină și, totodată,
- (i) nu va schimba o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară;
  - (ii) va deduce integral din pedeapsa aplicată perioada executată de persoana condamnată în statul emitent;
  - (iii) nu va agrava situația persoanei condamnate și nici nu va fi ținută de limita minimă a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiunea săvârșită.
- (10) Dispozițiile alin. (6) lit. b) pct. (ii) nu se aplică în cazul în care tratatul aplicabil în relația cu statul emitent exclude conversiunea condamnării ori dacă statul emitent a indicat în mod expres că va acorda transferarea numai dacă statul român va executa fie pedeapsa aplicată de instanța străină, fie pedeapsa adaptată de instanța română potrivit alin. (7) și (8).
- (11) Sentința prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare și se transmite direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției în vederea comunicării persoanei condamnate. Sentința poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile, de procuror, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și de către persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

- (12) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală. Hotărârea definitivă și un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, după caz, se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.
- (13) În cazul în care după emiterea mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, statul emitent
- a) informează că transferarea nu mai poate avea loc, instanța dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață. În acest caz, sentința de recunoaștere a hotărârii penale străine urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, afară de cazul în care transferarea nu mai este posibilă pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii ori ca urmare a decesului în statul emitent a persoanei condamnate;
  - b) transmite o nouă hotărâre pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare, care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului Titlu, se aplică în mod corespunzător. În acest caz, instanța de executare este curtea de apel care a pronunțat sentința prevăzută la alin. (6).
- (14) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite o nouă hotărâre judecătorească pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile art. 137 se aplică în mod corespunzător.
- (15) În cazul în care sunt aplicabile dispozițiile alin. (13) lit. a), iar transferarea nu mai poate avea loc ca urmare a revocării de către persoana condamnată a consimțământului la transferare, toate cheltuielile avansate de către statul român cad în sarcina persoanei condamnate în baza dispoziției conducerii Ministerului Justiției sau a Inspectoratului General al Poliției Române, care constituie titlu executoriu. În cazul neexecutării de bună

voie a creanței, aceasta se va pune în executare conform dispozițiilor Codului de procedură fiscală privind recuperarea creanțelor fiscale.

- (16) În cazul în care instanța a refuzat recunoașterea hotărârii judecătorești transmisă de statul emitent, cererea persoanei condamnate sau a statului emitent, poate fi reexaminată dacă au intervenit elemente noi.

ARTICOLUL 136

Condiții pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești străine

(1) O hotărâre judecătorească străină poate fi recunoscută în România dacă este de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) hotărârea este definitivă și executorie;
- b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;
- c) persoana condamnată a consimțit la executarea pedepsei în România, afară de cazul în care aceasta, după executarea pedepsei, ar fi expulzată în România. Dacă este necesar, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a persoanei condamnate, consimțământul poate fi dat de reprezentantul acesteia;
- d) nu este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la alin. (2). În cazul în care este incident vreunul din motivele prevăzute la alin. (2), instanța poate dispune recunoașterea numai dacă există convingerea că executarea pedepsei în România ar contribui semnificativ la reintegrarea socială a persoanei condamnate;

e) executarea în România a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate este de natură să faciliteze reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când:

- a) recunoașterea și executarea pe teritoriul României a hotărârii judecătorești străine ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului român;
- b) hotărârea judecătorească se referă la o infracțiune de natură politică sau o infracțiune conexă unei infracțiuni politice ori la o infracțiune militară care nu este infracțiune de drept comun;
- c) pedeapsa a fost aplicată pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice ori de apartenență la un anumit grup social;
- d) persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care, hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;
- e) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleași fapte penale, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută în România;
- f) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;
- g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care nu răspunde penal potrivit legii române;
- h) pedeapsa constă într-o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;

- i) persoana condamnată a părăsit România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu sunt semnificative;
- j) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membrii ai unor organizații criminale, de natură să facă îndoielnică reintegrarea sa socială în România;
- k) există indicii obiective că hotărârea judecătorească a fost dată cu încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale, în special că pedeapsa a fost aplicată pentru a sancționa persoana condamnată pe motive de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, convingeri politice sau orientare sexuală, iar persoana condamnată nu a avut nicio posibilitate de a contesta aceste circumstanțe în fața Curții Europene pentru Drepturile Omului sau a unei alte instanțe internaționale.

(3) De la caz la caz, luând în considerare circumstanțele specifice ale cauzei, instanța poate refuza recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești străine dacă:

a) persoana este cercetată în România pentru aceeași faptă penală pentru care a fost condamnată în străinătate. În cazul în care, hotărârea judecătorească a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții.

b) atunci când statul emitent a respins cererea formulată în temeiul art. 134 alin. (1).

(4) În cazul în care persoana condamnată este cercetată în România pentru infracțiunea pentru care a fost condamnată în străinătate, în loc să refuze recunoașterea, instanța poate dispune fie recunoașterea hotărârii judecătorești străine, fie suspendarea cauzei până la luarea unei decizii în procesul penal aflat pe rolul autorităților judiciare române.

(5) Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută sau, dacă a fost recunoscută, nu va fi pusă în executare, atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit amnistia, grațierea, dezincriminarea faptei, precum și în orice alte cazuri prevăzute de lege.

SECȚIUNEA a 2-a

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România

ARTICOLUL 137

Procedura de recunoaștere hotărârii judecătorești străine și luarea măsurilor preventive

- (1) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată ori, în cazul în care aceasta se află în detenție, în a cărei circumscripție teritorială se află locul de deținere, în vederea sesizării curții de apel. Dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) - d) și alin. (4) și 135 alin. (1) și (4)-(10) se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secțiuni.
- (2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.
- (3) Obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 136 alin. (1) lit. a), b), d) și e) și alin. (2)-(4) și, în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României. În funcție de natura pedepsei și dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de

legea română, instanța poate dispune aplicarea uneia din măsurile de individualizare a executării pedepsei.

- (4) La cererea expresă a statului emitent, față de persoana condamnată se poate lua una din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.
- (5) Măsura arestării preventive poate fi luată față de persoana condamnată, în cazul în care infracțiunea săvârșită face parte din una din categoriile de infracțiuni prevăzute la art. 96 alin. (1), și există una din următoarele situații:
  - a) persoana condamnată a fugit din statul emitent, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală, judecată sau de la executarea pedepsei și s-a refugiat pe teritoriul României; sau
  - b) pedeapsa aplicată de instanța străină sau restul rămas de executat este de cel puțin un an închisoare.
- (6) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 180 de zile. Măsurile preventive încetează de drept
  - a) la expirarea termenului prevăzut de lege sau la expirarea termenului stabilit de organele judiciare române;
  - b) atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicată în străinătate; sau
  - c) dacă arestarea preventivă s-a dispus anterior primirii cererii de recunoaștere și executare a hotărârii

judecătorești străine, atunci când, în termen de 30 zile de la data arestării preventive, nu au fost primite de către direcția de specialitate din Ministerul Justiției, înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132.

- (7) Situația juridică a persoanei condamnate nu poate fi agravată ca efect al duratei măsurii preventive privative de libertate aplicată de organul judiciar român.
- (8) Sentința se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare. Împotriva acesteia pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

ARTICOLUL 138

Notificarea hotărârii judecătorești străine și contestația persoanei condamnate

- (1) În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, procurorul primind dosarul notifică persoanei condamnate hotărârea. Notificarea trebuie să cuprindă următoarele mențiuni:
  - a) că a fost primită o cerere de executare pe teritoriul României a unei pedepse;
  - b) că are dreptul să conteste hotărârea judecătorească străină și să depună contestație în acest sens, dacă acest drept îi este conferit de legea statului emitent;
  - c) că respectiva contestație este supusă jurisdicției statului emitent;

- d) că respectiva contestație se depune la parchetul competent potrivit art. 137;
  - e) că termenul de depunere a contestației este de 30 de zile și curge de la data primirii notificării;
  - f) că nedeținerea contestației în termenul de 30 de zile are drept consecință considerarea hotărârii judecătorești străine ca fiind pronunțată în prezența sa.
- (2) Un exemplar al notificării este comunicat direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției care îl remite statului emitent.
  - (3) Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată nu a depus contestație, procurorul sesizează curtea de apel competentă potrivit art. 137.
  - (4) Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată a depus contestație, procurorul dispune clasarea, restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției și, totodată, îi transmite contestația, precum și înscrisurile depuse de persoana condamnată.

CAPITOLUL III

Proceduri speciale de recunoaștere și executare

ARTICOLUL 139

Recunoașterea și punerea în executare a sancțiunilor de drept penal și administrative aplicate de organele judiciare străine și a cheltuielilor judiciare

- (1) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor judecătorești sau ordonanțelor penale străine prin care au fost aplicate sancțiuni de drept penal sau administrative ori s-a dispus obligarea la plata de cheltuieli judiciare are loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul

străin solicitant sau, în lipsa acestuia, în condițiile prevăzute de prezenta lege, precum și de Codul de procedură penală, dacă este îndeplinită condiția reciprocității.

- (2) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă judecătoria în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana față de care s-a aplicat respectiva sancțiune sau care a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare, în vederea sesizării instanței competente. Atunci când persoana nu are domiciliul și nici nu locuiește pe teritoriul României, competența aparține Judecătoriei Sectorului 2 București.
- (3) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în termen de 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea părților.
- (4) Punerea în executare a decăderilor, precum și a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească sau ordonanța penală străină are loc numai dacă legea penală română prevede pentru infracțiunea săvârșită aplicarea unei astfel de măsuri sau decăderi.
- (5) Atunci când se solicită punerea în executare a amenzii penale sau administrative ori a cheltuielilor judiciare, instanța competentă schimbă quantumul acesteia în unitatea monetară a statului român, aplicând paritatea de schimb în vigoare la data pronunțării hotărârii.
- (6) Quantumul amenzii penale sau administrative rezultat în urma convertirii nu poate depăși limita maximă generală prevăzută de legea română. Cu toate acestea, instanța de judecată va putea menține și pune în executare amenda penală sau administrativă, până la nivelul quantumului pronunțat

în statul străin, atunci când legea română prevede pentru fapta săvârșită o sancțiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

- (7) Nu constituie obiectul prezentei proceduri dispozițiile din hotărârile judecătorești străine care intră sub incidența prevederilor art. 135 sau art. 137, după caz.
- (8) Hotărârea definitivă se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 140

Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor străine de confiscare

(1) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor de confiscare emise de statele terțe are loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul străin emitent sau, în lipsa acestuia, în condițiile prevăzute de prezenta lege, precum și de Codul de procedură penală, dacă este îndeplinită condiția reciprocității.

(2) În înțelesul alin. (1), prin hotărâre de confiscare se înțelege o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o autoritate judiciară competentă a statului emitent în legătură cu una sau mai multe infracțiuni, având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv.

(3) Recunoașterea și punerea în executare a hotărârilor prin care s-au dispus măsuri echivalente confiscării care, potrivit legii române, nu constituie sancțiuni de drept penal, poate fi dispusă numai dacă

- a) măsurile au ca rezultat deposedarea definitivă de bunurile respective,
- b) măsurile au fost dispuse de o autoritate judiciară competentă a statului emitent, în legătură cu una sau mai multe fapte penale și
- c) bunurile sunt produse sau instrumente în legătură cu acestea.

(4) Competența recunoașterii și punerii în executare a hotărârilor prevăzute la alin. (1) și (3) aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul respectiv. În cazul în care hotărârea privește:

- a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține Tribunalului București;
- b) mai multe bunuri mobile și un bun imobil, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție se află bunul imobil;
- c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor tribunale diferite, competența aparține tribunalului în circumscripția căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(5) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în termen de 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea părților.

(6) Atunci când există o suspiciune rezonabilă cu privire la existența unui pericol concret de ascundere, distrugere, înstrăinare sau sustragere a bunurilor care fac obiectul confiscării, instanța poate aplica, din oficiu sau la cererea statului emitent ori a procurorului, măsura indisponibilizării, prin instituirea unui sechestru, a bunurilor mobile sau imobile în vederea confiscării. Instanța dispune prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Încheierea poate fi atacată odată cu sentința prevăzută la alin. (4).

(7) Atunci când se solicită confiscarea unei sume de bani, instanța competentă schimbă cuantumul acesteia în unitatea monetară a statului român, aplicând paritatea de schimb în vigoare la data pronunțării sentinței.

(8) Atunci când se solicită confiscarea unui bun determinat, recunoașterea hotărârii străine are loc numai dacă legea română reglementează pentru fapta săvârșită măsura confiscării, afară de cazul în care prin tratatul aplicabil se prevede altfel sau atunci când legea română prevede pentru fapta săvârșită o sancțiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

(9) Dispozițiile art. 248 alin. (2)-(4), 260, 267 și 268 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secțiuni. Dispozițiile art. 265 alin. (1)-(3) se aplică dacă nu se prevede altfel în tratatul între România și statul emitent, sau, atunci când tratatul nu conține dispoziții în acest sens, dacă nu se convine altfel între autoritățile competente române și străine. Pentru România, autoritatea română competentă este Ministerul Justiției.

(10) Hotărârile prevăzute la alin. (1) și (2) sunt puse în executare dacă au caracter executoriu și nu este incident unul din motivele prevăzute la art. 136 alin. (2) lit. a)-c) și k) și 262 alin. (1) lit. b)-h) și alin. (4).

(11) Hotărârea definitivă prevăzută la alin. (5) se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.”

47. După art. 140 se introduce un nou articol, art. 140¹, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 140¹

Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte, decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte judiciare emise de autoritățile străine

(1) Recunoașterea, pe cale principală, a hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât

executarea în regim de detenție a pedepsei, se face, la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, în condițiile tratatului aplicabil între România și statul emitent, de către judecătoria în a cărei circumscripție aceasta domiciliază.

- (2) Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de urmărire penală sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.
- (3) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), lipsa unui tratat nu împiedică recunoașterea hotărârii judecătorești străine, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa. Dispozițiile art. 131 alin. (1), 132, 135 și 136 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.
- (4) Actele judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă pot fi recunoscute de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației persoanei cercetate ori a persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. Actului judiciar străin nu i se poate conferi, ca efect al recunoașterii, o forță probantă mai mare decât cea pe care o are în statul emitent.”

48. La Titlul V „Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe”, după art. 140¹ se introduce un nou Capitol, Capitolul III¹, alcătuit din art. 140² – 140⁶, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL III¹

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

SECȚIUNEA 1

Transferarea din România în alte state a persoanelor condamnate, aflate în executarea, în regim de detenție, a unor pedepse sau măsuri privative de libertate

ARTICOLUL 140²

Condiții pentru transferarea în statul de executare a persoanelor deținute în penitenciarele sau unitățile medicale din România

- (1) Orice persoană condamnată în România care este cetățean al unui stat terț sau care trăiește pe teritoriul unui alt stat decât cel de cetățenie și dorește să fie transferată pe teritoriul acestuia, poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta, ori a conducerii unității în care este internată, inițierea procedurii de transferare în statul de executare.
- (2) În cazul în care persoana condamnată are cetățenie multiplă, dintre care una este a statului român, cetățenia străină va fi considerată ca fiind dominantă numai dacă statul străin este statul pe teritoriul căruia cetățeanul român trăiește. În cazul în care una dintre cetățenii este a unui

alt stat membru al Uniunii Europene, procedura prevăzută la Titlul VI se aplică cu prioritate, afară de cazul în care respectivul stat membru a declarat că nu dorește să preia executarea pedepsei aplicate persoanei condamnate sau atunci când sunt incidente dispozițiile art. 149 alin. (2). Înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132 se transmit unui singur stat de executare o dată.

- (3) Procedura nu se inițiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se inițiază atunci când persoana condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind țara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare.
- (4) Solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) nu atrage obligația transmiterii statului de executare a înscrisurilor și informațiilor prevăzute la art. 132, atunci când:
- a) se apreciază, fie de statul de executare, fie de autoritățile române competente, că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei condamnate; sau
  - b) până la data inițierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele convenite părților și despăgubirile civile; sau
  - c) persoana condamnată are de executat mai puțin de 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau
  - d) hotărârea nu este definitivă sau împotriva hotărârii persoana a exercitat o cale extraordinară de atac; sau
  - e) persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală; sau

- f) persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România; sau
  - g) există indicii suficiente că, odată transferată, persoana condamnată ar putea fi pusă în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române ori că limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea statului emitent pentru infracțiunea săvârșită este mai mică decât limita maximă specială prevăzută de legea penală română; sau
  - h) în urma consultării, statul de executare a declarat că nu este de acord să preia executarea pedepsei aplicate de instanța română .
- (5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (4) lit. a), b), c), f) și g), solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) atrage obligația de a transmite statului de executare, informațiile și înscrisurile prevăzute la art. 132 atunci când persoana condamnată a fost predată anterior, ca efect al unei cereri de extrădare formulată de Ministerul Justiției sau mandat european de arestare emis de instanța română competentă, sub condiția ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.
- (6) Atunci când persoana se află internată într-o unitate medicală din România în executarea unei măsuri privative de libertate aplicată acesteia ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, dispozițiile prevăzute la alin. (1)-(5) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 140³

Procedura prealabilă

- (1) Obiectul procedurii prealabile îl constituie verificarea de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată a condițiilor

prevăzute la art. 140² alin. (4) lit. b)- f) și a situațiilor prevăzute la alin. (2).

(2) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, verifică:

a) în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unei cereri de extrădare formulate de către Ministerul Justiției sau a unui mandat european de arestare emis de instanța română competentă, dacă predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în referatul prevăzut la alin. (4);

b) dacă persoana condamnată este de acord să fie transferată în statul de executare. În acest scop, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, ascultă respectiva persoană, la locul de deținere, în prezența unui avocat desemnat din oficiu sau ales și, dacă persoana condamnată solicită expres, a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de judecător, persoana condamnată și avocat. Totodată, îi aduce la cunoștință, că potrivit legii române, consimțământul persoanei condamnate este irevocabil.

c) dacă față de persoana condamnată s-a aplicat măsura de siguranță a expulzării.

(3) Atunci când, în funcție de împrejurările cauzei apreciază necesar, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, solicită

- a) departamentului de reintegrare socială din cadrul penitenciarului să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate, stabilind în acest sens un termen care nu poate fi mai mare de 10 zile;
  - b) solicită direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare cu privire la posibila eliberare a persoanei condamnate înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va aplica în cazul transferării persoanei condamnate.
- (4) Referatul întocmit de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, procesul-verbal prevăzut la alin. (2) lit. b) și înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132 lit. a), c), d) - f), h) și i) se transmit direcției de specialitate a Ministerului Justiției.
- (5) În cazul în care sunt incidente dispozițiile prevăzute la art. 140² alin. (4) lit. b)- f), informează în acest sens direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției și persoana condamnată.
- (6) După primirea înscrisurilor și informațiilor prevăzute la alin. (4), Ministerul Justiției ia măsuri în vederea traducerii, dacă este cazul, și sesizează statul de executare.

ARTICOLUL 140⁴

Procedura judiciară

- (1) În cazul în care statul de executare este de acord ca persoana condamnată să fie transferată, direcția de specialitate din Ministerul Justiției transmite înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 140³ alin. (4), precum și cele comunicate de statul de executare, parchetului de lângă judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere în vederea sesizării instanței competente.

Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 15 zile de la înregistrarea cauzei la parchet.

(2) Durata procedurii judiciare este de 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Instanța judecă, în complet format dintr-un singur judecător. Instanța hotărăște în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(3) Instanța verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, dispune, prin sentință definitivă,

(i) transferarea în statul de executare a persoanei condamnate;

sau

(ii) respingerea cererii de transferare. Instanța stabilește, dacă este cazul, un termen pentru reexaminarea de către judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, a situației persoanei condamnate care nu poate fi mai mic de un an.

(4) Hotărârea se comunică direcției de specialitate din Ministerul Justiției, precum și autorităților române competente să asigure predarea persoanei condamnate.

SECȚIUNEA a 2-a

Recunoașterea și executarea, pe teritoriul altor state, a hotărârilor judecătorești și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

ARTICOLUL 140⁵

Delegarea executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate

- (1) Executarea unei hotărâri judecătorești dată de o instanță română, poate fi delegată unui stat terț numai dacă persoana condamnată se află pe teritoriul statului de executare și sunt incidente unul sau mai multe din următoarele cazuri:
- a) persoana condamnată are reședința obișnuită în celălalt stat;
  - b) persoana condamnată este cetățean al celuilalt stat;
  - c) statul de executare este statul de origine al persoanei condamnate, iar acesta a declarat că este de acord să preia executarea pedepsei;
  - d) dacă executarea pedepsei în celălalt stat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială ale persoanei condamnate;
  - e) dacă este vorba de o pedeapsă privativă de libertate care ar putea fi executată în celălalt stat, în continuarea unei alte pedepse privative de libertate pe care persoana condamnată o execută sau urmează să o execute în acest stat, afară de cazul în care, persoana condamnată urmează să fie adusă din statul de executare în România în baza unei cereri de extrădare sau a unui mandat european de arestare ori transferată pentru executarea pedepsei aplicate de autoritățile străine într-un penitenciar din România;
  - f) dacă se apreciază că instanța de executare nu este în măsură să asigure executarea pedepsei, chiar recurgând la emiterea unui mandat european de arestare sau la solicitarea extrădării, iar celălalt stat are această posibilitate.
- (2) În acest sens, instanța de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent ori a persoanei condamnate, propune motivat direcției de specialitate din Ministerul Justiției să solicite statului străin recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești și transmite înscrisurile și informațiile prevăzute la art.132.
- (3) Cererea de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești se întocmește și se transmite statului de executare, dacă în urma controlului de regularitate internațională, se constată că între România și statul de

executare există un tratat aplicabil care conține dispoziții în acest sens. Lipsa unui tratat nu împiedică transmiterea cererii de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești atunci când statul de executare a declarat că este de acord să preia executarea pedepsei sau a măsurii privative de libertate.

- (4) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil sau, în lipsa unui tratat, înscrisurile și informațiile prevăzute la art. 132. Traducerea documentelor se efectuează de un traducător autorizat la solicitarea direcției de specialitate din Ministerul Justiției.

ARTICOLUL 140⁶

Punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească, precum și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române

Punerea în executare, pe teritoriul unui alt stat, a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească și a altor acte procedurale emise de autoritățile judiciare române are loc în condițiile tratatului aplicabil între România și statul străin sau, în lipsa acestuia, pe bază de reciprocitate, atunci când în urma consultării cu statul de executare se constată că această condiție este îndeplinită.”

49. Titlul VI „Transferarea persoanelor condamnate”, alcătuit din articolele 141 – 170, se modifică și va avea următorul cuprins:

„TITLUL VI

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor

judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

ARTICOLUL 141

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul Titlu se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană. În relația cu statele membre care nu au transpus Decizia - Cadru sunt aplicabile dispozițiile Titlului V.

(2) Prezentul Titlu se aplică și în relația cu statele cu care România a încheiat un tratat care conține dispoziții similare Deciziei - Cadru.

ARTICOLUL 142

Competența autorităților judiciare române

(1) Atunci când România este stat de executare, iar persoana condamnată este deținută într-un alt stat membru al Uniunii Europene, recunoașterea și punerea în executare, pe teritoriul României, a hotărârii judecătorești străine, în vederea transferării persoanei condamnate, este de competența curții de apel în a cărei circumscripție aceasta domiciliază. În cazul în care persoana condamnată nu are domiciliul pe teritoriul României, competența aparține Curții de Apel București.

- (2) Atunci când România este stat de executare, iar persoana condamnată se află pe teritoriul României, recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent este de competența curții de apel în a cărei circumscripție teritorială domiciliază persoana condamnată. În cazul în care persoana condamnată nu are domiciliul pe teritoriul României, competența aparține Curții de Apel București. Atunci când persoana condamnată se află în România, în executarea unei pedepse, competența recunoașterii și punerii în executare aparține curții de apel în a cărei circumscripție teritorială se află instanța locului de deținere.
- (3) Atunci când România este stat de executare, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este competent să primească cererea statului emitent formulată potrivit art. 161. În cazul art. 161 alin. (9), parchetul competent să primească hotărârea judecătorească și certificatul este cel de pe lângă curtea de apel prevăzută la alin. (4).
- (4) În cazul prevăzut la art. 161 alin. (9), curtea de apel din care face parte judecătorul care a luat măsura preventivă sau pe lângă care funcționează parchetul din care face parte procurorul care a luat măsura preventivă este competentă să recunoască și să pună în executare hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent.
- (5) Atunci când România este stat emitent, iar persoana condamnată se află pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene, competența de a solicita acestui din urmă stat luarea unei măsuri preventive și recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești române aparține instanței de executare.

ARTICOLUL 143

Competența autorităților administrative române

(1) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, după caz, atribuțiile prevăzute la art. 152 și 164, precum și orice alte atribuții prevăzute în prezentul Titlu.

(2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române:

- a) asigură transferarea, sub escortă, din România în statul de executare a persoanei condamnate, potrivit art. 146 alin. (3);
- b) informează direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, curtea de apel competentă și instanța de executare cu privire la transferarea persoanei condamnate din România în statul de executare;
- c) la solicitarea instanței de judecată învestită cu soluționarea căii extraordinare de atac, asigură aducerea, sub escortă, din statul de executare în România a persoanei transferate, afară de cazul în care sarcina aducerii în țară revine statului de executare.

(3) Administrația Națională a Penitenciarelor

- a) informează persoanele condamnate aflate în penitenciarele din România, cărora li se poate aplica prevederile prezentului Titlu, cu privire la dreptul acestora de a solicita executarea pedepsei, în statul de executare;
- b) asigură preluarea, la data aducerii în țară a persoanei condamnate, transferată potrivit art. 146 alin. (1);
- c) după primirea în penitenciar a persoanei condamnate transferată potrivit art. 146 alin. (1), informează curtea de apel competentă și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției:
  - (i) cu privire la locul de deținere, regimul de executare stabilit și măsurile luate, dacă este cazul;
  - (ii) atunci când persoana condamnată a evadat și nu a fost posibilă prinderea sa.

- d) la expirarea duratei pedepsei închisorii, la termenul hotărât de instanța de judecată în cazul liberării condiționate, precum și la orice altă dată hotărâtă de organele judiciare competente în situațiile anume prevăzute de lege, comunică de îndată Ministerului Justiției și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră punerea în libertate a persoanelor condamnate, transferate potrivit art. 146 alin. (1). Inspectoratul General al Poliției de Frontieră informează direcția de specialitate din Ministerul Justiției, dacă în termenul prevăzut la art. 157 lit. c), persoana eliberată a părăsit teritoriul României;
- e) în cazul liberării condiționate ori grațierii restului rămas neexecutat din pedeapsă, comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerul Justiției numărul de zile rămase de executat.

ARTICOLUL 144

Legea care guvernează executarea

- (1) Atunci când România este stat de executare, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicată printr-o hotărâre judecătorească, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română. Durata perioadei privative de libertate executată în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România. Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul emitent.
- (2) Atunci când România este stat emitent, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, aplicată printr-o hotărâre judecătorească recunoscută de autoritatea competentă a statului de executare, este guvernată de legea statului de executare. Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul de executare.
- (3) Dispozițiile art. 133 alin. (2)-(5) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 145

Tranzitarea

- (1) Tranzitarea teritoriului României a unei persoane transferate dintr-un stat membru într-un alt stat membru al Uniunii Europene, se aprobă de direcția de specialitate din Ministerul Justiției pe baza cererii statului solicitant.
- (2) Cererea se formulează în scris și va fi însoțită de copia certificatului prevăzut în Anexa nr. 5. În cazul în care certificatul nu este însoțit de o traducere în limba română, statul solicitant poate cere permisiunea de a transmite ulterior traducerea în limba română. Autoritatea română competentă să primească cererea de tranzitare este Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.
- (3) Nu este necesară aprobarea tranzitării, în cazul în care persoana este transportată cu avionul și nu este prevăzută o escală pe teritoriul României. În cazul unei escale neplanificate, tranzitarea se aprobă pe baza unei cereri formulate verbal și a certificatului. Cererea va fi confirmată în scris în termen de cel mult 24 de ore de către autoritatea competentă a statului solicitant. Prin excepție de la alin. (1), tranzitarea teritoriului României se aprobă de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.
- (4) O pedeapsă aplicată în România împotriva persoanei prevăzute la alin. (1) nu constituie un impediment în ceea ce privește tranzitarea teritoriului României. Instanța de executare, la sesizarea direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, a Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei ori hotărârea judecătorească, verifică dacă poate fi solicitată predarea persoanei care va tranzita teritoriul României sau punerea în executare a

pedepsei sau a măsurii privative de libertate pe teritoriul statului membru în care persoana este transferată.

- (5) Dacă față de persoana care va tranzita teritoriul României a fost emis un mandat de arestare preventivă ori s-a dispus o măsură privativă de libertate, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza, din oficiu, la sesizarea direcției de specialitate din Ministerul Justiției, a Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei ori hotărârea judecătorească, verifică dacă poate fi cerută predarea persoanei care va tranzita teritoriul României sau dacă poate fi solicitată statului membru în care persoana este transferată preluarea urmării penale sau a judecării.
- (6) În aplicarea alin. (1) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, decide, pe baza referatului întocmit de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, cu privire la cererea de tranzit, în termen de cel mult 3 zile de la primirea acesteia. Decizia va fi amânată până la primirea traducerii solicitate conform dispozițiilor alin. (2).
- (7) Cheltuielile ocazionate de tranzitarea pe teritoriul României sunt suportate de statul solicitant, cu excepția situației când acesta ar suporta cheltuielile ocazionate de o cerere similară formulată de autoritățile române. În acest sens, Ministerul Justiției poate solicita o asigurare de reciprocitate.
- (8) Cererea de tranzitare a teritoriului unui alt stat membru privind o persoană care urmează să fie transferată din România în statul emitent, se formulează de direcția de specialitate din Ministerul Justiției, la sesizarea Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau a statului emitent.

ARTICOLUL 146

Transferarea, sub escortă, a persoanei condamnate

(1) Transferarea din statul emitent în România a unei persoane condamnate are loc la data stabilită de comun acord de autoritățile competente române și cele ale statului emitent, în termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii prevăzute la art. 154.

(2) În cazul în care circumstanțe neprevăzute împiedică transferarea persoanei condamnate în termenul stabilit, autoritățile prevăzute la alin. (1) se contactează reciproc fără întârziere și stabilesc o nouă dată. În acest caz, transferarea se efectuează în termen de 10 zile de la noua dată astfel stabilită.

(3) Transferarea din România în statul de executare, a persoanei condamnate, aflată în executarea pedepsei într-un penitenciar din România, are loc la data stabilită de comun acord de Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și autoritatea competentă a statului de executare în termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii dată de autoritatea competentă a statului de executare. Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOL 147

Consecințele transferării persoanei condamnate

Atunci când România este stat emitent, punerea în executare, după caz, a pedepsei sau măsurii privative de libertate sau a restului rămas neexecutat este de competența instanței române ori de câte ori:

- a) certificatul și hotărârea sunt retrase mai înainte ca statul de executare să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate;

- b) statul de executare refuză să recunoască și să pună în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată de instanța română;
- c) statul de executare renunță în mod expres la dreptul său de executare;
- d) statul de executare arată că nu mai poate executa pedeapsa sau măsura privativă de libertate întrucât persoana condamnată a evadat și nu a fost găsită pe teritoriul său;
- e) statul de executare arată că nu poate pune în executare pedeapsa sau măsura privativă întrucât persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul său.

ARTICOLUL 148

Cheltuielile

(1) Cheltuielile aferente transferării persoanei condamnate, sub escortă, din statul emitent în România, se suportă de statul emitent. Statul emitent suportă orice alte cheltuieli efectuate exclusiv pe teritoriul său anterior transferării persoanei condamnate.

(2) Cheltuielile aferente transferării, sub escortă, persoanei condamnate din România în statul de executare se suportă de statul român. Statul român suportă orice alte cheltuieli efectuate exclusiv pe teritoriul său anterior transferării persoanei condamnate.

ARTICOLUL 149

Aplicarea în timp

(1) România, în calitate de stat emitent și de executare, aplică dispozițiile prezentului Titlu recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești definitive pronunțate atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) Atunci când un alt stat membru al Uniunii Europene declară că, în calitate de stat de executare, nu aplică Decizia - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, hotărârilor judecătorești definitive pronunțate înainte de 5 decembrie 2011, recunoașterea și executarea hotărârilor române pe teritoriul aceluia stat se solicită potrivit procedurii prevăzute la Titlul V.

(3) Dispozițiile Titlului V se aplică și atunci când statul emitent este un alt stat membru al Uniunii Europene care declară că nu aplică Decizia - Cadru prevăzută la alin. (2) hotărârilor judecătorești definitive pronunțate înainte de 5 decembrie 2011.

CAPITOLUL II

Punerea în executare pe teritoriul României a pedepselor sau măsurilor privative de libertate aplicate de instanțele altor state membre ale Uniunii Europene

SECȚIUNEA 1

Dispoziții comune

ARTICOLUL 150

Condiții generale

Hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele altor state membre ale Uniunii Europene se recunosc și execută pe teritoriul României în baza principiului încrederii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentului

Capitol, dacă sunt de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și nu contravin ordinii publice a statului român.

ARTICOLUL 151

Motive de nerecunoaștere și neexecutare

(1) O hotărârea judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi recunoscută și pusă în executare în România, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 155 atunci când:

- a) persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care, hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;
- b) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleași fapte penale, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută și pusă în executare pe teritoriul României;
- c) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;
- d) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care nu răspunde penal potrivit legii penale române;
- e) pedeapsa constă într-o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;
- f) atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripția executării pedepsei;

g) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, afară de cazul în care statul emitent informează că, în conformitate cu legislația sa,

(i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) persoana având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și a fost încunoștințată că hotărârea este supusă unei căi de atac, ocazie cu care instanța competentă poate verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Hotărârea judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi recunoscută sau, dacă a fost recunoscută, nu va fi pusă în executare, atunci când, potrivit legii române, a intervenit amnistia, grațierea, dezincriminarea faptei, precum și în orice alte cazuri prevăzute de lege.

(3) De la caz la caz, luând în considerare circumstanțele specifice ale cauzei și după consultarea autorității competente a statului emitent, instanța poate refuza recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent dacă:

- a) persoana este cercetată în România pentru aceeași faptă penală pentru care a fost condamnată în străinătate. În cazul în care, hotărârea judecătorească a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții.
- b) atunci când statul emitent a respins cererea formulată în temeiul art. 158 alin. (1).

ARTICOLUL 152

Atribuțiile Ministerului Justiției

Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a) să primească hotărârea și certificatul prevăzut în Anexa nr. 5, transmise de către statul emitent, traduse în limba română, afară de cazul în care sunt aplicabile dispozițiile art. 161 alin. (9);
- b) în cazul persoanelor condamnate, aflate în alte state membre ale Uniunii Europene, în executarea unei pedepse, să primească cererile acestora de inițiere a procedurii de transmitere de către statul emitent a hotărârii judecătorești și a certificatului;
- c) să solicite statului emitent, din oficiu sau la cererea persoanei condamnate, să transmită hotărârea judecătorească și certificatul;
- d) să se consulte, din oficiu sau la cererea instanței competente, cu autoritatea competentă din statul emitent;
- e) să efectueze controlul de regularitate și să solicite, după caz,
  - (i) completarea sau corectarea certificatului;
  - (ii) declarația persoanei condamnate;

- (iii) notificarea adresată acesteia prevăzută în Anexa nr. 6;
- (iv) atunci când pedeapsa aplicată este o măsură privativă de libertate, o copie a oricărui raport sau constatare medico-legală ori a altor acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei, tratamentul urmat de aceasta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România.
- f) să suspende transmiterea către instanța română competentă a hotărârii și a certificatului, atunci când certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești ori lipsește unul din documentele menționate la lit. e) pct. (iii) și (iv);
- g) să restituie hotărârea judecătorească și certificatul în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. f) până la expirarea unui termen de 60 de zile;
- h) să verifice domiciliul persoanei condamnate, în vederea stabilirii autorității prevăzute la art.142;
- i) să refuze inițierea procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, atunci când la data primirii acesteia, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au rămas de executat mai puțin de 6 luni, cu excepția cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României;
- j) să informeze autoritatea competentă a statului emitent cu privire la demersurile efectuate potrivit art. 153 alin. (1);
- k) să comunice, la cererea expresă a statului emitent, informații cu privire la liberarea condiționată a persoanei condamnate.

SECȚIUNEA a 2-a

Transferarea persoanelor condamnate, deținute în alte state membre ale Uniunii Europene, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România

ARTICOLUL 153

Măsuri premergătoare sesizării instanței

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în Anexa nr. 5 precum și, dacă este cazul, informațiile prevăzute la art. 152 lit. e) pct. (ii), (iii) și (iv), Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție domiciliază persoana condamnată, în vederea sesizării curții de apel. Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 20 zile de la data înregistrării cauzei la parchet.

(2) Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

- a) executarea hotărârii judecătorești transmise de statul emitent în România ar fi contrară principiului non bis in idem;
- b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent;
- c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost pronunțată hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent. Dacă este cazul, informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se afla cauza spre soluționare cu privire la efectele regulii specialității și, atunci când nu sunt incidente dispozițiile art. 155 alin. (1) lit. a), b), d) și e), și solicită transmiterea informațiilor prevăzute la art. 86 alin. (1).

d) este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 151.

(3) Informațiile necesare verificărilor prevăzute la alin. (2) lit. b) și c), sunt comunicate procurorului, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii solicitării.

(4) În cazul în care sunt incidente dispozițiile alin. (2) lit. c), se informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare, cu privire la dreptul persoanei condamnate de a i se aplica regula specialității, potrivit art. 157.

(5) Dacă până la sesizarea instanței, statul emitent își retrage certificatul, procurorul dispune clasarea și restituie dosarul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 154

Durata și obiectul procedurii judiciare de recunoaștere și punere în executare a hotărârii judecătorești

(1) Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată care nu poate fi mai mare de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii este de 30 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, afară de cazul în care sunt aplicabile dispozițiile art. 158 alin. (1). În acest caz durata procedurii este de 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 155 și, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a hotărârii judecătorești transmisă de statul emitent. Dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile

judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii judecătorești. În acest caz, anterior pronunțării sentinței prevăzute la alin. (6), instanța solicită statului emitent direct sau prin intermediul direcției de specialitate din Ministerul Justiției să precizeze, dacă și în ce condiții este de acord cu recunoașterea parțială, precum și dacă își retrage certificatul.

(5) Dacă înainte de soluționarea definitivă a cauzei, statul emitent își retrage certificatul instanța respinge cererea ca nesuținută.

(6) Instanța examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului și, în baza celor constatate, pronunță una din următoarele soluții:

- a) dispune, prin sentință, executarea în România, a pedepsei aplicată de instanța statului emitent;
- b) în cazul în care natura sau durata pedepsei aplicată de instanța străină nu corespunde cu natura sau durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracțiuni similare, adaptează, prin sentință, pedeapsa aplicată de instanța statului emitent, potrivit alin. (8) și (9);
- c) dispune, prin sentință, respingerea cererii de executare în România a hotărârii judecătorești transmisă de statul emitent.

(7) În vederea pronunțării uneia din soluțiile prevăzute la alin. (6), instanța poate consulta, direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției, autoritatea competentă a statului emitent, fără ca procedura consultărilor să prelungească durata prevăzută la alin. (1).

(8) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b), instanța de judecată adaptează pedeapsa aplicată prin hotărârea transmisă de statul emitent, atunci când

a) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română.

b) durata acesteia depășește, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru aceeași infracțiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzute de legea penală română, sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni depășește totalul pedepselor stabilite pentru infracțiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română. Adaptarea de către instanța de judecată a pedepsei aplicate de instanța statului emitent constă în reducerea pedepsei până la limita maximă admisă de legea penală română pentru infracțiuni similare.

(9) Pedepsa stabilită de instanța română potrivit alin. (6), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punct de vedere al naturii sau duratei, cu cea aplicată de statul emitent și nu va agrava situația persoanei condamnate. Pedepsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

(10) Sentința prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate direct sau prin intermediul autorității desemnate de statul emitent.

(11) Împotriva sentinței prevăzute la alin. (6) pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(12) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală. Instanța comunică hotărârea definitivă și un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a

închisorii sau al sentinței, după caz, autorității competente a statului emitent, Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, precum și, în copie, direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. Hotărârea definitivă prevăzută la alin. (6) lit. c) se comunică autorității competente a statului emitent și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(13) Dacă, după emiterea mandatului de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii statul emitent:

a) își retrage certificatul, instanța dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață. În acest caz, sentința instanței române urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, afară de cazul în care retragerea certificatului s-a făcut pe motiv de aplicare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii sau ca urmare a decesului persoanei condamnate.

b) transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare, care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului Titlu, se aplică în mod corespunzător. În acest caz, instanța de executare este curtea de apel care a pronunțat sentința prevăzută la alin. (6).

(14) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispozițiile art. 159 se aplică în mod corespunzător.

(15) În cazul în care instanța a refuzat recunoașterea hotărârii judecătorești transmisă de statul emitent, cererea persoanei condamnate sau a statului emitent, poate fi reexaminată dacă au intervenit elemente noi.

ARTICOLUL 155

Condiții speciale de recunoaștere și executare a hotărârii judecătorești străine

(1) Instanța română recunoaște și pune în executare hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) hotărârea este definitivă și executorie;
- b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;
- c) persoana condamnată are cetățenie română;
- d) persoana condamnată este de acord să execute pedeapsa în România. Consimțământul nu este necesar atunci când persoana condamnată este cetățean român și trăiește pe teritoriul României sau, deși nu trăiește pe teritoriul României, va fi expulzată în România. Dacă este necesar, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a persoanei condamnate, consimțământul poate fi dat de reprezentantul acesteia;
- e) nu este incident vreunul din motivele de nerecunoaștere și neexecutare prevăzute la art. 151.

(2) Hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent poate fi recunoscută și pusă în executare și atunci când persoana condamnată nu are cetățenie română dar trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și nu va pierde dreptul de ședere permanentă în România. Consimțământul persoanei condamnate este obligatoriu.

ARTICOLUL 156

Executarea hotărârii judecătorești străine ca efect al unui mandat european de arestare

(1) Atunci când, potrivit art. 97 alin. (2), predarea unui cetățean român din România, în baza unui mandat european de arestare, s-a efectuat sub condiția transferării acestuia, în caz de condamnare, în vederea executării pedepsei într-un penitenciar sau unitate medicală din România, consimțământul prevăzut la art. 155 alin. (1) lit. d) nu mai este necesar.

(2) Transferarea în România, în vederea executării pedepsei, se face în baza certificatului prevăzut în Anexa nr. 5 și a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent.

(3) Preluarea sub escortă a persoanei condamnate, primirea și ținerea în penitenciar a acesteia se face în baza sentinței prin care s-a dispus anterior predarea persoanei condamnate și, dacă este cazul, a sentinței prin care s-a acordat consimțământul cercetării acesteia și pentru alte infracțiuni decât cele care au făcut obiectul primei sentințe. Ținerea în penitenciar în baza acestei sentințe se face pe o durată ce nu poate depăși 90 de zile de la data preluării persoanei condamnate. Termenul de 90 de zile se deduce din pedeapsa aplicată persoanei condamnate.

(4) După transferarea în România a persoanei condamnate punerea în executare a hotărârii pronunțată de instanța statului emitent se va efectua de către instanța română competentă, potrivit art. 160.

(5) Dispozițiile prezentului articol se aplică numai dacă certificatul și hotărârea judecătorească sunt transmise de statul emitent în termen de cel mult 3 luni de la data la care hotărârea judecătorească poate fi pusă în executare. În cazul în care certificatul și hotărârea judecătorească sunt transmise după expirarea acestui termen, sunt aplicabile dispozițiile art. 154.

ARTICOLUL 157

Regula specialității

Persoana transferată în România dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, nu poate fi cercetată penal sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, afară de cazul în care:

- a) persoana condamnată a fost de acord să fie transferată în România; sau
- b) persoana condamnată a renunțat în mod expres la dreptul de a i se aplica regula specialității în privința infracțiunilor săvârșite anterior transferării în România. În cazul persoanei condamnate transferate în România, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța de judecată procedează la ascultarea persoanei condamnate, în prezența avocatului ales sau numit din oficiu. Declarația se consemnează în scris și se semnează de persoana condamnată, de avocat, de organul de urmărire penală ori de președintele completului de judecată și greșier, precum și de un interpret când declarația a fost luată printr-un interpret. Declarația de renunțare la regula specialității este irevocabilă; sau
- c) persoana condamnată nu a părăsit teritoriul României în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate cu toate că putea și avea permisiunea de a părăsi teritoriul României sau, deși a ieșit din România în acest interval de timp, a revenit ulterior, de bună voie sau a fost adus înapoi, în mod legal, dintr-un stat terț; sau
- d) fapta nu este sancționată de legea română cu o pedeapsă sau măsură privativă de libertate sau cercetările penale nu au ca urmare aplicarea unei măsuri care limitează libertatea personală; sau
- e) persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura poate duce la o restrângere a libertății personale; sau

- f) în orice alte situații decât cele prevăzute la lit. a) - e), atunci când statul emitent este de acord ca persoana să fie cercetată penal sau sancționată pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale.

ARTICOL 158

Procedura de solicitare a consimțământului statului emitent

- (1) În cazul în care nu sunt incidente dispozițiile art. 157 lit. a), d) și e), cererea pentru acordarea consimțământului se formulează de curtea de apel sesizată potrivit art. 154, din oficiu sau la propunerea motivată a procurorului. Cererea de acordare a consimțământului cuprinde informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1), transmise de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se afla cauza spre soluționare. Cererea de acordare a consimțământului se traduce de un traducător autorizat și se transmite direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției autorității competente a statului emitent. În acest caz, curtea de apel amână judecata cauzei și fixează un termen de judecată care nu poate fi mai mic de 15 zile calculat de la data transmiterii cererii autorității competente a statului emitent.
- (2) În cazul persoanei condamnate transferate în România, atunci când nu sunt incidente dispozițiile art. 157 lit. a)-e), cererea pentru acordarea consimțământului se formulează de instanța competentă potrivit art. 88 alin. (3). Cererea de acordare a consimțământului cuprinde informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1), se traduce de un traducător autorizat și se transmite direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției autorității competente a statului emitent.
- (3) Garanțiile solicitate de statul emitent se furnizează de autoritatea judiciară solicitantă, cu excepția celor prevăzute la art. 90 alin. (2).

SECȚIUNEA a 3-a

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în alte state membre ale Uniunii Europene, în cazul în care persoana condamnată se află în România

ARTICOLUL 159

Măsuri premergătoare

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în Anexa nr. 5 precum și, dacă este cazul, informațiile prevăzute la art. 152 lit. f) pct. (ii), (iii) și (iv), Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel competentă.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul prevăzut la art. 161 alin. (9).

(3) Atunci când procurorul, din verificările efectuate potrivit art. 153 alin. (2), constată că persoana a fost condamnată și în România și se află în evidența unui Serviciu de probațiune, informează Serviciul de probațiune competent cu privire la cererea de executare, în regim de detenție, a pedepsei detențiunii pe viață ori a închisorii sau a măsurii privative de libertate formulată de statul emitent sau de persoana condamnată.

(4) Dispozițiile art. 153 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 160

Procedura de recunoaștere și executare a pedepsei sau măsurii privative de libertate

(1) Sesizarea instanței se face în termen de cel mult 15 zile de la data înregistrării cauzei la parchet sau cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei măsurii arestării dispusă potrivit art. 161 alin. (9). Președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată care nu poate fi mai mare de 3 zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Durata procedurii este de 30 zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(2) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 155 și, în cazul în care sunt îndeplinite, recunoașterea și punerea în executare a hotărârii judecătorești străine. Dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii sau a măsurii privative de libertate, din hotărârea judecătorească străină nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, instanța poate dispune recunoașterea parțială a hotărârii penale străine. În acest caz, anterior pronunțării sentinței prevăzute la alin. (7), instanța va solicita statului emitent direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției să precizeze în ce condiții este de acord cu recunoașterea parțială și dacă își retrage certificatul.

(5) La cererea expresă a statului emitent sau din oficiu, instanța de judecată poate lua, înainte de pronunțarea sentinței prevăzute la alin. (7), una din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 60 de zile. Măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de organele judiciare

sau atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicată în străinătate. Dispozițiile art. 161 alin. (2), (5), (6) și (8) se aplică în mod corespunzător.

(6) Dacă înainte de soluționarea cauzei, statul emitent își retrage certificatul instanța respinge cererea ca nesusținută.

(7) Dispozițiile art. 154 alin. (5) – (9), alin. (13) și alin. (15) se aplică în mod corespunzător. Sentința se redactează în 10 zile de la data pronunțării. Împotriva sentinței pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 3 zile, iar recursul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.

(8) Hotărârea definitivă se comunică autorității competente a statului emitent și direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. Punerea în executare a pedepsei sau a măsurii privative de libertate se face potrivit dispozițiilor din Codul de procedură penală.

(9) Dispozițiile art. 135 alin. (15) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 161

Măsurile preventive luate anterior transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului

(1) La cererea expresă a statului emitent, față de persoana condamnată se poate lua, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului prevăzut în Anexa nr. 5, una din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală.

- (2) Cererea trebuie să menționeze infracțiunea pentru care a fost condamnată persoana, data și locul unde infracțiunea a fost săvârșită, pedeapsa aplicată, precum și semnalmentele, cât mai precise posibil, ale acesteia. Cererea trebuie, de asemenea, să cuprindă o descriere a infracțiunilor săvârșite.
- (3) În vederea identificării, căutării, localizării și prinderii persoanei condamnate, parchetul prevăzut la art. 142 alin. (3) poate solicita darea în urmărire potrivit Codului de procedură penală.
- (4) Atunci când potrivit Codului de procedură penală luarea unei măsuri preventive este de competența procurorului, organul judiciar competent să dispună asupra măsurii preventive este procurorul din cadrul parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost prinsă persoana condamnată. Atunci când potrivit Codului de procedură penală luarea măsurii preventive este de competența judecătorului, organul judiciar competent să dispună asupra măsurii preventive, este judecătorul din cadrul curții de apel în a cărei circumscripție teritorială a fost prinsă persoana condamnată.
- (5) Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracțiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.
- (6) Măsura arestării poate fi luată față de persoana condamnată, în cazul în care infracțiunea săvârșită face parte din una din categoriile de infracțiuni prevăzute la art. 96 alin. (1), și există una din următoarele situații:
- a) persoana condamnată a fugit din statul emitent, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală, judecată sau de la executarea pedepsei și s-a refugiat pe teritoriul României; sau

b) pedeapsa aplicată de instanța străină sau restul rămas de executat este de cel puțin un an închisoare.

(7) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 180 de zile. Măsurile preventive încetează de drept

a) la expirarea termenului prevăzut de lege sau stabilit de organele judiciare; sau

b) atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicată în străinătate; sau

c) atunci când, în termen de 30 zile de la data arestării, statul emitent nu a transmis hotărârea judecătorească și certificatul prevăzut în anexa nr. 5.

(8) Situația juridică a persoanei condamnate nu poate fi agravată ca efect al duratei măsurii preventive privative de libertate aplicată de instanță.

(9) În cazul în care cererea statului emitent a fost admisă, organul judiciar care a luat măsura preventivă solicită de îndată autorității competente transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului și informează în acest sens Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. În cazul în care s-a dispus măsura arestării hotărârea judecătorească și certificatul traduse în limba română sunt transmise în termen de 15 zile de la data arestării.

(10) În cazul în care cererea statului emitent a fost respinsă ori persoana condamnată nu a fost găsită pe teritoriul României, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București informează în acest sens autoritatea competentă a statului emitent și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

Obligații în legătură cu informarea statului emitent

(1) Curtea de apel competentă informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la

a) imposibilitatea practică de a pune în executare pedeapsa sau măsura privativă de libertate atunci când:

(i) persoana împotriva căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei prevăzut la art. 160 nu este găsită;

(ii) persoana condamnată a evadat din penitenciarul în care executa pedeapsa;

b) aplicarea amnistiei sau grațierii, potrivit legii române;

c) data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) pct. (ii), b) și c), statului emitent i se comunică restul de pedeapsa rămas neexecutat.

ARTICOLUL 163

Schimbări în executarea pedepsei sau măsurii privative de libertate

(1) Atunci când sunt incidente dispozițiile art. 162 alin (1) lit. a) și există presupunerea rezonabilă că persoana condamnată a părăsit teritoriul României, curtea de apel poate renunța la dreptul de a pune în executare a pedepsei sau a măsurii privative de libertate.

- (2) Încetarea executării de către statul român a pedepsei sau măsurii privative de libertate are loc ori de câte ori statul emitent informează cu privire la decizia sa în acest sens.

CAPITOLUL III

Recunoașterea și executarea în alte state membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătorești române prin care au fost aplicate pedepse privative de libertate

SECȚIUNEA 1

Transferarea persoanelor condamnate deținute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, în vederea executării pedepsei în alte state membre ale Uniunii Europene

ARTICOLUL 164

Atribuțiile Ministerului Justiției

În cazul transferării din România într-un alt stat membru al Uniunii Europene a unei persoane condamnate, aflată în executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent:

- a) să primească cererea de inițiere a procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătorești și a certificatului prevăzut în Anexa nr. 5;
- b) să completeze certificatul prevăzut în Anexa nr. 5 și să îl transmită împreună cu hotărârea judecătorească autorității competente a statului de executare;

- c) să solicite unui traducător autorizat traducerea certificatului și, dacă este cazul, a hotărârii judecătorești române, precum și a oricăror altor informații suplimentare;
- d) să solicite statului de executare, anterior sau cel mai târziu la data transmiterii certificatului, dispozițiile legale privind liberarea anticipată sau condiționată, precum și informații privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză;
- e) să notifice persoanei condamnate decizia cu privire la transmiterea hotărârii judecătorești și certificatului;
- f) să comunice persoanei condamnate decizia statului de executare privind executarea pedepsei;
- g) să solicite din oficiu sau la cererea autorității judiciare române competente retragerea certificatului transmis statului de executare;
- h) să informeze statul de executare cu privire la amnistia sau grațierea acordată după transferarea persoanei condamnate;
- i) să comunice statului de executare informațiile suplimentare solicitate.

ARTICOLUL 165

Consultarea statului de executare

- (1) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, se consultă cu autoritățile competente ale statului de executare ori de câte ori este necesar. Consultarea poate fi realizată indiferent dacă inițierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului a fost solicitată de persoana condamnată sau de statul de executare.
- (2) Consultarea este obligatorie în cazul prevăzută la art. 166 alin. (1) lit. b) și c).
- (3) În cazul în care, în urma consultării realizate și a avizului transmis de autoritatea competentă a statului de executare se constată că executarea

pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, comunică persoanei condamnate și, după caz, instanței de executare sau instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere, decizia luată.

ARTICOLUL 166

Condiții pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătorești române

(1) Orice persoană condamnată în România, poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta, inițierea procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătorești române și a certificatului prevăzut în Anexa nr. 5, dacă se află în una din următoarele situații:

- a) este cetățean al statului de executare și trăiește pe teritoriul acestuia; sau
- b) este cetățean al statului de executare, nu trăiește pe teritoriul acestuia, dar va fi expulzată pe teritoriul respectiv; sau
- c) nu se încadrează în una din ipotezele prevăzute la lit. a)- b), însă dorește să fie transferată în statul de executare.

(2) În cazul în care persoana condamnată deține cetățenia a două state membre ale Uniunii Europene, precum și atunci când trăiește pe teritoriul unui alt stat decât cel al cărui cetățean este, aceasta va menționa în cerere în care din cele două state dorește să fie transferată. Hotărârea judecătorească și certificatul se transmit unui singur stat de executare o dată.

(3) Procedura nu se inițiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se inițiază atunci când persoana

condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind țara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare.

(4) Solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) nu atrage obligația transmiterii statului de executare a hotărârii judecătorești și a certificatului statului de executare, atunci când:

- a) în urma consultării prevăzută la art.165, se apreciază, fie de statul de executare, fie de autoritățile române competente că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială și reintegrarea în societate a persoanei condamnate; sau
- b) până la data inițierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele convenite părților și despăgubirile civile; sau
- c) persoana condamnată are de executat mai puțin de 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau
- d) hotărârea judecătorească nu este definitivă sau împotriva acesteia persoana condamnată a exercitat o cale extraordinară de atac; sau
- e) persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală; sau
- f) persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România; sau
- g) maximul pedepsei prevăzute de legea statului emitent este inferior maximului prevăzut de legea penală română.

(5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (3) și alin. (4) lit. a) -c), f) și g), solicitarea inițierii procedurii menționate la alin. (1) atrage obligația de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul statului de executare,

atunci când persoana condamnată a fost predată anterior, în baza unui mandat european de arestare emis de o instanță română sau a cererii de extrădare formulată de Ministerul Justiției, sub condiția ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.

ARTICOLUL 167

Procedura în fața judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate

(1) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 166 alin. (3) și (4), precum și:

- a) în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor cereri de extrădare formulate de către Ministerul Justiției sau mandate europene de arestare emise de instanțele române, dacă extrădarea sau predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în încheierea prevăzută la alin. (4);
- b) dacă persoana condamnată este de acord să fie transferată în statul de executare. În acest scop, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată ascultă respectiva persoană, la locul de deținere, în prezența unui avocat desemnat din oficiu sau ales și, dacă persoana condamnată solicită expres, a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de

judecător, persoana condamnată și avocat.

Consimțământul persoanei condamnate este irevocabil.

c) dacă față de persoana condamnată s-a aplicat măsura de siguranță a expulzării.

d) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată dacă aceasta:

(i) a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neapărare, sau

(ii) având cunoștință de ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-a adus la cunoștință că, potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desființată, fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Atunci când, în funcție de împrejurările cauzei apreciază necesar, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată solicită

a) departamentului de reintegrare socială din cadrul penitenciarului să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate, stabilind în acest sens un termen care nu poate fi mai mare de 10 zile;

b) direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare cu privire la posibila eliberare a persoanei condamnate înainte de termen sau condiționată ori la alte elemente necesare verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege.

(3) În cazul în care constată că persoana condamnată nu întrunește condițiile pentru a fi transferată din România în statul de executare, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, fixează, dacă este cazul, un termen pentru reexaminarea situației persoanei condamnate care nu poate fi mai mic de un an și informează în acest sens persoana condamnată și Ministerul Justiției.

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată dispune prin încheiere motivată. Încheierea se comunică persoanei condamnate în termen de 2 zile de la pronunțare. Împotriva încheierii persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Dosarul va fi înaintat instanței competente în termen de 3 zile, iar contestația se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie. Hotărârea judecătoreiei este definitivă.

(5) Încheierea definitivă a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată sau hotărârea judecătoreiei, procesul-verbal prevăzut la alin. (1) lit. b), hotărârea judecătorească de condamnare, precum și orice alte informații suplimentare necesare completării certificatului prevăzut în anexa 5 se transmit direcției de specialitate a Ministerului Justiției.

(6) Procedura prevăzută de prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere.

ARTICOLUL 168

Transferarea, sub escortă, a persoanei condamnate din România în statul de executare

- (1) Ministerul Justiției comunică decizia definitivă a statului de executare Centrului de Cooperare Polițienească din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, Administrației Naționale a Penitenciarelor, persoanei condamnate și judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată.
- (2) Persoana condamnată este transferată din România în statul de executare în termen de cel mult 30 de zile de la data la care decizia definitivă a statului de executare a fost comunicată Ministerului Justiției.
- (3) Dacă, din motive independente de voința unuia dintre state, transferarea nu se poate efectua în termenul prevăzut la alin. (2), Centrului de Cooperare Polițienească din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române stabilește cu autoritatea competentă a statului de executare o nouă dată pentru transferarea persoanei condamnate. În acest caz, transferarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.
- (4) Dacă, ulterior transferării, statul de executare dorește ca persoana transferată să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune săvârșită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, competența soluționării cererii acesteia aparține Curții de Apel București.
- (5) În situația prevăzută la alin. (4), președintele instanței sau judecătorul delegat de acesta fixează termenul de judecată care nu poate fi mare de 5

zile de la data înregistrării cauzei la instanță. Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, cu participarea procurorului. Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 166 și dacă este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 151. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința nu este supusă niciunei căi de atac. După pronunțare, o copie a minutei hotărârii se comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerul Justiției în vederea remiterii statului emitent și persoanei condamnate. După redactarea hotărârii, acesteia i se comunică hotărârea în întregul său. Hotărârea se redactează în termen de 30 zile lucrătoare de la data pronunțării.

SECȚIUNEA a 2-a

Punerea în executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, atunci când persoana condamnată nu se află pe teritoriul României

ARTICOLUL 169

Condiții pentru transmiterea hotărârii judecătorești române

(1) Recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești dată de o instanță română, poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene:

a) fără consimțământul persoanei condamnate și indiferent de opinia statului de executare, dacă aceasta deține cetățenia statului de executare și

- (i) are domiciliul sau reședința permanentă în statul de executare, inclusiv în cazul în care persoana condamnată s-a întors sau s-a refugiat la acest domiciliu sau la această reședință, ca urmare a procedurii penale aflate pe rol în România sau din cauza hotărârii judecătorești pronunțate în România; sau

- (ii) a fost expulzată în statul de executare, după executarea unei alte pedepse sau măsuri privative de libertate, în baza unei decizii de expulzare sau a unei interdicții de ședere.
- b) cu consimțământul persoanei condamnate și numai dacă statul de executare a formulat o declarație în acest sens, dacă aceasta nu deține cetățenia statului de executare, dar are o rezidență continuă și legală pe teritoriul aceluși stat pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și nu își pierde, ca urmare a condamnării, dreptul de ședere permanentă; sau
- c) cu consimțământul persoanei condamnate și al statului de executare atunci când, deși nu sunt incidente prevederile de la lit. a) și b), aceasta are o legătură foarte strânsă cu statul de executare, iar executarea hotărârii judecătorești în acest stat este de natură să faciliteze reabilitarea și reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești dată de o instanță română poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene ori de câte ori nu s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei.

ARTICOLUL 170

Atribuțiile instanței de executare

(1) Atunci când din informațiile comunicate de organele de poliție rezultă că persoana împotriva căreia s-a emis mandatul de executare a detențiunii pe viață sau pedepsei închisorii ori s-a pronunțat hotărârea judecătorească a părăsit teritoriul României, instanța de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent poate solicita organelor de poliție introducerea unei semnalări în Sistemul de Informații Schengen pentru a i se comunica domiciliul sau reședința persoanei condamnate.

(2) În cazul în care din lucrările dosarului sau din informațiile comunicate de organul la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei sau hotărârea judecătorească rezultă că persoana condamnată are domiciliul sau reședința permanentă pe teritoriul altui stat membru sau beneficiază de un drept de ședere permanentă pe teritoriul acestuia, instanța de executare

- a) verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 166 alin. (4) lit. c)-g) întocmind în acest sens un referat;
- b) verifică, în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor mandate europene de arestare emise de instanțele române sau cereri de extrădare formulate de Ministerul Justiției, dacă predarea s-a realizat sub condiția returnării în caz de condamnare, făcând mențiune despre aceasta în referatul prevăzut la lit. a);
- c) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanța de executare verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

(i) persoana condamnată a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) persoana condamnată, având cunoștință de ora, ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) persoana condamnată, după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-au adus la cunoștință că,

potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desființată, fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

- d) din oficiu, la cererea persoanei condamnate sau a parchetului competent, propune motivat direcției de specialitate din Ministerul Justiției să transmită hotărârea judecătorească penală și certificatul prevăzut în anexa nr. 5 statului de executare și comunică acesteia hotărârea judecătorească, precum și documentele prevăzute la lit. a) - c);
- e) dacă apreciază necesar, solicită Ministerului Justiției consultarea autorității competente din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiționată și cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.

(3) În caz de urgență, anterior transmiterii hotărârii judecătorești și certificatului, instanța de executare poate cere luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, transmițând în acest sens înscrisurile și informațiile necesare. Dispozițiile art. 161 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. Cererea se transmite direct sau prin intermediul direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

(4) Instanța de executare informează din oficiu direcția de specialitate a Ministerului Justiției cu privire la orice măsură sau decizie în urma căreia hotărârea judecătorească de condamnare încetează să mai aibă caracter executoriu, inclusiv ca urmare a acordării amnistiei ori grațierii.

(5) În cazul în care este informată de către statul de executare cu privire la posibilitatea recunoașterii parțiale a hotărârii judecătorești de condamnare, instanța de executare comunică direcției de specialitate din cadrul Ministerului Justiției dacă este de acord cu executarea parțială sau dacă certificatul trebuie retras.”

50. După articolul 170 se introduce un nou Titlu, Titlul VI¹, alcătuit din art. 170¹ – 170⁴⁴, cu următorul cuprins:

Titlul VI¹

Recunoașterea și executarea în relația cu statele membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătorești prin care au fost dispuse sancțiuni sau măsuri penale neprivative de libertate

CAPITOLUL I

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-Cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ARTICOLUL 170¹

Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul Capitol se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, în domeniul recunoașterii actelor prin care, în cursul procesului penal, au fost dispuse, în conformitate cu legislația și procedurile naționale ale statului emitent, una sau mai multe din următoarele măsuri de supraveghere:

- a) obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces penal;
- b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;
- c) obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;
- d) obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;
- e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
- f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită.
- g) obligația de a nu se angaja în anumite activități în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită, care pot include implicarea într-o anumită profesie sau domeniu de activitate;
- h) obligația de a nu conduce un vehicul;
- i) obligația de a depune o anumită sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, care poate fi furnizată fie într-un anumit număr de rate, fie o singură dată;
- j) obligația de a urma un tratament medical sau de dezintoxicare;
- k) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte în legătură cu infracțiunea presupusă a fi fost săvârșită.

(2) În sensul prezentului Capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) măsură de supraveghere - oricare din obligațiile prevăzute la alin. (1) sau notificate de către statul de executare Secretariatului General al Consiliului, în conformitate cu art. 8 alin. (2) din Decizia - Cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă, care au fost dispuse în cadrul unui proces penal ca alternative la măsurile privative de libertate;

b) persoana supravegheată - persoana care este subiectul unui proces penal și față de care urmează sau a fost luată o măsură de supraveghere;

c) actul prin care s-a dispus o măsură de supraveghere - act cu caracter executoriu luat în cursul procesului penal de către o autoritate competentă a statului emitent, în conformitate cu legislația și procedurile sale naționale și care impune unei persoane fizice, ca alternativă la arestare preventivă, una sau mai multe măsuri de supraveghere.

(3) Prezentul Capitol se aplică și în relația cu acele state care nu sunt membre ale Uniunii Europene cu care a fost încheiat un tratat bilateral sau multilateral în domeniu. În relația cu statele membre ale Uniunii Europene care nu au transpus legislația Uniunii Europene în domeniu, sunt aplicabile dispozițiile Titlului V.

ARTICOLUL 170²

Competența autorităților române

(1) Atunci când România este stat de executare, competența primirii certificatelor și a actelor prin care s-au dispus măsurile de supraveghere emise de alte state membre ale Uniunii Europene aparține în faza de urmărire penală,

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în faza de judecată, Ministerului Justiției, prin direcția de specialitate.

(2) Competența recunoașterii și punerii în executare a actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere aparține, după caz, parchetului de pe lângă tribunalul sau tribunalului în a cărui circumscripție persoana supravegheată are reședința legală obișnuită. În cazul persoanei care nu are reședința pe teritoriul României, competența aparține Parchetului de pe lângă Tribunalul București sau Tribunalului București, după caz.

(3) Atunci când România este stat de executare, supravegherea respectării obligațiilor stabilite de statul emitent revine autorităților române competente și este guvernată de legea română.

(4) Comunicările, consultările, schimbul de informații, solicitările și notificările ocazionate inclusiv de luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri de supraveghere ori de supravegherea respectării obligațiilor dispuse de organele judiciare române sau, atunci când România este stat de executare, de cele ale statului emitent, se realizează direct sau, atunci când contactul direct nu este posibil, prin intermediul autorităților centrale.

ARTICOLUL 170³

Luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor de supraveghere

(1) Luarea, modificarea, înlocuirea sau încetarea măsurilor de supraveghere este de competența statului emitent și este guvernată de legea acestuia.

(2) Competența statului emitent de a lua, modifica, înlocui sau înceta măsurile de supraveghere nu aduce atingere dreptului statului de executare de a cerceta persoana supravegheată pentru fapte penale altele decât cele pentru care este cercetată în statul emitent.

SECȚIUNEA a 2-a

Supravegherea de către autoritățile altor state membre ale Uniunii Europene a respectării obligațiilor stabilite de organele judiciare române

ARTICOLUL 170⁴

Consultarea autorităților statului de executare

(1) Atunci când pentru a se asigura buna desfășurare a unui proces penal sau pentru a se împiedica sustragerea de la urmărirea penală sau de la judecată a unei persoane care nu are reședința legală obișnuită pe teritoriul României, se apreciază că este necesară luarea unei măsuri preventive neprivative de libertate, organul judiciar competent poate consulta autoritățile statului de executare cu privire la posibilitatea supravegherii, pe teritoriul statului respectiv, a respectării obligațiilor de către persoana supravegheată.

(2) Consultarea statului de executare poate fi inițiată atunci când printr-o declarație dată,

a) în cursul procesului penal, persoana supravegheată indică că are reședința legală obișnuită pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene; sau

b) în cursul supravegherii de către autoritățile române competente a respectării obligațiilor stabilite anterior de organul judiciar român competent, persoana supravegheată comunică schimbarea de reședință pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene și că se va întoarce în statul de executare.

(3) Consultarea este obligatorie atunci când statul de executare este altul decât cel pe teritoriul căruia persoana supravegheată indică că are reședința legală obișnuită.

(4) Organul judiciar român competent poate solicita statului de executare să comunice informații cu privire la identitatea și, după caz, reședința persoanei

supravegheate, precum și orice alte date necesare și utile luării, modificării, înlocuirii sau încetării măsurilor de supraveghere, după caz.

ARTICOLUL 170⁵

Durata măsurilor de supraveghere

(1) Durata măsurii de supraveghere a cărei respectare urmează să fie controlată pe teritoriul altui stat membru al Uniunii Europene se stabilește de organul judiciar român competent, potrivit legii române.

(2) Prelungirea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii de supraveghere se dispune în condițiile prevăzute de legea română de către organul judiciar român competent și se notifică de îndată statului de executare și persoanei supravegheate.

(3) Atunci când statul de executare a început supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor stabilite de organul judiciar român, iar durata prevăzută de legea statului de executare se apropie de expirare, organul judiciar român competent, în funcție de împrejurările cauzei, poate solicita statului de executare continuarea supravegherii respectării obligațiilor.

ARTICOLUL 170⁶

Transmiterea certificatului și a actului judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere

(1) Certificatul prevăzut în Anexa nr. 7 se completează și semnează de către organul judiciar care a luat măsura de supraveghere. Certificatul și actul judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere se transmit de către organul judiciar român care a luat măsura respectivă direct autorității competente desemnate de statul de executare, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă.

(2) În cazul în care organul judiciar român nu deține nicio informație în acest sens, identificarea autorității competente să primească actele prevăzute la alin. (1) se realizează cu ajutorul punctelor naționale de contact la Rețeaua Judiciară Europeană desemnate la nivelul Ministerului Public sau al Ministerului Justiției, după caz.

(3) Originalul certificatului și al actului prin care s-a luat măsura de supraveghere se transmite de către organul judiciar român care le-a emis, la cererea autorității străine.

(4) Atunci când, autoritatea străină competentă stabilește că certificatul nu întrunește condițiile de formă sau este imprecis, organul judiciar român competent ia măsuri pentru efectuarea modificărilor, completărilor necesare sau transmiterea informațiilor suplimentare.

(5) Traducerea certificatului și a actului judiciar prin care s-a luat măsura de supraveghere se efectuează la solicitarea organului judiciar român care le-a emis de către un traducător autorizat.

ARTICOLUL 170⁷

Retragerea certificatului transmis statului de executare

(1) Certificatul transmis statului de executare poate fi retras în următoarele situații:

- a) măsura de supraveghere prevăzută de legea statului de executare are natură diferită sau aceeași natură dar cu un conținut diferit față de măsura de supraveghere dispusă de organul judiciar român; sau
- b) durata măsurii de supraveghere prevăzută de legea statului de executare nu corespunde cu durata până la care organul judiciar român competent poate prelungi sau menține măsura respectivă; sau

- c) statul de executare notifică că în eventualitatea emiterii unui mandat european de arestare de către statul român ca urmare a înlocuirii măsurii sau obligației a cărei supraveghere se solicită cu măsura arestării preventive ar trebui să refuze predarea persoanei supravegheate.
- (2) Retragera certificatului are loc în cel mult 10 zile de la data la care organul judiciar român a primit notificarea statului de executare cu privire la decizia de a recunoaște actul prin care organul judiciar român a luat măsura de supraveghere. În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), termenul de 10 zile curge de la data primirii notificării statului de executare sau a deciziei de a nu recunoaște actul prin care organul judiciar român a luat măsura de supraveghere.
- (3) Atunci când potrivit legii statului de executare neretragera certificatului în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c) are efect direct asupra arestării și predării persoanei supravegheate în baza unui eventual mandat european de arestare care ar putea fi emis potrivit art. 88 alin. (2), retragera certificatului este obligatorie.
- (4) Retragera certificatului în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), nu poate avea loc dacă statul de executare a început supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor stabilite de organul judiciar român, afară de cazul în care autoritatea competentă a statului de executare își dă consimțământul în acest sens.
- (5) Persoana supravegheată este informată de îndată cu privire la retragera certificatului.

ARTICOLUL 170⁸

Supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate

(1) Supravegherea respectării de către persoana cercetată a obligațiilor ce îi revin este de competența autorităților române până la data la care statul de executare comunică hotărârea de recunoaștere și punere în executare a actului prin care s-a luat măsura de supraveghere sau până la data stabilită de comun acord de către autoritățile competente ale celor două state, după caz.

(2) După data prevăzută la alin. (1), supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor ce îi revin este de competența autorităților statului de executare și este guvernată de legea acestuia.

(3) Prin excepție de la alin. (2), supravegherea modului în care persoana supravegheată respectă obligațiile stabilite revine statului român, atunci când:

- a) persoana supravegheată și-a stabilit reședința legală obișnuită pe teritoriul altui stat decât cel de executare; sau
- b) certificatul transmis statului de executare este retras; sau
- c) obligațiile stabilite în urma modificării sau înlocuirii măsurilor supravegheate anterior de statul de executare nu intră sub incidența art. 170¹ alin. (2), iar statul de executare refuză să asigure supravegherea respectării acestora; sau
- d) sunt incidente prevederile art. 170⁵ alin. (3), iar statul de executare refuză să continue supravegherea obligațiilor stabilite de organul judiciar român ; sau
- e) statul de executare notifică decizia de a înceta supravegherea obligațiilor stabilite de organul judiciar român competent; sau
- f) statul de executare se află în imposibilitatea practică de a supraveghea respectarea obligațiilor pe motiv că persoana supravegheată nu a fost găsită pe teritoriul acestuia.

ARTICOLUL 170⁹

Efectele încălcării măsurii de supraveghere

(1) Dacă pe durata măsurii de supraveghere statul de executare comunică date și informații care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie modificarea, înlocuirea sau încetarea celor existente, organul judiciar român competent comunică în cel mai scurt timp posibil sau în termenul stabilit de comun acord cu statul respectiv, decizia luată.

(2) În cazul în care s-a dispus înlocuirea măsurii de supraveghere cu măsura arestării preventive, arestarea și predarea persoanei supravegheate se solicită potrivit dispozițiilor Titlului III din prezenta lege.

ARTICOLUL 170¹⁰

Ascultarea persoanei supravegheate

(1) Atunci când în cursul procesului penal este necesar sau, potrivit legii române, obligatoriu ca persoana cercetată să fie ascultată, luarea declarației acesteia se poate realiza prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea prin videoconferință se întocmește potrivit art. 172 și 178 și se transmite direct autorității competente a statului de executare.

(2) Atunci când potrivit legii statului de executare, audierea prin videoconferință este condiționată de consimțământul persoanei supravegheate, iar aceasta refuză să fie audiată, organul judiciar român care a luat măsura de supraveghere

- a) poate dispune înlocuirea sau încetarea măsurii de supraveghere dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legea română; sau
- b) poate solicita ca persoana cercetată să fie audiată în prezența procurorului sau judecătorului român competent sau, în măsura în care legislația statului de executare o permite, de către acesta. Cererea având ca obiect audierea persoanei supravegheate se întocmește

potrivit art. 172 și se transmite direct autorității competente a statului de executare.

SECȚIUNEA a 3-a

Supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor stabilite de alte state membre ale Uniunii Europene

ARTICOLUL 170¹¹

Atribuțiile autorităților române competente să primească certificatele emise de alte state membre ale Uniunii Europene

- (1) Autoritățile prevăzute la art. 170² alin. (1) au următoarele atribuții:
- (a) să primească certificatul prevăzut în Anexa nr. 7 și actul prin care s-a dispus o măsură de supraveghere, traduse în limba română;
  - (b) să efectueze controlul de regularitate și să solicite, după caz,
    - (i) completarea, corectarea sau semnarea certificatului;
    - (ii) originalul certificatului sau al actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere, atunci când nu poate fi stabilită autenticitatea celui transmis de statul emitent;
    - (iii) declarația sau cererea persoanei supravegheate cu privire la supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor dispuse de statul emitent;
    - (iv) confirmarea caracterului executoriu al actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere;
    - (v) informații și date cu privire la căile de atac prevăzute de legea statului emitent sau exercitate de persoana

supravegheată împotriva actului prin care s-a dispus măsura de supraveghere;

(vi) informații cu privire la durata maximă prevăzută de legea statului emitent pentru care poate fi dispusă măsura de supraveghere sau, în cazul în care durata este nedeterminată, durata pentru care este probabil să fie necesară supravegherea de către autoritățile române a respectării obligațiilor stabilite în sarcina persoanei supravegheate.

(c) să suspende transmiterea către autoritatea română competentă să recunoască actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere atunci când certificatul este incomplet, nu corespunde actului respectiv ori lipsește unul din documentele menționate la alin.(2) (iii) și (iv);

(d) să restituie actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere și certificatul în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele sau informațiile solicitate până la expirarea unui termen de cel mult 30 zile;

(e) să verifice identitatea și reședința persoanei supravegheate, în vederea stabilirii autorității competente să recunoască și să pună în executare actul prin care s-a dispus măsura de supraveghere.

(2) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere.

ARTICOLUL 170¹²

Proceduri judiciare prealabile

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis certificatul și actul prin care s-a dispus luarea măsurii de supraveghere, precum și orice alte informații solicitate potrivit art. 170¹¹, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, după caz, le înaintează parchetului de pe lângă tribunal sau tribunalului competent și informează în acest sens statul emitent.

(2) Procurorul desemnat de prim-procurorul parchetului sau judecătorul desemnat de președintele instanței, primind dosarul, verifică, printre altele, dacă:

- a) persoana supravegheată este cercetată penal în România pentru aceleași infracțiuni pentru care a fost luată măsura de supraveghere;
- b) persoana supravegheată este cercetată penal în România pentru alte infracțiuni decât cele pentru care a fost luată măsura de supraveghere. Dacă este cazul, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare este informată cu privire la măsura de supraveghere dispusă de statul emitent;
- c) natura sau durata măsurii de supraveghere luată de statul emitent corespunde cu natura sau durata măsurii de supraveghere prevăzute de legea română pentru infracțiuni similare;
- d) persoana supravegheată se află pe teritoriul României;
- e) măsura poate fi supravegheată în România.

(3) Dacă procurorul sau judecătorul sesizat potrivit alin. (1) apreciază că nu este competent să recunoască și să ia măsurile necesare pentru supravegherea respectării obligațiilor stabilite de statul emitent, trimite de îndată, din oficiu, dosarul autorității române competente și informează despre aceasta autoritatea competentă a statului emitent și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției, după caz.

(4) Dacă parchetul sau instanța sesizată potrivit alin. (1) apreciază că sunt necesare informații suplimentare sau clarificări poate solicita direct autorității competente a statului emitent transmiterea acestora într-un termen de cel mult 10 zile.

(5) Atunci când natura sau durata măsurii de supraveghere luate de statul emitent nu corespunde cu natura sau durata măsurii de supraveghere prevăzute de legea română, procurorul sau judecătorul competent, după caz, stabilește și comunică statului emitent conținutul măsurii de supraveghere, solicitând statului respectiv confirmarea menținerii certificatului. Măsura de supraveghere adaptată nu poate fi mai severă decât măsura de supraveghere luată de statul emitent. Dacă, în urma consultării, statul emitent retrage certificatul, procurorul sau judecătorul competent, după caz, se desesizează și restituie dosarul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției, după caz.

(6) Procurorul sau judecătorul competent, după caz, se desesizează și restituie dosarul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerul Justiției și atunci când, în urma verificărilor efectuate, se constată că persoana nu se află în România sau că măsura nu poate fi supravegheată în România.

(7) Procedura prevăzută în prezentul articol are caracter urgent și se desfășoară cu precădere. Durata procedurii nu poate fi mai mare de 40 zile de la data înregistrării cauzei la parchet sau la instanță, după caz.

ARTICOLUL 170¹³

Recunoașterea, în faza de urmărire penală, a actului prin care statul emitent a luat măsura supravegherii

(1) În faza de urmărire penală, procurorul competent dispune prin ordonanță. Procurorul dispune citarea scrisă sau prin notă telefonică a persoanei

supravegheate. Ziua, locul și ora stabilite pentru înfățișare trebuie aduse la cunoștința persoanei supravegheate cel mai târziu cu 3 zile înainte. Neprezentarea persoanei supravegheate nu împiedică procurorul să dispună asupra măsurii de supraveghere.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 170¹⁶, în cuprinsul ordonanței sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care persoana cercetată trebuie să le respecte pe durata măsurii de supraveghere și i se atrage atenția că, în caz de încălcare a obligațiilor ce îi revin, statul emitent va fi notificat în acest sens.

(3) Durata măsurii de supraveghere este cea stabilită de autoritatea competentă a statului emitent, afară de cazul în care aceasta este mai mare decât durata maximă prevăzută de legea română.

(4) Împotriva ordonanței procurorului poate face plângere persoana supravegheată sau orice persoană interesată, dacă s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile. Pentru persoana condamnată termenul curge de la comunicarea copiei de pe ordonanță. Dosarul se trimite instanței de recurs în termen de 24 de ore de la formularea plângerii. Statul emitent este informat de îndată cu privire la plângerea formulată.

(5) Motivele de fond care au stat la baza luării măsurii de supraveghere nu pot face obiectul plângerii, acestea putând fi atacate numai în fața autorității competente a statului emitent.

(6) Plângerea se depune la parchetul din cadrul căruia face parte procurorul care a dispus prin ordonanță și se soluționează de către tribunalul pe lângă care funcționează parchetul respectiv. Atunci când prin ordonanță s-a dispus recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, introducerea plângerii nu suspendă supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate.

(7) Plângerea se soluționează de către un complet format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei supravegheate, în termen

de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, prin încheiere definitivă. La judecarea plângerii prezența procurorului este obligatorie. Instanța de judecată, soluționând plângerea, verifică ordonanța procurorului, pe baza materialului din dosar și a oricăror înscrisuri prezentate, și dispune admiterea sau respingerea plângerii. În cazul admiterii plângerii împotriva soluției de nerecunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, instanța desființează soluția atacată, recunoaște actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii și stabilește obligațiile ce revin persoanei supravegheate. Încheierea definitivă se comunică direct autorității competente a statului emitent. Instanța informează în acest sens procurorul și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

ARTICOLUL 170¹⁴

Recunoașterea, în faza de judecată, a actului prin care s-a luat măsura supravegherii

(1) Judecătorul soluționează cauza, prin încheiere motivată, dată în camera de consiliu. Judecătorul dispune citarea scrisă sau prin notă telefonică a persoanei supravegheate. Ziua, locul și ora stabilite pentru înfățișare trebuie aduse la cunoștința persoanei cel mai târziu cu 3 zile înainte. Neprezentarea persoanei nu împiedică judecătorul să dispună asupra măsurii de supraveghere.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 170¹⁶, în cuprinsul încheierii sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care persoana cercetată trebuie să le respecte pe durata măsurii de supraveghere și i se atrage atenția că, în caz de încălcare a obligațiilor ce îi revin, statul emitent va fi notificat în acest sens.

(3) Durata măsurii de supraveghere este cea stabilită de autoritatea competentă a statului emitent, afară de cazul în care aceasta este mai mare decât durata maximă prevăzută de legea română.

(4) Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către persoana supravegheată sau de orice persoană interesată, dacă prin recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime.

(5) Recursul se depune la tribunalul din cadrul căruia face parte judecătorul care a dispus cu privire la actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii. Dosarul se trimite instanței de recurs în termen de 24 de ore de la declararea recursului. Statul emitent este informat de îndată cu privire la recursul formulat.

(6) Recursul se soluționează în termen de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, de curtea de apel competentă, în cameră de consiliu, cu citarea părților, de către un complet format dintr-un singur judecător, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate. Prezența procurorului este obligatorie. Atunci când s-a dispus recunoașterea, recursul nu suspendă supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate. În cazul admiterii recursului împotriva soluției de nerecunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, instanța desființează soluția atacată, recunoaște actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii și stabilește obligațiile ce revin persoanei supravegheate. Încheierea definitivă se comunică direct autorității competente a statului emitent. Instanța informează în acest sens tribunalul și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 170¹⁵

Supravegherea de către autoritățile române a respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin

(1) Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin pe durata măsurii se realizează de către instituția, organul sau autoritatea anume desemnate, după caz, de procurorul care dat ordonanța sau judecătorul care a dat încheierea, în condițiile legii.

(2) Dacă s-a impus persoanei supravegheate interdicția de a părăsi teritoriul României sau o anumită localitate, o copie a ordonanței sau încheierii instanței se comunică în ziua emiterii persoanei supravegheate, unităților de poliție în a căror circumscripție locuiește și are interdicția de a se afla aceasta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor și organelor de frontieră.

(3) Instituția, organul sau autoritatea anume desemnate de procurorul care dat ordonanța sau instanța care a dat încheierea verifică periodic respectarea obligațiilor de către persoana supravegheată, iar în cazul în care constată încălcări ori alte aspecte care ar putea conduce la modificarea, încetarea sau înlocuirea de către statul emitent a măsurii de supraveghere, sesizează de urgență procurorul sau instanța în vederea notificării statului emitent, potrivit formularului prevăzut în Anexa nr. 8. Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin pe durata măsurii încetează dacă statul emitent nu a răspuns notificării în termen de cel mult 40 de zile de la data primei notificări. Încetarea supravegherii este adusă la cunoștința statului emitent de îndată.

(4) Atunci când, urmare a notificării prevăzute la alin. (3), statul emitent informează cu privire la înlocuirea măsurii de supraveghere cu măsura arestării și emiterea unui mandat european de arestare, procedura de primire, verificare și executare a mandatului european de arestare este cea prevăzută de Titlul III din prezenta lege.

(5) Supravegherea respectării de către persoana supravegheată a obligațiilor care îi revin încetează imediat ce statul emitent notifică în acest sens sau ori de câte ori, în urma exercitării căii de atac prevăzute la art. 170¹³ alin. (4) sau art.

170¹⁴ alin. (4), soluția de recunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere a fost desființată.

(6) În situația prevăzută la art. 170¹³ alin. (3) sau art. 170¹⁴ alin. (3) instituția, organul sau autoritatea anume desemnate, informează cel mai târziu cu 30 de zile înainte de expirarea duratei procurorul sau judecătorul competent, în vederea notificării statului emitent.

(7) Atunci când instituția, organul sau autoritatea anume desemnate sunt în imposibilitatea practică de a supraveghea respectarea obligațiilor ce revin persoanei supravegheate ca urmare a faptului că aceasta nu este găsită pe teritoriul României, informează procurorul sau judecătorul competent în vederea notificării statului emitent.

ARTICOLUL 170¹⁶

Condiții pentru recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura supravegherii

Actul judiciar prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere poate fi recunoscut numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) actul are, potrivit legii statului emitent, caracter executoriu;
- b) persoana cercetată are reședința legală obișnuită pe teritoriul României sau este unul din membrii familiei unui cetățean român sau al unei persoane care are drept de ședere permanentă pe teritoriul României ori urmează să desfășoare pe teritoriul României o activitate lucrativă, de studii sau de pregătire profesională;
- c) recunoașterea nu contravine principiului *non bis in idem*;
- d) fapta pentru care s-a aplicat măsura de supraveghere ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care măsura a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni,

verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte. Dispozițiile art. 96 alin. (1) se aplică în mod corespunzător;

- e) măsura de supraveghere a fost aplicată unei persoane care, potrivit legii române, răspunde penal;
- f) măsura de supraveghere a fost aplicată unei persoane care nu beneficiază de imunitate de jurisdicție penală pe teritoriul României;
- g) măsura de supraveghere stabilită de statul emitent face parte din categoria celor prevăzute la art. 170¹ alin. (2).

CAPITOLUL II

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-Cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 170¹⁷

Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul Capitol se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene în domeniul recunoașterii hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, în scopul executării lor în Uniunea Europeană. Totodată, prezentul Capitol se aplică și în relația cu alte state cu care a fost încheiat un tratat bilateral sau multilateral în materie.

(2) În sensul prezentului Capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) hotărâre judecătorească „orice hotărâre definitivă prin care o instanță a dispus față de o persoană fizică ce a săvârșit o infracțiune una dintre următoarele sancțiuni:

(i) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;

(ii) amânarea aplicării pedepsei;

(iii) liberarea condiționată;

(iv) o sancțiune alternativă”;

b) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere „pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată integral sau parțial, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune”;

c) amânarea aplicării pedepsei „măsură prin care aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în cadrul căreia una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate”;

d) liberarea condiționată „liberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după executarea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune”;

e) sancțiune alternativă „orice altă sancțiune neprivativă de libertate, aplicată unei persoane fizice printr-o hotărâre judecătorească, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, alta decât o sancțiune financiară și care constă într-o obligație sau măsură de constrângere și care are o existență de sine stătătoare”;

f) decizie de probațiune „o hotărâre judecătorească sau administrativă luată în temeiul unei hotărâri judecătorești, prin care s-a aplicat o măsură de probațiune sau s-a dispus liberarea condiționată”;

g) măsuri de probațiune „orice măsuri, obligații sau restricții dintre cele prevăzute la art. 170²⁰, stabilite în sarcina unei persoane fizice în legătură cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, amânarea aplicării pedepsei sau liberarea condiționată”

ARTICOLUL 170¹⁸

Competența

(1) Atunci când România este stat de executare, recunoașterea hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune străine prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de probațiune sau o sancțiune alternativă este de competența tribunalului în a cărui circumscripție locuiește persoana.

(2) Prin excepție de la alin. (1), competența revine instanței care judecă o altă infracțiune săvârșită de către persoana condamnată prin hotărârea judecătorească străină, infracțiune care ar putea să atragă revocarea sau anularea sancțiunii pronunțate de către instanța străină.

(3) Supravegherea respectării măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative impuse prin hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune care a făcut obiectul recunoașterii este de competența serviciului de probațiune de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia locuiește persoana.

(4) Atunci când România este stat emitent, soluționarea cererii de executare într-un alt stat membru al Uniunii Europene a hotărârii judecătorești dată de o instanță română, atunci când persoana condamnată urmează să execute sau se află în executarea pedepsei, este de competența instanței care a pronunțat în primă instanță hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere se solicită. Atunci când hotărârea a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, competența revine Tribunalului București.

SECȚIUNEA a 2- a

Recunoașterea hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date de către instanțele sau autoritățile altor state membre ale Uniunii Europene, în scopul executării lor în România

ARTICOLUL 170¹⁹

Condiții generale

(1) Hotărârile judecătorești definitive pronunțate de instanțele din alte state membre ale Uniunii Europene se recunosc și execută în România pe baza principiului încrederii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentului Capitol, dacă sunt de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române și nu contravin ordinii publice a statului român.

(2) Hotărârile judecătorești definitive care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date de către instanțele altor state membre ale Uniunii Europene se recunosc și execută în România dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) prin hotărârea judecătorească a fost dispusă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, amânarea aplicării pedepsei, liberarea condiționată sau o sancțiune alternativă;

b) măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă stabilite prin hotărârea judecătorească străină au corespondent în legea română și sunt compatibile cu aceasta;

c) fapta pentru care s-a aplicat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

d) persoana condamnată se află în statul emitent și dorește să se întoarcă sau să se stabilească în România sau se află deja în România și

(i) are cetățenie română și locuiește sau urmează să locuiască în România; sau

(ii) nu are cetățenie română, însă fie are drept de rezidență sau drept de ședere pe teritoriul României în condițiile legii, fie este unul din membrii familiei unui cetățean român sau al unei persoane care are drept de rezidență sau drept de ședere pe teritoriul României, fie face dovada că urmează să desfășoare pe teritoriul României o activitate lucrativă, de studii sau de pregătire profesională.

(3) În situația în care măsurile de probațiune sunt stabilite printr-o decizie de probațiune dată în baza unei hotărâri judecătorești străine, constituie obiect al recunoașterii atât hotărârea judecătorească cât și decizia de probațiune.

ARTICOLUL 170²⁰

Măsurile de probațiune și sancțiunile alternative

Hotărârile judecătorești străine pot fi recunoscute și executate în România dacă măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă stabilite prin hotărârea respectivă sau în baza acesteia se încadrează în următoarele categorii:

(a) obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;

(b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din România sau din statul emitent;

(c) obligația de a nu părăsi teritoriul statului de executare;

(d) dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber, sau conținând limitări privind modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale;

- (e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
- (f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
- (g) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte care au fost utilizate sau ar putea fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
- (h) obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
- (i) obligația de a presta muncă în folosul comunității;
- (j) obligația de a coopera cu serviciul de probațiune sau cu o altă instituție sau serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
- (k) obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare;
- (l) obligația de a comunica informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență ale persoanei condamnate.

ARTICOLUL 170²¹

Motive de refuz ale recunoașterii și executării hotărârii judecătorești

(1) O hotărârea judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi pusă în executare, chiar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 170¹⁹, atunci când:

a) persoana a fost condamnată în România pentru aceeași faptă. În cazul în care, hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții;

b) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceeași faptă, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută și pusă în executare pe teritoriul României;

c) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicție penală;

d) sancțiunea a fost aplicată unei persoane care potrivit legii penale române nu răspunde penal în virtutea vârstei sale;

e) sancțiunea implică executarea unei măsuri care vizează starea psihiatrică sau de sănătate a persoanei și care nu poate fi pusă în executare în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul național juridic sau de sănătate;

f) atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripția executării pedepsei;

g) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, afară de cazul în care statul emitent informează că, în conformitate cu legislația sa,

(i) persoana a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neaprezentare, sau

(ii) persoana, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și a fost încunoștințată că hotărârea este supusă unei căi de atac,

ocazie cu care instanța competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi și că, în urma soluționării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

h) durata termenului de supraveghere sau durata măsurilor de probațiune, respectiv a sancțiunii alternative sau intervalul de timp rămas până la împlinirea acestora sunt mai mici de 6 luni sau de 60 de ore în situația muncii în folosul comunității.

ARTICOLUL 170²²

Înscrieri și informații necesare recunoașterii și executării hotărârii judecătorești

(1) În vederea recunoașterii și executării judecătorești, autoritatea competentă a statului emitent transmite tribunalului în a cărui circumscripție locuiește sau urmează să locuiască persoana următoarele documente, traduse în limba română:

- a) certificatul completat potrivit modelului din Anexa 9;
- b) hotărârea judecătorească prin care au fost stabilite măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă;
- c) decizia de probațiune prin care au fost stabilite măsurile de probațiune, atunci când este cazul;
- d) declarația persoanei cu privire la intenția de a se întoarce sau de a se stabili în România în următoarele 30 de zile de la data declarației în situația în care persoana condamnată se află în statul emitent;
- e) orice alte documente depuse de persoană la autoritatea din statul emitent.

(2) După primirea documentelor prevăzute la alin. (1), președintele instanței fixează termenul de examinare a cererii în vederea admiterii în principiu care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

(3) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător.

ARTICOLUL 170²³

Măsuri premergătoare

(1) Instanța, sesizată potrivit art. 170²², verifică dacă înscrisurile și informațiile transmise de statul emitent sunt traduse în limba română și, în caz contrar, solicită remiterea traducerii.

(2) În situația în care certificatul lipsește, este incomplet sau nu este în concordanță cu hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune transmise, instanța solicită statului emitent transmiterea, completarea sau corectarea certificatului în termen de cel mult 15 zile.

(3) În situația în care unul sau mai multe dintre documentele prevăzute la art. 170²² alin. (1) lit. b) – e) sunt necesare, dar nu au fost transmise de către statul emitent, instanța poate solicita acestuia transmiterea unei copii de pe aceste documente în termen de cel mult 15 zile.

(4) Instanța poate să solicite statului emitent, dacă este cazul,

(i) referatul de evaluare sau orice raport întocmit înainte sau după condamnare de către serviciul de probațiune sau o altă autoritate competentă din statul emitent; sau

(ii) o copie a documentului eliberat de autoritățile române care dovedește dreptul de rezidență sau de ședere al persoanei sau al unui membru de familie al acesteia, atunci când persoana condamnată nu este cetățean român; sau

(iii) documente din care să rezulte legătura persoanei condamnate cu statul român; sau

(iv) alte documente pe care le consideră relevante în soluționarea cererii.

(5) La solicitarea statului emitent, instanța informează autoritatea competentă cu privire la maximul pedepsei prevăzute de legea română pentru infracțiunea pentru care a fost condamnată persoana în cauză și care ar putea fi aplicată acesteia în cazul revocării sau anulării suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

ARTICOLUL 170²⁴

Admiterea în principiu

(1) În situația în care constată că documentele transmise îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 170²² alin. (1) sau au fost completate sau corectate conform solicitării, instanța admite în principiu cererea prin încheiere și fixează termen pentru soluționarea acesteia. Instanța dispune informarea serviciului de probațiune în a cărei circumscripție teritorială locuiește sau urmează să locuiască persoana condamnată și solicită acestuia avizul consultativ cu privire la măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă a căror executare a fost solicitată.

(2) În situația în care constată că documentele transmise nu îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 170²² alin. (1) și nu au fost transmise, completate sau corectate conform solicitării, instanța respinge prin sentință definitivă cererea și informează despre aceasta statul emitent.

(3) În situația în care, în urma informării prevăzute la art 170²³ alin. (5) sau din alte motive, statul emitent informează că își retrage certificatul, instanța ia act de retragerea cererii, se dezinvestește prin sentință definitivă și restituie documentele primite statului emitent.

ARTICOLUL 170²⁵

Procedura de recunoaștere a hotărârii judecătorești

(1) Instanța soluționează cererea în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate și a serviciului de probațiune. Participarea procurorului este obligatorie.

(2) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 170¹⁹ și, în cazul în care sunt îndeplinite, recunoașterea hotărârii judecătorești în vederea punerii în executare a măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative.

(3) Instanța hotărăște prin sentință în termen de 10 zile de la data aditerii în principiu. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate și serviciului de probațiune.

(4) Împotriva sentinței pot declara recurs, în termen de 5 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea serviciului de probațiune, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.

(5) Instanța de recurs judecă în complet format dintr-un singur judecător. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător. Dosarul de recurs va fi înaintat instanței în termen de 3 zile, iar recursul se soluționează în termen de 5 zile, în cameră de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică persoanei condamnate și serviciului de probațiune.

(6) Soluția definitivă a instanței de judecată române se comunică de îndată autorității competente din statul emitent. Hotărârea definitivă se comunică, la cerere, statului emitent.

ARTICOLUL 170²⁶

Durata procedurii

(1) Durata totală a procedurii recunoașterii hotărârii judecătorești străine este de maxim 60 de zile de la momentul primirii cererii și a documentelor prevăzute la art. 170²² alin. (1).

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi depășit cu încă maxim 60 de zile dacă:

(i) documentele prevăzute la art. 170²² alin. (1) au necesitat traducere, completări sau corectări ori instanța a solicitat informații suplimentare și statul emitent nu a putut răspunde solicitării în termen;

(ii) datorită unor circumstanțe excepționale, instanța se află în imposibilitate de a soluționa cererea în termenul prevăzut la alin. (1).

(3) În situația prevăzută la alin. (2), instanța informează autoritatea competentă din statul emitent asupra necesității de prelungire a termenului de soluționare a cererii, asupra motivelor care conduc la întârziere și asupra intervalului de timp estimat ca fiind necesar pentru finalizarea procedurii.

ARTICOLUL 170²⁷

Decizii ale instanței de judecată

(1) În situația în care, în urma verificării, instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 170¹⁹ și faptul că nu există niciun motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 170²¹, procedează după cum urmează:

a) recunoaște hotărârea judecătorească și dispune supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative așa cum au fost stabilite în hotărârea judecătorească a statului emitent;

b) recunoaște hotărârea judecătorească și dispune supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative așa cum au rezultat în urma adaptării acestora potrivit art. 170²⁸;

(2) Instanța de judecată procedează la respingerea cererii atunci când:

- a) nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 170¹⁹; sau
- b) există un motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 170²¹.

(3) În situația în care, în urma verificării, instanța constată incidența unui motiv de refuz dintre cele prevăzute la art. 170²¹, instanța poate dispune, în cazuri excepționale, recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative în România numai dacă există convingerea că prin aceasta s-ar contribui semnificativ la reintegrarea socială a persoanei condamnate și nu sunt încălcate drepturile ori prejudiciate beneficiile de care bucură victimele infracțiunii săvârșite de persoana condamnată, dacă acestea locuiesc în România. În vederea luării unei decizii, instanța de judecată va solicita serviciului de probațiune întocmirea unui raport în care să fie prezentate perspectivele de reintegrare a persoanei condamnate în societatea românească și va consulta statul emitent. Art. 170³² se aplică în mod corespunzător.

(4) În situația în care instanța a respins cererea statului emitent, o nouă cerere privind aceeași hotărâre judecătorească este inadmisibilă, cu excepția situației în care cererea a fost respinsă în condițiile art. 170²⁴ alin. (2).

ARTICOLUL 170²⁸

Adaptarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative

(1) Instanța de judecată adaptează una sau mai multe din măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă ori termenul de încercare, urmărind, pe cât posibil o corespondență cât mai aproape de conținutul măsurilor de probațiune sau al sancțiunii alternative aplicate prin hotărârea autorității statului emitent, ori de câte ori:

- a) durata măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative ori a termenului de încercare stabilit de instanța străină pentru infracțiunea săvârșită nu corespunde sub aspectul cuantumului sau depășește limita maximă generală a

măsurii de probațiune ori a termenului de încercare care se aplică, potrivit legii române. Durata măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative rezultate în urma adaptării nu poate fi mai mare decât cea stabilită inițial prin hotărârea autorității statului emitent;

b) natura măsurii de probațiune ori a sancțiunii alternative nu corespunde cu natura măsurilor de probațiune ori a sancțiunii alternative care se aplică, potrivit legii române. Măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă rezultate în urma adaptării nu pot fi mai severe decât cele stabilite inițial prin hotărârea autorității statului emitent.

(2) Adaptarea de către instanța de judecată a duratei măsurii de probațiune, a sancțiunii alternative sau a termenului de încercare în situația în care durata stabilită în hotărârea instanței străine depășește maximul duratei prevăzute de legea penală română constă în reducerea aceste durate până la limita maximă prevăzută de legea penală română.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) instanța informează autoritatea competentă din statul emitent cu privire la adaptarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative înainte de punerea în executare a acestora. În termen de 10 zile de la informare, statul emitent are posibilitatea să retragă certificatul, situație în care hotărârea judecătorească recunoscută nu va fi pusă în executare.

ARTICOLUL 170²⁹

Recunoașterea și executarea parțială

(1) În situația în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condițiilor se face pentru fiecare infracțiune în parte. Atunci când condițiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracțiuni, anterior pronunțării sentinței, instanța solicită statului emitent să precizeze, dacă și, după caz, în ce condiții ar putea avea loc o executare parțială sau dacă își retrage certificatul.

(2) În situația în care doar unele dintre măsurile de probațiune stabilite în hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străine pot fi executate în România, anterior pronunțării sentinței, instanța solicită statului emitent să precizeze, dacă și, după caz, în ce condiții ar putea avea loc o executare parțială sau dacă își retrage certificatul. Dacă, în urma informării, statul emitent își menține solicitarea și nu își retrage certificatul instanța procedează la recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și pune în executare acele măsuri de probațiune pentru care sunt îndeplinite condițiile.

(3) În situația în care, până la momentul recunoașterii hotărârii judecătorești de către instanța română, măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă au fost parțial executate, instanța deduce în mod corespunzător partea deja executată și pune în executare restul rămas neexecutat.

ARTICOLUL 170³⁰

Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative

(1) Executarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative este guvernată de legea română. Competența judecării unei căi de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești străine aparține statului emitent.

(2) În situația prevăzută la art. 170²⁸ alin. (3) executarea nu începe înainte de expirarea termenului de 10 zile.

(3) Instanța care a recunoscut hotărârea judecătorească străină este instanța de executare și are competența de a lua măsurile subsecvente ulterior recunoașterii.

(4) Serviciul de probațiune supraveghează executarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative în conformitate cu legislația română în domeniul probațiunii.

(5) Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de statul emitent, cât și de autoritățile române.

ARTICOLUL 170³¹

Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative cu asumarea deciziilor subsecvente

(1) În situația în care, ulterior recunoașterii unei hotărâri judecătorești străine persoana condamnată nu îndeplinește, cu rea-credință, măsurile de supraveghere sau sancțiunea alternativă, ori săvârșește o nouă infracțiune pe durata termenului de încercare, instanța română este competentă să revoce sancțiunea, potrivit legii penale române și în conformitate cu hotărârea judecătorească străină, atunci când aceasta din urmă se referă la:

- a) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;
- b) liberarea condiționată;
- c) o sancțiune alternativă.

(2) În ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) instanța poate să dispună revocarea numai în situația în care hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străine recunoscute face referire expresă la pedeapsa privativă de libertate care urmează a fi impusă într-o atare situație.

(3) Instanța informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la revocarea sancțiunii și la pedeapsa aplicată.

ARTICOLUL 170³²

Executarea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative fără asumarea deciziilor subsecvente

(1) În situația în care, ulterior recunoașterii unei hotărâri judecătorești străine persoana condamnată nu îndeplinește măsurile de supraveghere sau sancțiunea alternativă, ori săvârșește o nouă infracțiune pe durata termenului de încercare, competența revocării sancțiunii sau luarea oricăror alte măsuri revine statului emitent atunci când hotărârea judecătorească străină recunoscută se referă la:

- a) amânarea aplicării pedepsei;
- b) liberarea condiționată;
- c) o sancțiune alternativă;
- d) una din ipotezele prevăzute la art. 170²⁷ alin. (3);
- e) o persoană condamnată care și-a stabilit ulterior reședința într-un alt stat și nu se mai află în România.

(2) În ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) instanța română restituie statului emitent competența privind revocarea sancțiunii în situația în care hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune străină recunoscută nu fac referire expresă la pedeapsa privativă de libertate care urmează a fi impusă într-o atare situație.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) judecătorul delegat cu executarea informează autoritatea competentă a statului emitent ori de câte ori constată existența unor motive de revocare sau a unor fapte asupra cărora a solicitat să fie informată. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa 10. Dacă, potrivit legii statului emitent, ascultarea persoanei condamnate este obligatorie, declarația acesteia poate fi luată de către autoritățile statului emitent prin videoconferință. Cererea având ca obiect audierea persoanei condamnate prin videoconferință se întocmește potrivit dispozițiilor tratatului aplicabil între România și statul emitent sau, în lipsa acestuia, pe bază de

reciprocitate, și se transmite pe canalele și prin mijloacele de comunicare prevăzute de acesta sau de prezenta lege, după caz, tribunalului în a cărui circumscripție locuiește persoana condamnată. Dispozițiile art. 172 și 178 se aplică în mod corespunzător. Audierea prin videoconferință are loc în prezența unui reprezentant al serviciului de probațiune.

(4) Odată cu informarea autorității competente a statului emitent, potrivit alin. (3) judecătorul delegat cu executarea solicită ca statul emitent să informeze asupra măsurii subsecvente luate.

ARTICOLUL 170³³

Încetarea supravegherii

(1) Supravegherea persoanei condamnate în România încetează și competența deciziilor subsecvente revine statului emitent în următoarele situații:

a) persoana condamnată s-a sustras supravegherii și nu este găsită în România;

b) la solicitarea statului emitent, atunci când acesta informează că persoana condamnată a săvârșit o altă infracțiune pentru care autoritățile acestuia au început cercetarea penală sau au pronunțat o condamnare definitivă;

c) statul emitent informează cu privire la orice măsură sau hotărâre care atrage imposibilitatea continuării executării măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative;

d) statul emitent a dispus modificarea măsurilor de probațiune, sancțiunea alternativă sau durata termenului de supraveghere și se constată că, față de conținutul concret al măsurii de probațiune sau al sancțiunii alternative, așa cum a rezultat în urma modificării, activitatea de supraveghere nu mai poate fi asigurată sau nu mai este compatibilă cu sistemul de probațiune din România.

(2) Activitatea de supraveghere încetează în cazul amnistiei ori grațierii acordate de autoritățile române.

(3) Activitatea de supraveghere încetează la termen în situația în care durata termenului de încercare s-a împlinit și persoana condamnată a respectat măsurile de probațiune sau sancțiunea alternativă.

(4) La încetarea activității de supraveghere serviciul de probațiune întocmește un raport care cuprinde un rezumat al procesului de supraveghere pe care îl transmite judecătorului delegat cu executarea în vederea remiterii statului emitent.

ARTICOLUL 170³⁴

Comunicarea dintre instanța de executare din România și autoritățile competente din statul emitent și păstrarea evidenței

(1) Pe durata procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine și ulterior recunoașterii acesteia, pe durata executării măsurilor de probațiune, instanța comunică direct cu autoritatea competentă din statul emitent prin transmiterea sau solicitarea de informații care să asigure celeritatea și eficiența procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești și care să sprijine procesul de supraveghere și reintegrare socială a persoanei condamnate.

(2) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind măsurile de probațiune și sancțiunile alternative dispuse pe teritoriul altor State Membre ale Uniunii Europene și executate în România. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei condamnate; instanța de executare; numărul și data hotărârii judecătorești de condamnare; statul emitent; data primirii certificatului și a hotărârii judecătorești; numărul și data hotărârii judecătorești prin care a fost recunoscută hotărârea judecătorească străină; serviciul de probațiune responsabil cu supravegherea și informații privind executarea măsurilor de probațiune.

SECȚIUNEA a 3- a

Recunoașterea hotărârilor judecătorești care stabilesc măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative date în România în scopul executării lor în alte state membre ale Uniunii Europene

ARTICOLUL 170³⁵

Condiții pentru solicitarea recunoașterii hotărârii judecătorești

(1) Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pe teritoriul altui stat membru a măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative aplicate prin aceasta, poate fi solicitată unui alt stat membru atunci când:

a) prin hotărârea judecătorească instanța a dispus una din următoarele sancțiuni:

(i) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în baza art. 86¹ din Codul penal;

(ii) libertatea supravegheată în baza art. 103 din Codul penal;

(iii) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau sub control în baza art. 110¹ din Codul penal;

(iv) liberarea condiționată a minorului, cu aplicarea dispozițiilor art. 110¹ alin. (4) din Codul penal.

b) prin hotărârea judecătorească instanța a stabilit în sarcina persoanei o măsură de probațiune care se încadrează în una din categoriile prevăzute la art. 170²⁰ alin. (1).

c) hotărârea judecătorească este definitivă și executorie;

d) din referatul de evaluare întocmit de serviciul de probațiune, înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești sau pe perioada supravegherii, rezultă că executarea măsurilor de probațiune aplicate prin hotărârea judecătorească pe

teritoriul statului de executare este de natură să asigure reintegrarea socială a persoanei condamnate;

e) din lucrările dosarului, din declarația persoanei condamnate sau din datele comunicate de organele competente rezultă că aceasta

(i) se află pe teritoriul statului respectiv, sau

(ii) va părăsi teritoriul României cel mai târziu la expirarea unui termen de 30 de zile de la data declarației făcute în acest sens. În vederea constatării ca îndeplinită a prezentei condiții, judecătorul delegat cu executarea sau serviciul de probațiune poate solicita persoanei condamnate prezentarea de documente justificative.

f) persoana condamnată nu este urmărită penal sau judecată pentru alte infracțiuni;

g) intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de încercare stabilit de instanță este mai mare de 6 luni. Neîndeplinirea acestei condiții nu împiedică transmiterea înscrisurilor și a informațiilor prevăzute art. 170³⁷ alin. (2), dacă, în urma consultării cu statul de executare, acesta declară că poate asigura executarea măsurilor de probațiune pentru intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de încercare;

h) nu sunt incidente dispozițiile legale privind revocarea sau anularea sancțiunii;

i) persoana face dovada că are reședința legală și obișnuită pe teritoriul statului respectiv.

(2) La cererea persoanei condamnate, recunoașterea hotărârii judecătorești poate fi solicitată și altui stat membru decât cel pe teritoriul căruia persoana condamnată are reședința legală și obișnuită, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a) - h) și statul de executare este de acord să preia executarea pe teritoriul său a măsurilor de probațiune aplicate de instanța română. În vederea stabilirii legăturii cu statul de executare pe teritoriul căruia persoana condamnată solicită executarea măsurilor de probațiune stabilite în

sarcina sa, instanța de executare sau serviciul de probațiune poate solicita persoanei condamnate, din oficiu sau la cererea statului de executare, prezentarea de documente justificative.

ARTICOLUL 170³⁶

Inițierea procedurii de solicitare a recunoașterii hotărârii judecătorești

(1) În situația în care, la data pronunțării, persoana condamnată declară că intenționează să se întoarcă sau s-a întors pe teritoriul altui stat membru, după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, dar mai înainte de transmiterea acesteia serviciului de probațiune, instanța face aplicarea dispozițiilor art. 170³⁷ și informează serviciul de probațiune cu privire la măsurile luate.

(2) În situația în care hotărârea judecătorească a fost transmisă serviciului de probațiune și, fie la data contactării, fie cu ocazia primei întrevederi ori la o dată ulterioară, persoana condamnată declară consilierului de probațiune că, după caz, s-a întors sau intenționează să se întoarcă pe teritoriul altui stat membru, acesta informează instanța de executare. Declarația persoanei condamnate se consemnează într-un proces verbal semnat de consilierul de probațiune și de persoana condamnată, dacă este prezentă, și se transmite instanței de executare odată cu propunerea de inițiere a procedurii prevăzute la art. 170³⁷. Propunerea este cuprinsă într-un proces-verbal motivat.

ARTICOLUL 170³⁷

Transmiterea certificatului și a hotărârii judecătorești

(1) Certificatul prevăzut în Anexa nr. 9 se completează de către judecătorul delegat cu executarea din cadrul instanței care a pronunțat în primă instanță hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere se solicită. Atunci când hotărârea a fost dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, certificatul se

completează de către judecătorul delegat cu executarea din cadrul Tribunalului București.

(2) Certificatul, hotărârea judecătorească și, dacă este disponibil, referatul de evaluare întocmit de serviciul de probațiune înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești sau pe perioada supravegherii, după caz, sunt transmise prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorității străine competente să îl primească sau să îl execute.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) se transmit traduse în limba sau una din limbile oficiale ale statului de executare sau într-o altă limbă pe care statul de executare a declarat oficial că o acceptă.

(4) Transmiterea documentelor prevăzute la alin. (2) se poate efectua și prin sistemul securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi operațional. Originalele certificatului și al hotărârii judecătorești se transmit la cererea autorității străine competente, prin serviciile de curierat rapid.

ARTICOLUL 170³⁸

Solicitarea și transmiterea de informații

(1) Odată cu transmiterea documentelor prevăzute la art. 170³⁷ alin. (2), judecătorul delegat cu executarea solicită informații cu privire la:

a) durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de probațiune sau al săvârșirii unei noi infracțiuni de către persoana condamnată;

b) declarația statului de executare cu privire la asumarea sau neasumarea deciziilor subsecvente recunoașterii hotărârii judecătorești.

(2) Ulterior transmiterii documentelor prevăzute la art. 170³⁷ alin. (2), judecătorul delegat cu executarea comunică din oficiu sau la cererea autorității competente din statul de executare, informații suplimentare necesare pentru recunoașterea hotărârii judecătorești sau pentru executarea măsurilor de probațiune.

ARTICOLUL 170³⁹

Retragerea certificatului transmis statului de executare

(1) Certificatul transmis autorității competente din statul de executare poate fi retras atunci când:

a) după transmiterea documentelor prevăzute la art. 170³⁷ alin. (2), dar mai înainte de recunoașterea hotărârii judecătorești de către statul de executare, se constată că sunt incidente dispozițiile referitoare la revocarea sau anularea sancțiunii;

b) după primirea informațiilor solicitate potrivit art. 170³⁸ alin. (1), se constată că durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de probațiune sau al săvârșirii unei noi infracțiuni de către persoana condamnată este superioară celei prevăzute de legea română.

c) după primirea deciziei de adaptare a măsurilor de probațiune sau a duratei termenului de încercare aplicate prin hotărârea judecătorească a cărei recunoaștere a fost solicitată, se apreciază că măsurile de probațiune stabilite de statul de executare nu sunt de natură să corespundă celor dispuse în hotărârea judecătorească română ori să asigure reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) certificatul poate fi retras cel mai târziu la expirarea unui termen de 10 zile de la primirea informațiilor, afară de cazul în care s-a început executarea măsurilor de probațiune. În luarea unei decizii cu privire la retragerea certificatului, judecătorul delegat cu executarea poate solicita punctul de vedere al serviciului de probațiune care este competent să supravegheze executarea sancțiunii în România.

ARTICOLUL 170⁴⁰

Efectele recunoașterii hotărârii judecătorești de către statul de executare

(1) Executarea măsurilor de probațiune aplicate printr-o hotărâre judecătorească recunoscută de statul de executare este guvernată de legea statului de executare.

(2) Competența judecării unei căi de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești aparține statului român.

(3) Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de statul român, cât și de statul de executare.

ARTICOLUL 170⁴¹

Executarea măsurilor de probațiune cu asumarea deciziilor subsecvente de către statul de executare

(1) Ulterior recunoașterii hotărârii judecătorești, statul de executare este competent să ia toate deciziile subsecvente cu privire la sancțiunea aplicată prin hotărârea judecătorească română, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 170⁴².

(2) Pe durata supravegherii judecătorul delegat cu executarea comunică din oficiu informații care ar putea duce la modificarea măsurilor de probațiune,

la revocarea sancțiunii sau la executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță ca urmare a nerespectării unei măsuri de probațiune. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa 10. Transmiterea și traducerea informațiilor suplimentare se efectuează potrivit art. 170³⁷ alin. (2) și (3).

(3) În situația în care, înainte de recunoașterea hotărârii judecătorești de către statul de executare, instanța română a procedat la punerea în executare a măsurilor de probațiune, supravegherea acestora încetează în România de la data la care instanța de executare a fost informată cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești.

ARTICOLUL 170⁴²

Executarea măsurilor de probațiune fără asumarea deciziilor subsecvente de către statul de executare

(1) În situația în care statul de executare declară că, în anumite cazuri, expres menționate, nu își asumă deciziile subsecvente recunoașterii hotărârii judecătorești, instanța de executare redobândește competența cu privire la revocarea sancțiunii aplicate prin hotărârea judecătorească. Declarația statului de executare se verifică de către judecătorul delegat cu executarea la data completării certificatului.

(2) Judecătorul delegat cu executarea solicită autorității competente a statului de executare ca, pe durata supravegherii, să informeze instanța de executare din România cu privire la orice constatare care ar putea să atragă revocarea sancțiunii, în special cu privire la nerespectarea măsurilor de probațiune sau săvârșirea unei noi infracțiuni. Informarea se realizează prin completarea formularului prevăzut în anexa 10.

(3) În situația în care autoritatea competentă a statului de executare a procedat la adaptarea sau modificarea măsurilor de probațiune sau a duratei

termenului de încercare și sunt îndeplinite condițiile revocării, instanța de executare procedează potrivit legii române și prin raportare la hotărârea judecătorească de condamnare.

(4) În situația prevăzută la alin. (1), dacă persoana condamnată se află în continuare în statul de executare, ascultarea acesteia poate fi efectuată prin videoconferință potrivit dispozițiilor art. 172 și 178. Audierea prin videoconferință are loc în prezența unui reprezentant al serviciului de probațiune sau al autorității competente cu supravegherea persoanei din statul de executare.

(5) Autoritatea competentă din statul de executare este informată de îndată cu privire la decizia subsecventă a instanței de executare române.

ARTICOLUL 170⁴³

Redobândirea competenței de supraveghere a executării măsurilor de probațiune

(1) Instanța de executare redobândește dreptul de a pune în executare măsurile de probațiune aplicate prin hotărârea judecătorească transmisă statului de executare atunci când:

- a) certificatul este retras potrivit art. 170³⁹;
- b) după transmiterea documentelor prevăzute la art. 170³⁷ alin. (2) sau după recunoașterea hotărârii judecătorești, statul de executare informează că se află în imposibilitatea de a pune în executare sau de a mai continua executarea măsurilor de probațiune întrucât persoana condamnată nu poate fi găsită, a fugit sau nu mai are reședința legală și obișnuită pe teritoriul său;
- c) în situația prevăzută la art. 170⁴².

ARTICOLUL 170⁴⁴

Comunicarea dintre instanța de executare din România și autoritățile competente din statul de executare și păstrarea evidenței

(1) În vederea inițierii procedurii de recunoaștere, pe durata acestei proceduri și ulterior recunoașterii hotărârii judecătorești române, pe durata executării măsurilor de probațiune, instanța de executare, prin judecătorul delegat cu executarea, comunică direct cu autoritatea competentă din statul de executare prin transmiterea sau solicitarea de informații care să asigure celeritatea și eficiența procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești și care să sprijine procesul de reintegrare socială a persoanei condamnate.

(2) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind măsurile de probațiune și sancțiunile alternative executate pe teritoriul altor State Membre ale Uniunii Europene. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei condamnate; instanța de executare; numărul și data hotărârii judecătorești de condamnare; data transmiterii certificatului și a hotărârii judecătorești; statul de executare; informații privind executarea măsurilor de probațiune în statul de executare.,,

51. Articolului 176 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Ridicarea de obiecte și înscrisuri și efectuarea perchezițiilor

(1) În vederea descoperirii și strângerii probelor aflate pe teritoriile altor state, organul judiciar român competent poate cere autorităților străine să ridice obiecte și înscrisuri sau să efectueze percheziții și să remită obiectele ori înscrisurile predate sau ridicate în timpul percheziției. Atunci când se solicită efectuarea unei percheziții domiciliare, în cererea întocmită potrivit art. 172, organul judiciar român solicitant indică și confirmă emiterea, de către judecătorul competent, a încheierii prin care a fost încuviințată efectuarea percheziției.

(2) În aplicarea alin. (1), ridicarea de obiecte și înscrisuri și efectuarea perchezițiilor se efectuează potrivit legii statului solicitat.

(3) Atunci când România este stat solicitat, cererea formulată de autoritățile străine competente trebuie să cuprindă informațiile prevăzute la art. 172, precum și :

- a) numele, prenumele și semnalmentele persoanei cercetate de autoritățile străine, indicarea urmelor săvârșirii infracțiunii ori a altor obiecte care se presupune că există în locul ce urmează să fie percheziționat;
- b) motivul pentru care se solicită efectuarea percheziției;
- c) indicarea încadrării juridice, descrierea situației de fapt, a probelor sau a datelor din care rezultă că în locul în care se solicită efectuarea percheziției se află persoana cercetată de autoritățile străine sau pot fi descoperite probe cu privire la săvârșirea infracțiunii;
- d) dacă este cazul, indicarea probelor sau a datelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni sau a obiectelor și înscrisurilor ce fac obiectul infracțiunii;
- e) indicarea locului unde urmează a se efectua percheziția.

(4) Cererea prevăzută la alin. (3) este admisă dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) fapta care face obiectul procedurii penale desfășurată în statul solicitant ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârșită pe teritoriul României, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil. În cazul în care măsura a

fost aplicată pentru mai multe infracțiuni, verificarea condiției se face pentru fiecare infracțiune în parte;

b) pedeapsa prevăzută de legea română și cea a statului solicitant pentru infracțiunea săvârșită de persoana cercetată de statul solicitant este de cel puțin un an închisoare.

(5) Condițiile prevăzute la alin. (4) pot să atragă regula reciprocității.

(6) Atunci când România este stat solicitat, ridicarea de obiecte și înscrisuri și percheziția se dispune și se efectuează potrivit Codului de procedură penală, în baza ordonanței procurorului sau a încheierii judecătorului, iar în cazul percheziției domiciliare, în baza autorizației dată de judecătorul român competent. În cazul percheziției domiciliare, condiția începerii urmăririi penale prevăzută de Codul de procedură penală nu se aplică.”

52. Alineatele (5) și (11) ale articolului 178 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Autoritățile judiciare competente să execute cererile formulate de autoritățile altor state, sunt curțile de apel, în cursul judecății, respectiv parchetele de pe lângă curțile de apel, în cursul urmăririi penale.

.....

(11) Declarațiile învinutului sau ale inculpatului, a celorlalte părți în procesul penal sau ale expertului, care se află în străinătate, pot fi luate prin videoconferință ori de câte ori este inoportun sau imposibil pentru ca acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul României. Este considerată în imposibilitatea de a se înfățișa personal pe teritoriul României și persoana aflată în detenție pe teritoriul altui stat. În acest sens, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare întocmește și transmite direct sau prin intermediul autorităților centrale prevăzute la art. 10, cererea de asistență judiciară

internațională în materie penală. Dispozițiile alin. (3) și (9) se aplică în mod corespunzător.”

53. Alineatele (1) și (8) ale articolului 182 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Echipele comune de anchetă pot fi constituite și pot funcționa pe teritoriile României și ale altor state cu scopul de a facilita efectuarea de cercetări penale. Procedurile care reglementează funcționarea acestor echipe, precum componența, durata, locația, organizarea, funcțiile, scopul și condițiile de participare a membrilor unei echipe la activitățile de anchetă se stabilesc prin acord scris. Membrul național la Eurojust sau adjunctul acestuia poate participa la activitățile desfășurate în cadrul echipei comune de anchetă. În relația cu statele membre ale Uniunii Europene, acordul se încheie de către prim-procurorul sau procurorul general al parchetului în care își desfășoară activitatea procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, sau, atunci când nu există nicio procedură penală în desfășurare pe teritoriul României, indiferent de natura infracțiunii, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de acesta. În relația cu statele care nu sunt membre ale Uniunii Europene acordul se încheie de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de către procurorul desemnat de acesta.

.....

(8) Atunci când activitatea echipei comune de anchetă se desfășoară pe teritoriul altui stat, dacă se apreciază că este necesară îndeplinirea unor acte de cercetare pe teritoriul României, procurorul care este membru al echipei comune de anchetă poate cere autorităților române să îndeplinească acele acte fără ca celelalte state participante să mai depună o cerere de cooperare judiciară, afară de cazul în care se solicită arestarea unei persoane în vederea extrădării sau predării, după caz. Procedurile necesare efectuării activității respective în

România vor fi cele aplicabile activităților de cercetare penală, potrivit legii române.”

54. Articolul 185 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.185- Identificarea produselor și instrumentelor infracțiunii

(1) În vederea strângerii datelor legate de existența, locația, natura, statutul juridic, valoarea sau circulația produselor sau instrumentelor provenite din săvârșirea infracțiunii sau a altor bunuri care au legătură cu infracțiunea care face obiectul activității de cercetare și urmărire penală, judecată sau executare, organul de cercetare penală, procurorul sau instanța de judecată poate solicita autorităților din alte state date și informații în acest sens.

(2) Asistența solicitată de oficiile de recuperare a creanțelor sau alte autorități cu atribuții similare din statele membre ale Uniunii Europene se realizează potrivit procedurii prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 32/2011 privind desemnarea Biroului pentru prevenirea criminalității și de cooperare cu oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre ale Uniunii Europene din cadrul Ministerului Justiției, în calitate de oficiu național pentru recuperarea creanțelor în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile.

(3) În activitatea sa, autoritatea prevăzută la alin. (2) prelucrează și transmite altor oficii de recuperare a creanțelor sau autorități cu atribuții similare date și informații referitoare la persoane fizice identificate sau identificabile, cu respectarea prevederilor legale privind prelucrarea datelor cu caracter personal.”

55. Articolul 186 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Principiul specialității

(1) Probele sau informațiile obținute de autoritățile judiciare române în baza unor cereri de asistență judiciară internațională executate de autoritățile

altor state, nu pot fi folosite în alte cauze penale decât cea menționată în cerere, fără consimțământul prealabil al autorității competente a statului solicitat.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în ceea ce privește probele sau informațiile obținute de autoritățile judiciare române în baza unor cereri de asistență judiciară internațională executate de autoritățile române. Autoritatea judiciară care a executat cererea sau autoritatea centrală, după caz, va face mențiune în acest sens, la data transmiterii probele sau informațiilor.”

56. Alineatul (1) al articolului 233 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ (1) prin „hotărâre” se înțelege, indiferent de denumirea acesteia, cum ar fi încheiere, sentință, decizie, ordonanță, rezoluție sau proces-verbal de constatare, o hotărâre definitivă pronunțată de un organ de urmărire penală, o instanță, precum și de alte autorități care, potrivit legii, sunt considerate ca fiind judiciare, ori de către o autoritate administrativă, prin care o persoană fizică sau juridică a fost obligată la plata unei sancțiuni pecuniare, atunci când hotărârea a fost luată de:

- a) o autoritate judiciară, ca urmare a săvârșirii unei fapte, care potrivit legislației statului emitent, este infracțiune;
- b) o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă, care potrivit legislației statului emitent, este infracțiune, dacă persoana fizică sau juridică sancționată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de o autoritate judiciară competentă și în materie penală;
- c) o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă, care potrivit legislației statului emitent, constituie o încălcare a normelor legale, dacă persoana fizică sau juridică sancționată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o autoritate judiciară competentă și în materie penală;
- d) o autoritate judiciară competentă și în materie penală atunci când decizia a fost luată în legătură cu o hotărâre prevăzută la lit. c). ”

57. Alineatul (2) al articolului 233 se abrogă.

58. Articolul 234 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Art. 234 - Autorități competente

(1) În cazul hotărârilor date în alte state membre, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, este competent să primească hotărârea și să o transmită, în vederea punerii în executare, judecătoriei în a cărei circumscripție își are domiciliul ori sediul social persoana față de care s-a aplicat sancțiunea, afară de cazul în care suma de bani pe care aceasta trebuie să o plătească este mai mică de 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume, situație în care restituie motivat documentele transmise de statul emitent.

(2) În cazul hotărârilor date de autoritățile judiciare sau administrative române, certificatul se completează de autoritatea care a aplicat sancțiunea pecuniară și se transmite, în limbile română și străină, împreună cu hotărârea prin care a fost aplicată respectiva sancțiune, autorității competente din statul de executare.”

59. După articolul 234 se introduce un nou articol, art. 234¹, cu următorul cuprins:

„Articolul 234¹

Condiții privind punerea în executarea a unor sancțiuni pecuniare

(1) Punerea în executare a unei sancțiuni pecuniare aplicată pentru încălcarea de către o persoană fizică sau juridică a unor norme de drept penal sau a altor norme legale, se realizează în temeiul dispozițiilor prezentei secțiuni, dacă sancțiunea pecuniară constă într-o sumă de bani de cel puțin 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume,

- a) la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată printr-o hotărâre executorie, cu titlu de amendă penală sau administrativă, după caz; sau

- b) reprezentând despăgubiri acordate, prin aceeași hotărâre executorie, părții vătămate care nu s-a constituit parte civilă, atunci când instanța s-a aflat în exercitarea competenței sale în materie penală;
- c) la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată cu titlu de cheltuieli judiciare sau administrative;
- d) care trebuie să fie virată către un fond public sau al unei organizații de asistență a victimelor la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată prin aceeași hotărâre executorie.

(2) Nu intră sub incidența prezentei secțiuni punerea în executare a dispozițiilor:

- a) privind confiscarea instrumentelor sau produselor infracțiunilor;
- b) civile, care decurg dintr-o acțiune în daune și restituire și care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.”

60. Alineatele (1) și (2) ale articolului 235 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ (1) Hotărârea, împreună cu certificatul întocmit conform alin. (2), pot fi transmise de autoritățile române prevăzute la art. 234 direct autorității de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică are bunuri ori o sursă de venit sau în care își are reședința legală obișnuită sau, în cazul persoanelor juridice, își are sediul social.

(2) Certificatul trebuie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 3. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul acestuia să fie certificat ca fiind conform de către autoritatea română emitentă.”

61. Alineatul (2) al articolului 239 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ (2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), executarea sancțiunii pecuniare este subordonată condiției ca fapta la care se referă hotărârea autorității judiciare sau administrative străine să fie prevăzută și de legea română”.

62. La articolul 241 alineatul (2), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) conform certificatului prevăzut în anexa nr. 3, persoana fizică sau juridică sancționată:

- (i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii aceluiași stat, cu privire la dreptul său de a ataca hotărârea luată împotriva sa și la termenul în care poate fi exercitată calea de atac, în conformitate cu legea statului emitent, sau
- (ii) în cazul unei proceduri orale, nu s-a prezentat personal, afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent,
  - aceasta a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare, sau
  - aceasta, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau
  - după ce i s-a înmănat personal hotărârea de condamnare și i s-au adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor

probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;

(iii) nu s-a prezentat personal, afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent, deși i s-au adus la cunoștință în mod expres procedurile inițiate împotriva sa și posibilitatea de a se prezenta personal, aceasta a renunțat în mod expres la dreptul la o procedură orală și a indicat că nu contestă cauza.”

63. La articolul 248 alineatul (2), după litera b) se introduce o nouă literă, lit. c), cu următorul cuprins:

„c) poate fi confiscat în baza competențelor de confiscare extinse potrivit dreptului statului emitent.”

64. Alineatul (2) al articolului 249 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Atunci când România este stat emitent, prin ordin de confiscare se înțelege măsură aplicată de o instanță în legătură cu una sau mai multe infracțiuni având ca rezultat deposedarea definitivă de bunul respectiv.”

65. La articolul 262 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) persoana nu a fost prezentă personal la judecata cauzei, cu excepția cazului în care, din certificatul prevăzut în anexa nr. 4 rezultă că:

(i) a fost încunoștințată, în timp util, prin citație scrisă înmănată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul și locul de înfățișare și la consecințele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică și apărarea în fața instanței de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare și i s-au adus la cunoștință că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac și că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desființată, persoana condamnată fie a renunțat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.”

66. La articolul 262 alineatul (1), după litera h) se introduce o nouă literă, lit.

i), cu următorul cuprins:

„i) hotărârea de confiscare a fost pronunțată în temeiul competențelor de confiscare extinse care nu sunt compatibile cu dispozițiile legislației române în materie. În acest caz, hotărârea de confiscare poate fi executată cel puțin în măsura prevăzută de legislația română.”

67. După articolul 270 se introduce un nou articol, art. 271, care va avea următorul cuprins:

„Articolul 271

Anexele nr. 1-10 fac parte integrantă din prezenta lege”

68. Mențiunea de transpunere a dispozițiilor deciziilor-cadru ale Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:

1. Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre,

- publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din 18 iulie 2002;
2. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003;
  3. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce sancțiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005;
  4. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006;
  5. Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 327/27 din 5 decembrie 2008;
  6. Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 294/20 din 11.11.2009;
  7. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea

supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337/102 din 16 decembrie 2008;

8. Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI și 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 81/24 din 27 martie 2009;
9. Decizia - Cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 328/42 din 15.12.2009.

69. La anexa nr. 1, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

"d) Specificați dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea:

Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.

Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.

3. Dacă ați bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la ...(ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale; și

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

3.4. persoanei nu i s-a înmănat personal hotărârea, dar

- hotărârea îi va fi înmănată personal fără întârziere după predare; și
  - în momentul în care i se înmânează hotărârea, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale; și
  - persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de ... zile.
4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

70. La anexa nr. 3 punctul 2 al literei h) se modifică și va avea următorul cuprins:

2. Specificați dacă persoana în cauză a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea:
- Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
  - Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea.
3. Dacă ați bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:
- 3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea și a fost informată că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată hotărârea, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea hotărârii inițiale; și

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

3.4. persoana, după ce a fost informată în mod expres cu privire la proceduri și la posibilitatea de a se prezenta în persoană la proces, a declarat în mod expres că renunță la dreptul la o audiere și a indicat în mod expres că nu contestă cauza.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2, 3.3 sau 3.4 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

71. La anexa nr. 4, litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

j) Proceduri care au condus la hotărârea de confiscare

Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:

3.1.a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1.b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmănat personal hotărârea de confiscare la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi

prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale; și
persoana a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

72. După anexa nr. 4, se introduc șase noi anexe, Anexele nr. 5 – 10, având cuprinsul prevăzut în Anexele nr. 1-6 la prezenta lege.

Art. II - La data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5, alineatul (3), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) poate contribui la îmbunătățirea situației suspectului, inculpatului ori condamnatului sau la reintegrarea sa socială;”

2. La articolul 8, alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate sau dacă s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei și a expirat termenul prevăzut la art. 82 alin. (3) din Codul penal, respectiv termenul de supraveghere prevăzut la art. 84 din Codul penal fără a interveni revocarea sau anularea acestora.”

3. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15

Computarea duratei pedepselor si masurilor privative de libertate

(1) Durata pedepselor si a masurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare duratei pedepselor si masurilor privative de libertate executate în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.”

4. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele aflate pe teritoriul său care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni ori sunt căutate în vederea executării unei a unei măsuri de siguranță, a unei pedepse sau unei alte hotărâri a instanței penale în statul solicitant.”

5. La articolul 19, alineatul (1), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca suspecți, persoane vătămate, părți, martori sau experți ori interpreți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională.”

6. Alineatul (2) al articolului 23 va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care România optează pentru soluția refuzului extrădării unui cetățean străin, persoana suspectată, acuzată sau condamnată în alt stat pentru una din infracțiunile prevăzute la art. 96 alin. (1) sau pentru orice altă infracțiune pentru care legea statului solicitant prevede pedeapsa închisorii al cărei minim special este de cel puțin 5 ani, examinarea propriei competențe și exercitarea, dacă este cazul, a acțiunii penale se fac din oficiu, fără excepție și fără întârziere. Autoritățile române solicitate hotărăsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav prevăzută și pedepsită de legea română.

7. Alineatul (1) al articolului 24 va avea următorul cuprins:

„(1) Extrădarea poate fi admisă numai dacă fapta pentru care este suspectată sau acuzată ori a fost condamnată persoana a cărei extrădare se solicită este prevăzută ca infracțiune atât de legea statului solicitant, cât și de legea română.”

8. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Amânarea aplicării pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

Persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei ori persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi extrădată dacă fracțiunea de pedeapsă rămasă de executat răspunde exigențelor de gravitate prevăzute la art. 26 și nu există alte impedimente legale la

extrădare.”

9. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„Art. 32

Judecarea în lipsă

(1) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane în vederea executării unei pedepse pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, statul român poate refuza extrădarea în acest scop, dacă apreciază că procedura de judecată a nesocotit dreptul la apărare recunoscut oricărei persoane suspectate sau acuzate de săvârșirea unei infracțiuni. Totuși, extrădarea se va acorda dacă statul solicitant dă asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare. Hotărârea de extrădare îndreptățește statul solicitant fie să treacă la o nouă judecată în cauză, în prezența condamnatului, dacă acesta nu se împotrivește, fie să îl urmărească pe extrădat, în caz contrar.

(2) Când statul român comunică persoanei a cărei extrădare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, statul solicitant nu va considera această comunicare ca o notificare care atrage efecte față de procedura penală în acest stat.”

10. Alineatul (3) al articolului 42 va avea următorul cuprins:

„(3) Hotărârea pronunțată asupra cererii de extrădare este supusă apelului, în condițiile prevăzute la art. 52 alin. (8) și 53.”

11. Alineatele (5) și (9) ale articolului 43 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) În cursul soluționării cererii de extrădare, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea arestării provizorii sau înlocuirea acesteia cu măsura arestului la domiciliu, controlului judiciar sau pe cauțiune. Măsura arestării provizorii se înlocuiește cu arestului

la domiciliu, controlului judiciar sau pe cauțiune numai în cazuri bine justificate și numai dacă instanța apreciază că persoana extrădabilă nu va încerca să se sustragă de la judecarea cererii de extrădare.

.....

(9) Încheierea prin care s-a dispus luarea, menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării poate fi atacată separat cu contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 48 de ore, iar contestația se judecă în termen de 5 zile de la înregistrarea cauzei. Contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea sau menținerea măsurii arestării provizorii nu este suspensivă de executare.”

12. Alineatele (8) și (9) ale articolului 52 vor avea următorul cuprins:

„(8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu contestație de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorul general competent poate depune contestație din oficiu sau la cererea ministrului justiției.

.....

(9) Contestația depusă împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensivă de executare. Contestația depusă împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensivă de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea extrădării.”

13. Articolul 53 va avea următorul cuprins:

„ Judecarea contestației și comunicarea hotărârii

(1) După motivarea sentinței curții de apel, dosarul cauzei se înaintează, de îndată, Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) Președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, primind dosarul, fixează termen de judecată independent de înscrierea pe rol a altor cauze, cu prioritate.

(3) Judecarea contestației se face într-un termen de cel mult 10 zile, de un complet format din 3 judecători.

(4) În scopul soluționării contestației, președintele completului poate desemna pe unul din judecători sau pe un magistrat asistent să facă un raport scris.

(5) Dosarul cauzei se restituie curții de apel în cel mult 3 zile de la soluționarea contestației.

(6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță și direcției de specialitate din Ministerul Justiției.”

14. Alineatul (5) al articolului 66 va avea următorul cuprins:

„(5) Încheierea prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu contestație de procuror, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Dosarul cauzei este înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 24 de ore. Contestația se judecă în termen de cel mult 3 zile, de către instanța superioară. Instanța ierarhic superioară va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea contestației.”

15. Alineatele (3) și (4) ale art. 88 vor avea următorul cuprins:

„(3) Mandatul european de arestare este emis:

a) în faza de urmărire penală, de către judecătorul de drepturi și libertăți desemnat de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, din oficiu sau la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate;

b) în faza de judecată, de către judecătorul desemnat de președintele primei instanțe, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de arestare preventivă sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de libertate;

c) în faza de executare, de către judecătorul desemnat de președintele instanței de

executare, din oficiu sau la sesizarea procurorului ori a organului la care se află spre executare mandatul de executare a pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii sau hotărârea prin care s-a luat măsura privativă de liberate.

(4) Judecătorul competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și procedează, dup caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare și supraveghează luarea măsurilor pentru transmiterea acestuia, potrivit dispozițiilor art. 86 alin. (3), 89 și 90;

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (2) pentru a emite un mandat european de arestare. Încheierea poate fi atacată cu contestație de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Contestația se judecă de instanța superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, în camera de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului. În caz de admitere a contestației, judecătorul de drepturi și libertăți sesizat inițial este obligat să emită un mandat european de arestare.”

16. La articolul 98 alineatul (2) litera (h) va avea următorul cuprins:

„h) când o autoritate judiciară română a decis fie renunțarea la urmărirea penală, fie clasarea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare, sau a pronunțat, față de persoana solicitată, o hotărâre definitivă, cu privire la aceleași fapte, care împiedică viitoare proceduri.”

17. Alineatele (3) și (6) ale articolului 99 vor avea următorul cuprins:

„(3) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1) și este tradus potrivit dispozițiilor alin. (1), procurorul ia măsurile necesare pentru identificarea, căutarea, localizarea și prinderea persoanei solicitate. Dispozițiile art. 521 – 526 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

.....

(6) Dacă persoana solicitată face obiectul unor proceduri penale în curs, pentru

aceleași fapte pentru care a fost emis mandatul european de arestare, procurorul transmite, spre informare, procurorului de caz sau instanței competente, o copie a mandatului european de arestare, traducerea și, dacă este cazul, informațiile suplimentare comunicate de autoritatea judiciară emitentă, solicitându-i să aprecieze și să informeze de urgență dacă urmărirea penală sau judecata pot fi suspendate până la soluționarea cauzei de către autoritatea judiciară română de executare. Dispozițiile art. 312, 313 și, respectiv ale art. 367 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.”

18. Alineatul (3) al articolului 102 vor avea următorul cuprins:

„(3) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind arestarea și predarea în baza mandatelor europene de arestare. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei solicitate; numărul și data adresei parchetului; numărul și data mandatului european de arestare; autoritatea judiciară emitentă; numărul dosarului instanței; data și soluția pronunțată; numărul și data mandatului intern de arestare; durata arestării, cu indicarea datei la care începe măsura și a datei la care expiră; numele și prenumele judecătorului care a dispus măsura arestării și/sau predarea persoanei solicitate; data formulării contestației, evidențiindu-se separat împotriva cărei soluții a fost declarată calea de atac; data înaintării contestației la instanța de control judiciar; soluția instanței ierarhic superioare, precum și prelungirile arestării; data comunicării hotărârii asupra predării autorității judiciare emitente, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.”

19. Alineatul (11) al articolului 103 va avea următorul cuprins:

„(11) În cazul în care persoana solicitată este pusă în libertate, instanța dispune față de aceasta măsura controlului judiciar, controlului judiciar pe cauțiune sau arestului la domiciliu, sau, dispozițiile art. 211-222 din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, în situația în care, ulterior, instanța dispune executarea

mandatului european de arestare, prin hotărârea de predare se dispune și arestarea persoanei solicitate în vederea predării către autoritatea judiciară emitentă.”

20. Articolul 108 va avea următorul cuprins:

„Art. 108 - Căi de atac

(1) Încheierile prevăzute la art. 101, art. 103 alin. (8) și (9) pot fi atacate cu contestație în termen de 24 de ore de la pronunțare.”

(2) Hotărârea prevăzută la art. 107 alin. (1) poate fi atacată cu contestație în termen de 5 zile de la pronunțare, cu excepția cazului în care persoana solicitată consimte la predare, când hotărârea este definitivă.

(3) Contestația declarată împotriva hotărârii prin care s-a dispus predarea persoanei solicitate este suspensivă de executare, cu excepția dispozițiilor privind măsura arestării. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 24 de ore.”

21. Articolul 109 va avea următorul cuprins:

„Art. 109- Soluționarea contestației

Contestația declarată în condițiile prevăzute la art. 108 se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea cauzei.”

22. Alineatul (3) al articolului 125 va avea următorul cuprins:

„(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu contestație. Termenul de contestație este de 5 zile și curge de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței ierarhic superioare în termen de 5 zile, iar contestația se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea cauzei. Contestația este suspensivă de executare.”

23. Alineatul (5) al articolului 128 va avea următorul cuprins:

„(5) O dată investită cu o cerere de preluare a judecății, curtea de apel competentă dispune prin încheiere motivată asupra admisibilității cererii. Încheierea este supusă

contestației, în termen de 5 zile de la pronunțare.”

24. Alineatul (2) al articolului 129 va avea următorul cuprins:

„(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă:

a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea;

b) faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra securității naționale sau împotriva altor interese esențiale ale României;

c) faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.”

25. La articolul 132 litera (h) va avea următorul cuprins:

„h) dacă este cazul, orice expertiză, raport ori alte acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei condamnate, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială;”

26. Alineatul (11) al articolului 135 va avea următorul cuprins:

„(11) Sentința prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se transmite direcției de specialitate a Ministerului Justiției în vederea comunicării persoanei condamnate. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile, de procuror, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și de către persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.”

27. La articolul 137 alineatul (6) litera (b) va avea următorul cuprins:

„b) atunci când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine, durata arestării preventive sau a arestului la domiciliu a atins durata pedepsei închisorii aplicată în străinătate; sau”

28. Alineatul (8) al articolului 137 va avea următorul cuprins:

„(8) Sentința se redactează în cel mult 10 zile de la pronunțare. Împotriva acesteia pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.”

29. Alineatul (3) al art. 139 va avea următorul cuprins:

„(3) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar recursul apelul se judecă în termen de 10 zile.”

30. Alin. (5) al art. 140 va avea următorul cuprins:

„(5) Instanța judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu, cu citarea părților. Prezența procurorului este obligatorie. Instanța hotărăște prin sentință. Sentința poate fi atacată cu apel, în termen de 10 zile de la pronunțare, de procuror sau de persoana interesată. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se

judecată în termen de 10 zile.”

31. Alin. (11) al art. 154 va avea următorul cuprins:

„(11) Împotriva sentinței prevăzute la alin. (6) pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.”

32. Alin. (7) al art. 160 va avea următorul cuprins:

„(7) Dispozițiile art. 154 alin. (5) – (9), alin. (13) și alin. (15) se aplică în mod corespunzător. Sentința se redactează în 10 zile de la data pronunțării. Împotriva sentinței pot declara apel, în termen de 10 zile, procurorul și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dosarul va fi înaintat instanței de apel în termen de 3 zile, iar apelul se judecă în 10 zile, în camera de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Prezența procurorului este obligatorie.”

33. Alin. (4) al art. 170¹³ va avea următorul cuprins:

„(4) Împotriva ordonanței procurorului poate face plângere persoana supravegheată sau orice persoană interesată, dacă s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Plângerea se face în termen de 5 zile de la comunicarea copiei de pe ordonanță. Dosarul se trimite instanței competente în termen de 24 de ore de la formularea plângerii. Statul emitent este informat de îndată cu privire la plângerea formulată.”

34. Alin. (4)- (6) ale art. 170¹⁴ vor avea următorul cuprins:

„(4) Hotărârea poate fi atacată cu apel, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de la comunicare, după caz, de către persoana supravegheată sau de orice persoană interesată, dacă prin recunoașterea actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime.

(5) Apelul se depune la tribunalul din cadrul căruia face parte judecătorul care a dispus cu privire la actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii. Dosarul se trimite instanței de apel în termen de 24 de ore de la declararea apelului. Statul emitent este informat de îndată cu privire la apelul formulat.

(6) Apelul se soluționează în termen de 10 zile de la data înregistrării cauzei la instanță, de curtea de apel competentă, în cameră de consiliu, de către un complet format dintr-un singur judecător, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate. Atunci când s-a dispus recunoașterea, apelul nu suspendă supravegherea respectării obligațiilor ce revin persoanei supravegheate. În cazul admiterii apelului împotriva soluției de nerecunoaștere a actului prin care statul emitent a luat măsura de supraveghere, instanța desființează soluția atacată, recunoaște actul prin care statul emitent a luat măsura supravegherii și stabilește obligațiile ce revin persoanei supravegheate. Încheierea definitivă se comunică direct autorității competente a statului emitent. Instanța informează în acest sens tribunalul și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Justiției.”

35. Alin. (4) și (5) ale art. 170²⁵ vor avea următorul cuprins:

„(4) Împotriva sentinței pot declara apel, în termen de 5 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea serviciului de probațiune, precum și persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunțare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunțare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât și de la pronunțare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.

(5) Instanța de apel judecă în complet format dintr-un singur judecător. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător. Dosarul va fi înaintat instanței în termen de 3 zile, iar apelul se soluționează în termen de 5 zile. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la

pronunțare și se comunică persoanei condamnate și serviciului de probațiune.”

36. La articolul 170³⁵, alineatul 1, litera a) va avea următorul cuprins:

”a) prin hotărârea judecătorească instanța a dispus una din următoarele sancțiuni:
(i) suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în baza art. 91 din Codul penal;
(ii) stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână, asistarea zilnică în baza art. 115 din Codul penal;”

37. La articolul 170³⁵, alineatul 1, litera g) va avea următorul cuprins:

„g) intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de supraveghere stabilit de instanță este mai mare de 6 luni. Neîndeplinirea acestei condiții nu împiedică transmiterea înscrisurilor și a informațiilor prevăzute art. 170³⁷ alin. (2), dacă, în urma consultării cu statul de executare, acesta declară că poate asigura executarea măsurilor de probațiune pentru intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de supraveghere;”

38. Alin. (2) al art. 170⁴⁴ va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru evidența activității instanței, se întocmește și se păstrează Registrul privind măsurile de probațiune și sancțiunile alternative executate pe teritoriul altor State Membre ale Uniunii Europene. În acest registru se vor face următoarele mențiuni: numărul curent; numele și prenumele persoanei față de care s-a dispus hotărârea; instanța de executare; numărul și data hotărârii; data transmiterii certificatului și a hotărârii judecătorești; statul de executare; informații privind executarea măsurilor de probațiune în statul de executare.”

39. Articolul 172 va avea următorul cuprins:

„ART. 172

Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia

(1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice:

a) denumirea autorității judiciare solicitante și denumirea autorității judiciare solicitate;

b) obiectul și motivele cererii;

c) calificarea juridică a faptelor;

d) datele de identificare a suspectului, inculpatului sau condamnatului ori a martorului sau expertului, după caz;

e) încadrarea juridică și prezentarea sumară a faptelor.

(2) La cerere se anexează acte în sprijinul acesteia, după caz, în funcție de natura și obiectul cererii.

(3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară solicitantă, fiind scutite de orice alte formalități de suprlegalizare.”

40. La articolul 174, alineatul (1), litera (a) va avea următorul cuprins:

„ a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; audierea suspectului, inculpatului, persoanei vătămate, părții civile, părții responsabile civilmente, martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială sau extinsă; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptarea convorbirilor, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură;”

41. Alineatele (9) și (11) ale articolului 178 vor avea următorul cuprins:

„(9) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii suspectilor sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

(11) Declarațiile suspectului sau ale inculpatului, a celorlalte părți în procesul penal sau ale expertului, care se află în străinătate, pot fi luate prin videoconferință ori de câte ori este inoportun sau imposibil pentru ca acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul

României. Este considerată în imposibilitatea de a se înfățișa personal pe teritoriul României și persoana aflată în detenție pe teritoriul altui stat. În acest sens, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanța pe rolul căreia se află cauza spre soluționare întocmește și transmite direct sau prin intermediul autorităților centrale prevăzute la art. 10, cererea de asistență judiciară internațională în materie penală. Dispozițiile alin. (3) și (9) se aplică în mod corespunzător. ”

42. Articolul 181 va avea următorul cuprins:

„Art. 181- Utilizarea investigatorilor sub acoperire

(1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către investigatori sub acoperire.

(2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române.

(3) În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.”

43. Alineatul (5) al articolului 183 va avea următorul cuprins:

„(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una dintre următoarele fapte:

- a) omor și omor calificat;
- b) infracțiuni grave de natură sexuală, inclusiv violul și abuzul sexual asupra minorilor;
- c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;
- d) contrafacerea și falsificarea mijloacelor de plată;
- e) furt și tâlhărie în formă calificată, precum și primirea de bunuri furate;
- f) delapidare;
- g) lipsire de libertate în mod ilegal;
- h) infracțiunile de trafic de persoane, trafic de minori, folosirea serviciilor unei persoane exploatare, pornografie infantilă;

- i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
- j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
- k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;
- l) trafic de migranți, facilitarea șederii ilegale în România;
- m) șantaj.”

44. Alineatele (2) și (3) ale articolului 188 vor avea următorul cuprins:

„(2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al cheltuielilor rambursabile de transport, întreținere, locuință și altor cheltuieli necesare prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare. Autoritatea judiciară română care a dispus chemarea va putea solicita statului solicitat, prin cerere, acordarea unui avans martorului sau expertului, rambursarea urmând să fie efectuată din fondul cheltuielilor judiciare special alocat.

.....

.

(3) Dacă înfățișarea în persoană a unui martor sau expert este solicitată autorităților române de un stat străin, în cazul în care martorul sau expertul declară că se va înfățișa personal, acesta poate solicita acordarea unui avans din cuantumul cheltuielilor prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare. Instanța va indica prin încheiere suma de bani solicitată de martor sau expert, unitatea bancară unde urmează să se consemneze suma de bani, consemnarea fiind făcută pe numele martorului sau expertului, la dispoziția autorității judiciare române competente. Încheierea instanței, precum și declarația scrisă a martorului sau expertului se vor comunica statului solicitant, pe una dintre căile prevăzute la art. 11 sau 12.”

45. Articolul 189 va avea următorul cuprins:

„ART. 189

Nivelul cheltuielilor

Cheltuielile rambursabile de transport, întreținere, locuință și altor cheltuieli necesare prilejuite de chemarea în fața autorităților judiciare, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și reglementările în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.”

46. Alineatul (4) al articolul 193 va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune prin încheiere admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu contestație, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Contestația se soluționează în termen de 3 zile.”

47. La art. 206, alineatul (2) litera (a) va avea următorul cuprins:

„a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin 6 luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;”

48. Alineatul (1) al articolului 223 va avea următorul cuprins:

„(1) Următoarele infracțiuni, indiferent de denumirea pe care o au în legislația statului emitent, dacă sunt sancționate de legea statului emitent cu o pedeapsă privativă de libertate a cărei durată maximă este de cel puțin 3 ani, nu vor fi supuse verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări:

1. participarea la un grup criminal organizat;

2. terorismul;
3. traficul de persoane și de minori;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea banilor;
10. falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omorul, vătămarea corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
17. rasismul și xenofobia;
18. furtul organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;

27. traficul de vehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
32. sabotajul.”

49. Articolul 228 va avea următorul cuprins:

„ Art. 228- Recunoașterea și executarea în faza de judecată

(1) Instanța de judecată soluționează cauza, prin încheiere, dată în camera de consiliu, complet format dintr-un singur judecător. Judecata se face de urgență și cu precădere.

(2) Încheierea poate fi atacată cu contestație, în termen de 5 zile de la pronunțare ori de comunicare, după caz, de către orice persoană interesată, inclusiv terții de bună-credință, dar prin aceasta s-a adus o vătămare a intereselor sale legitime. Dispozițiile art. 227 se aplică mod corespunzător.

(3) Dosarul se trimite instanței ierarhic superioare în termen de 24 de ore de la formularul contestației. Contestația se soluționează în termen de 5 zile, pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri prezentate.

(4) Contestația nu suspendă executarea ordinului de indisponibilizare.

(5) Ordinul de indisponibilizare se execută de către procurorul desemnat din cadrul parchetului de pe lângă tribunalul competent.”

50. Articolul 244 va avea următorul cuprins:

„Art. 244

Înlocuirea pedepsei pecuniare

Dacă executarea unei hotărâri nu este posibilă, fie total, fie parțial, autoritatea judiciară română de executare poate dispune înlocuirea amenzii, în condițiile art. 63 sau 64 din Codul penal.”

Art. III - Art. I, III și IV intră în vigoare la data de 1 februarie 2014, iar prevederile de la art. II la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

Art. IV - Cererile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân să fie soluționate de instanțele judecătorești competente potrivit legii în vigoare la data sesizării lor. În caz de admitere a căii de atac, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă potrivit prezentei legi.

Art. V - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după intrarea în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dându-se textelor o nouă numerotare.